

BROJ 115

CENA 1.200 din 2.400 den 150 sit

NINJA

SABLASNA MOLITVA

3,5 DEM 12 FF, 2 USD, 3 ŠFR, 25 ASCH, 12 ŠKR, 300 GRD

Derek Finegan

SABLASNA MOLITVA

Derek Finegan
SABLASNA MOLITVA

Izdavač:

NIP »Dečje novine«,
Gornji Milanovac

Za izdavača:

Miroslav Petrović,
generalni direktor

Glavni i odgovorni urednik

Mirjana Šterijevski

Urednik:

Borivoje Lošić

Lektor:

Mirjana Jakovljević

Korektor:

Nada Maksimović

© 1992. DEN PRESS

NINĐA 115 — DECEMBAR 1992. GODINE

Izdaje NIP »Dečje novine«, Tihomira Matijevića 4, 32300 Gornji Milanovac. Telefoni: (032) 712-246, lokal 28, uredništvo, (032) 714-250 prodaja i (032) 710-529 pretplata. Telex: 13731. Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu: 61320-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu: 60811-620-16-930-257310-715301500.

Derek Finegan

SABLASNA MOLITVA

— Hej, Tabasko! — mahnu razdragano rukom Stiv Adams, izvirući iza šanka »Tropiko bara«, uz to se i izdižući na prste. Sa svojih četiri i po stope visine, Stiv se baš nije mogao ubrojati u visoke ljude. I-pak, bio je i te kako u stanju da dohvati iz frižidera bocu sa pivom za Tabasko Pita, koji je ulazio u bar, razmahujući svojim širokim ramenima, dok mu se duga plava kosa vijorila pod udarom vazdušnih strujanja izazvanih orkanskim vrtlozima sa stropa bara na kome su se vrtela dva moćna ventilatora.

— Kako ide, Stivi? — upita Pit uz širok osmeh. — Da li još uvek uspešno razblažuješ piće?

— Nikada nisam razblaživao piće, Pite, i ti to znaš — odvrati Stiv gledajući nagore, jer je Pit bio za nekoliko stopa viši od njega.

— Samo se zezam — reče Pit i srknu malo piva, pa se zadovoljno isceri. — Ovo pivo svakako nije razblaženo...

— Odavno nisi bio u ovom kraju, Pite — reče mali barmen. — Šta te dovodi ovamo?

— Radoznalost, Stivi. Čista radoznalost — odgovori Pit tajanstveno se osmehnuvši. — Ja sam veoma radoznala osoba.

— Znam — reče Stiv Adams, koji je godinama bio Pitov prijatelj, a povremeno mu je pomagao u nekim događajima koji su iziskivali velike uši. Stiv je imao zaista pozamašne uši. — Mogu li ti pomoći?

— Mogao bi, kad bi hteo — reče Pit.

— Pa, pitaj — reče barmen — a ja ću razmisliti da li mogu da ti odgovorim.

— Razmisli dobro — nasmeja se Pit. — Ali, prvo pogodi šta je ovo: skoro šest stopa visoko, crvene kose koja dopire

do polovine leđa, uzak struk, duge noge, bujne grudi, stravično primamljiva pozadina, većito osmehnute usne, mladež iznad leve obrve i glas promuklog vrapca?

— Pite... to je lako — naceri se barmen. — Ketij Grin!

— Mislio sam da će zagonetka biti teška — reče Pit.

— Nije bila teška — reče Stiv. — Uostalom, još uvek pamtim vreme kada si dani-ma dolazio ovamo samo da bi bio blizu nje. Jedno vreme sam bio ubeđen da će to između vas dvoje da se završi pred oltarom.

— Ja pred oltarom!? Stivi, ne preteruj! — nasmeja se Pit. — Pa, dobro, kad već znaš o kome se radi... Jesi li je video u poslednje vreme?

— Ketij? Na žalost, ona već više od dva meseca ne radi ovde — reče barmen. — Od tada niti sam je video, niti znam šta je s njom. I, žao mi je zbog toga. Ovaj bar više nikada neće biti ono što je bio. Ketij je privlačila rastrošne goste poput magneta. Ozbiljno, posao je opao otkako je ona otišla.

— Nisi me obradovao — reče Pit. — I, kažeš, jednostavno je otišla?

— Pa, nije baš tako jednostavno — reče Stiv. — Pre ne-

go što je otišla, nekoliko nedelja se pomalo čudno ponašala.

— Ponašala se čudno? Koliko čudno?

— Prilično čudno — reče mali barmen. — Da budem iskren, počeo sam da sumnjam da se Ketij bude.

— Hoćeš da kažeš da se drogirala? — upita Pit.

— Ne znam. Ne mogu da budem siguran — odgovori Stiv. — Vrebao sam priliku da osmotrim njene vene. Mislim, hteo sam da vidim da li su izbodene. Koliko sam mogao da zapazim, nisu bile. Ali, i, sam znaš da narkomani znaju da ubrizgavaju to dubre na nemoćuća mesta na telu, tako da se na venama ništa ne vidi. Ali, Ketij se zaista ponašala kao da je u »tripu«.

— Misliš li da je zbog toga otišla? — upita Pit.

— Nemam pojma. Možda je zbog toga... — Stiv je otegnuo više nego što se to Pit moglo svideti.

— Ti znaš još nešto — reče Tabasko Pit. — Pljuni to pre nego što zaboravim da smo prijatelji!

— Pa, Pite... Ne znam kako to da objasnim, ali ovamo je često dolazila jedna žena. Dolazila je uvek pred kraj Ketinog radnog vremena i odvo-

zila ju je svojim automobilom. Valjda kući. Ne znam.

— Žena?!? — iznenadio se Pit. — Zvuči zaista blesavo. Možeš li da mi kažeš nešto više o toj ženi?

— Ketī se, doduše, nije potrudila da nas upozna — reče Stiv. — Mislim, nekako kao da je zaboravljala da postoji još neko osim te žene, uvek kada je ona prisutna. Ali, ako mene pitaš, bila je to jedna od onih...

— Onih? Kojih? — Pit je zaboravio na pivo i piljio je u Stiva zapanjeno.

— Ako mene pitaš, ličila je na vešticu! — izgovori Stiv naglo. — Hoću da kažem, živimo u Frisku, gradu svih mogućih porokaa, i ja sam se u životu nagledao homoseksualnih parova svake vrste... Ne! Ta žena i Ketī nisu bile od te vrste. Ali, takođe sam viđao i osobe koje znaju da općine i obrlate nekoga, nečim jačim od ljubavi, nečim sličnim mađiji, ako možeš da me razumeš!

— Recimo da te ništa ne razumem — priznade Pit. — Ali, to nije važno. Uglavnom, sve što si mi rekao uopšte mi se ne sviđa.

— Nije se ni meni sviđalo — reče prostodušno Stiv. — Još manje mi se svidelo kada je Ketī otišla. Naprosto je jednog

dana došla, pokupila neke svoje stvari, rekla »neću više da radim ovde«, i više je nisam video.

— Jesi li pokušao da je pozoveš telefonom? Jesi li se setio da bi mogao da odeš do njene kuće? — upita Pit.

— Telefon mi se usijao od poziva, ali nikada niko nije odgovorio — reče barmen. — Dva puta sam otišao do njene kuće. Prvi put je sve bilo zaključano i nikoga nije bilo unutra. Drugi put sam zatekao jednu vijetnamsku, useljeničku porodicu kako unosi stvari. Nisu znali ni da zgnu engleski, pa nisam uspeo da doznam da li je Ketī kuću prodala ili samo iznajmila. Kada sam im pominjao njeno ime samo su me blede gledali.

— Blagi bože! — uzdahnu Tabasko Pit. — Baš šteta! Ketī je bila živa vatra. Ko bi rekao da ona uopšte može da počne da se druži sa nekom ženom.

— Da si mogao da vidiš tu mačku možda bi ti neke stvari bile jasne — reče barmen. — Ovolike oči boje različka, a lice usko kao da ga je presovala sa strane. Koščato, mršavo telo i prsti dugi gotovo stopu svaki. Ponašala se kao da je čitav svet ne interesuje. Osim, Ketī, naravno! Kada sam joj

prillazio da je nečim ponudim kao da je gledala kroz mene. Vozila je nekakav stari »krajzler« sa toliko prljavim tablicama da su brojke bile nečitke. Nisam uspeo da čujem kako se Ketij njoj obraća, ali ona se Ketij obraćala uvek sa »sestro«. Kažem ti, baš je sve bilo čudno!

Pit zausti da pita još mnogo toga, ali neki gost pozva Stiva na drugi kraj šanka i Pit ostade otvorenih usta. Zatvorio ih je tek kada je u njih sasuo preostalu sadržinu boce sa pivom. Kao da mu je taj dutljaj vratio moć rasuđivanja... Najednom je bio gotovo uveren da je, eto, baš on kriv što Ketij više nije tu i što se ne zna gde je i što se, uopšte, ponašala čudno. Sve što se zbilo između njih bilo je lepo. I kratko. Pri tom je, koliko se sećao, Pit insistirao na tom »kratkome«, a Ketij na tom »lepo«. I, trajalo je nekih sedam meseci. Sedam uzbudljivih, nestašnih, strasnih sedam meseci. Onda je Pit odlučio da ta stvar među njima neće imati lep kraj ako se nastavi, pa je odlučio da prekine tu vezu, držeći se pravila da treba prekinuti na najlepšem mestu kako bi ostale lepe uspomene.

Sada je pokušao da se seti da li je uopšte mogao da oseiti po Ketinom ponašanju da se

njoj taj raskid na najlepšem mestu nije baš mnogo dopao. Sećao se samo kako se ona osmehnula sa nevericom i upitala ga da li se on to šali. Pit joj je tada objasnio kako bi bilo neumesno da se šali u trenutku kada želi da bude prema njoj pošten. Onda se ona nasmejala i rekla da je zbog tog poštenja zaslužio da provede sa njom bar još jednu noć. Naravno da je pristao. I, bila je to njihova najrazuzdanija noć. Ujutru su se rastali prepuni toplih i slatkih utisaka, sa osmehom i, koliko se Pit činilo, bez žaljenja.

Bilo je to... Kad? Pre gotovo dve godine! Nije da se Pit nije nekoliko puta upitao da li se ogrešio u Ketinom slučaju. Nije da nekoliko puta nije poželeo da dođe u »Tropiko« i napravi se kao da ništa nije bilo i da se sve nastavi tamo gde se zaustavilo te bludne noći. Ali, u međuvremenu je u njegovim velikim rukama bilo toliko crvenokosih dama da je jednostavno morao da zaboravi na Ketij...

I, kada je, tog jutra, prolazio Pebl Bičom, U početku nije ni pomislio da bi bilo dobro da svrati u »Tropiko«. A onda je rekao sebi: »Pite, momče, baš bi bio lud kad bar ne bi pokušao da isprobaš sebe! Sada je

prilika da ustanoviš koliko ti je, u stvari, stallo do Keti Grin!« I — svratio je...

— Hej, Pite! Gde si? — prekinuo ga je u razmišljanju Stiv. — Hoćeš li još jedno pivo?

— Šta? — upitao je Pit nekako odsutno. — A, pivo... Ne! Hvala ti! Neću više. Idem!

Stiv Adams je pomalo zabrinuto gledao za Tabasko Pitom, koji je izlazio iz bara pognute glave, zadubljen u misli. Stiv je pomislio: »Svega mi, ta stvar zvana ljubav svakako nije zdrava kad može i ovakve ljudine poput Pita da natera da pognu glavu!«

* *

Veliki »bentil« se zaustavio na parkiralištu uz auto-put koji je vodio ka San Hozu, na petnaestak milja od San Franciska. Niko nije izašao iz automobila. Samo se vozačevo staklo spustilo, da bi vozač mogao da osmotri okolinu. Video je tri prazne klupe pored dugačkog drvenog stola, red velikih kanti za otpatke i kabinu telefonske govornice iz koje je bio iščupan telefonski aparat.

Prošlo je gotovo deset minuta pre nego što je iskrsla prilika u belom...

Vozač je video ženu u beloj odori do zemlje, ali nije mogao da kaže odakle je došla. Kao da je sa neba pala, ona se dugim, laganim koracima približavala »bentliju«. Vozač izađe iz kola. Bio je krupan, ne previše visok, ali nabijen mišićima. Žena nije mogla da uhvati vozačev pogled ispod tamnih naočara.

— Bilo bi dobro da stanete! — reče vozač, spuštajući ruku ka pojasu za kojim se nalazio revolver. Žena stade. Njene krupne, svetle, plave oči ostadoše, međutim, potpuno bezizražajne. Nije se uplašila.

— Nisam ovde da razgovaram sa vozačima — reče žena mirno i dovoljno glasno da je čuje osoba koja je sedela na zadnjem sedištu velikog automobila.

Vozač htjede da kaže nešto zajedljivo i preteće, ali u tom času se otvoriše zadnja vrata »bentlija« i iz kola izađe čovek u besprekornom odelu. Imao je više od pedeset godina i lice poštenjačine.

— U redu je, Garte! — reče čovek vozaču. — Ja ću razgovarati sa golpodicom Bler.

— Ovo je razgovor u četini oka — reče gospodica Bler. Stajala je savršeno mirno, ruku opuštenih niz telo.

Čovek daje znak vozaču da se udalji na pristojnu razdaljinu, i vozač posluša. Konačno, bio je odlično plaćen i trudio se da to ne pokvari neposlušnošću. Otišao je iza kabine telefona. Dovoljno daleko da ne čuje šta žena u belo i njegov gazda govore.

— Ovo je krajnje neuobičajen način za jedan susret — rekao je čovek. — Ni sam ne znam zašto sam pristao da se sastanemo ovako, kao zavere-nici.

— Ja znam — reče gospođica Bler. — Ni vi ni ja ne želimo da budemo viđeni zajedno, zar ne, gospodine Valas?

— Ipak... — reče gospodin Valas. — Ne razumem.

— Mislim da odlično razumete, gospodine Valas — reče gospođica Bler mirno. Glas joj je zvučao kao da čita nekakav dozlaboga dosadan tekst. — Ra-di se o našim poslovnim odnosima, gospodine Valas.

— Vi to nazivate poslovnim odnosima? — gospodin Valas se prezirivo osmehnu, ne krijući da sagovornicu ni najmanje ne ceni.

— To je svakako prikladniji termin — reče žena. — Ili, možda, hoćete da to nazovem prostitucijom? Podvođenjem?!

— Pređite na stvar, gospođice Bler! — izgovori oštro čovek.

— Nemam vremena za prazne razgovore!

— Pretpostavljam da vas čekaju u gradskoj većnici — reče žena bez ironije, mada je primedba bila vrlo ironična. — U redu, onda! Bez praznih razgovora.

— Vrlo ste uviđavni — reče Valas. Osim što je bio milioner, vlasnik ogromnih površina građevinskog zemljišta u San Francisku, Berkliju i Frimontu, bio je i zamenik gradonačelnika. Sve u svemu, osoba koja zaista nije raspolagala viškom vremena, s obzirom na dužnosti i obaveze.

— Ukratko: došlo je vreme da se računi plate, gospodine Valas — reče gospođica Bler hladno.

— Zaista ne shvatam o čemu govorite?! — reče čovek.

— O devojkama — odgovori spremno gospođica Bler, kao da je jedva čekala da je Valas to pita. — Sigurno sam da ste uživali u njihovom društvu... bez obzira što je sve bilo stroga tajna...

— Mislim da znam kuda ciljate — reče Valas.

— Znala sam da ćete razumeti — reče žena.

— Da budem iskren, čudio sam se kako, uopšte, pristajete da mi dovodite vaše... Hm!

Vaše štíćenice... I to bez centa naknade. Sada sam svestan da ste imali nameru da mi račun ispostavište kada se vama bude učinilo zgodno. Dakle? Koliko?

— Ne samo što ste veoma razumni već ste i vrlo poslovni, gospodine Valas — reče gospođica Bler bez osmeha. — Nekako sam bila sigurna da se nećete mnogo cenkati i odugovlačiti.

— Koliko? — ponovi Valas sa prigušenim besom.

— Pola miliona! — reče žena bezizražajno. Nije ni trepnula.

— Vi mora da ste ludi! — Ciknu Valas, ali se umiri i već sledeću rečenicu izgovori mirnije: — pola miliona dolara za desetak noći sa vašim kurva-ma?! Čak i da sam ih pobio to ne bi bilo vredno tolikih para!

— Ne razumete, gospodine Valas — reče žena. — One neće videti ni centa od tog novca. One to nisu radile za novac. Njihova vrednost, bile mrtve ili žive, nema nikakve veze sa ovim...

— Gluposti! Ako razumem, vi ćete taj novac uzeti za sebe?!

— Pogrešan zaključak, gospodine Valas! Ne samo što neću uzeti taj novac za sebe već ga i ne želim — reče gospođica Bler. — On je namenjen

dobrotvornim akcijama. Ne verujem da ćete imati srca da odbijete da u dobrotvorne svrhe poklonite taj novac, naročito ako imate u vidu da biste, ukoliko odbijete, mogli biti izloženi neprijatnostima..

— Nemojte da mi pretite! — obrecnu se Valas, ali sa osećanjem nemoći. — Savršeno razumem u šta sam se uvalio prihvatajući vaše usluge.

— Nadam se da razumete — reče žena mirno. — Jer, ukoliko ne biste razumeli, moglo bi se dogoditi da dokazi vašeg bludnog života osvanu na naslovnim stranicama svih kalifornijskih listova. Mislim da vam se to ne bi svidelo. Ni gradonačelniku! Ni vašoj ženi, konačno!

— Najednom imam osećaj da razgovaram sa vešticom! — planu Valas, stežući pesnice.

— Možda osećate nagon za spaljivanjem veštica? — reče gospođica Bler hladnokrvno. — Međutim, verovatno ste svesni da ništa ne biste uradili čak i kada biste eliminisali mene. Uveravam vas da sam se potrudila da vrlo dobro osiguram sve što se može osigurati. Možete me jednostavno ubiti, ali moj nestanak će značiti mojim saradnicima da postupe onako... .

— Dovoljno je! — prekinuo ju je Valas urlikom. Osećao je zaista želju da skoči na nju i izgazi to njeno koščato, mirno, nedokučivo lice. Međutim, znao je da joj, u suštini, ne može ništa.

— Kako god kažete, gospodine Valas — reče žena. — Verujem da smo se dogovorili.

— Pola miliona! — uzviknu Valas. — Bojim se da će mi trebati mnogo vremena da skupim taj novac. Razume se da nemam toliko gotovine...

— Gotovina vam neće biti potrebna — reče hladno gospođica Bler. — Dovoljno će biti da ispunite ček na tu sumu. U dobrotvorne svrhe. I, sve će biti u redu. Čak će vam to uračunati u poreske olakšice, koliko se ja razumem u poreski sistem.

— Ček?! — iznenadio se Valas. — To bi bilo prvi put u istoriji kriminala da se ucena plaća čekom!

— Ucena! Ružna reč, gospodine Valas! Zaista ružna reč! Ovo nije ucena — ona se tada po prvi put blede osmehnula. — Ovo je vaš prilog...

— Komе?! — prekide je pitanjem Valas.

— Ček ćete nasloviti na Crkvu zvezdanih svetaca, Irvin Hil — reče spremno žena. — Pobrinite se da to učinite us-

koro. Čim Crkva primi ček biće vam izručeni originali svih dokumenata i fotografija, video-kasete i sve drugo što bi moglo poslužiti kao dokaz vaših malih, nestašnih avantura sa...

— Zaveži, veštice! — prekide je Valas.

Hteo je još mnogo toga da joj kaže, ali je sa žaljenjem morao da zaključi da više nema šta da se kaže. Okrenuo se naglo, pozivajući vozača, i ušao u automobil zalupivši divljački vrata za sobom.

Žena se nije ni pomerila sa mesta, gledajući kako vozač zauzima svoje mesto i kako, potom, »bentli« odlazi nazad, prema San Francisku, povećavajući brzinu...

*
* *
*

Detektivi Foster i Segar su upravo dovršavali razmenu naj svežijih iskustava sa sopstvenih ljubavnih ratišta kada je radio u njihovom automobilu zauzao:

— Gužva u muzičkom centru na uglu Grantove i Avenije Illinois! Mole se najbliža kola da odmah krenu tamo. Neredi u toku!

— Kola 203 ovde! — hitro je odgovorio detektiv Foster.

— Mi smo jedva dva bloka dalje. Idemo odmah tamo. Ima li pučnjave?

— Bez upotrebe oružja! — govorio je radio. — Oko centra se sakupilo mnogo građana. Ni u krajnjoj nuždi ne pucajte. Ne treba nam slučajno pogoden prolaznik!

— Kako tata kaže! — reče Foster. Segar je već vozio, najbrže što je mogao, prema uglu Avenije Grant i Avenije Illinois.

— To je na uglu Kineske četvrti — reče Foster. — Jesu li Kinezi opet nešto zakuvali?

— Videćemo čim stignemo — reče Segar.

Stigli su vrlo brzo, uprkos gustom saobraćaju, provlačeći se kroz redove automobila. I, zaustavili su kola čim su ugledali gužvu...

Ispred velike zgrade u čijem se prizemlju nalazio, sav u staklu, muzički centar, već se okupilo nekoliko stotina ljudi. Ur-lali su, razmahivali rukama, i Fosteru i Segaru se u prvi mah učinilo da navijaju. Istrčali su iz kola i počeli da se probijaju kroz gužvu držeći u rukama svoje značke i vičući:

— Prolaz! Policija! Uklonite se, zaboga! Mi smo iz policije! — Stiže konjica! — viknuo je neko.

— Prekasno, kao i uvek! — začuo se jedan drugi glas.

— Izrešetajte ga! Izrešetajte ga! — histerično je vikala neka žena.

— Kada biste radili svoj posao kako treba, ovo nam se ne bi događalo! — rekao je neko, ali detektivi nisu imali vremena da slušaju takve primedbe.

Probili su se, konačno, kroz gomilu i zastali ispred izloga muzičkog centra na širokom, praznom prostoru. Asfalt je bio prekriven razbijenim staklom. Nekoliko ogromnih stakala na izlogu bilo je razbijeno. U unutrašnjosti muzičkog centra se kretala nekakva prilika u belom, inače nikog drugog nije bilo.

— Šta se događa? — upita Foster najbližeg građanina.

— Pitajte onu utvaru unutra — obreću se zapitani.

— Hvala na pomoći — reče zajedljivo Foster i izvuče revolver. Krenuo je prema ulazu u centar. Segar takođe izvuče oružje i ostade gde je, da bi štitiio kolegu.

Tada se iz gomile izdvoji mladić duge kose, obučen u odeću kakvu su, šezdesetih, nosili hipici. On priđe Segaru i reče uspaničeno:

— Zaustavite ga, molim vas, kako god znate! Uništiće sve!

— Ko si ti? — upita Segar.

— Ja sam iz centra — odgovori usplahireno mladić. — Menadžer. Taj ludak je iznenada počeo da lomi sve oko sebe. Izgledao je tako miran, a onda... Svi su pobjegli kada je počeo da urla i ruši sve pred sobom!

— Ko je taj tip? — upita Segar.

— Ne znam — reče menadžer. — Mlad je. Vrlo mlad. Nosi nekakav čudan beli plašt preko odeće. Kažem vam... Bio je miran kao bubica, a onda je podivljao. Bez razloga. Najednom. Zaustavite ga!

— Zato smo ovde — reče Segar. — Ima li oružje?

— Mislim da nije naoružan — odgovorio je menadžer.

Gomila je urlala, navijajući. Jedni su glasno zahtevali da se počinilac ubije. Drugi su navijali protiv policije. Treći su prosto uživali u spektaklu, kakav može da pruži samo jedan tako veliki i tako »otkačen« grad kao što je Frisko.

Foster je ušao, koračajući preko slomljenog stakla, u muzički cenatr. U prvo vreme nije video nikoga, a onda primeti skupčanu priliku, obučenu u veliki, beli, svileni plašt, kako se krije iza razbijenih velikih zvučnika u jednom uglu.

— Izadi sa podignutim rukama! — viknuo je strogo de-

tektiv i uperio revolver u tu priliku. Još nije dobro video lice u koje je nišanio.

Prilika u belom se pomerila samo toliko da je sada detektiv Foster mogao da vidi da ima posla sa mladićem, ne starijim od šesnaest ili sedamnaest godina, sa ogromnim, unezverenim očima koje su ludački blistale čak i po jakom svetlu neona koji je osvetljavao čitav prostor.

— Izadi i podigni ruke tako da ih mogu videti! — ponovio je detektiv. — Ništa ti se neće dogoditi!

Mladić je samo gledao u detektiva i nije se micao. Činilo se kao da ne razume šta mu se govori. U stvari, činilo se kao da uopšte ne može ni da čuje ni da vidi šta se događa oko njega. Foster pomisli: »Još jedan poludeli narkoman! Sa takvima je najteže! Siguran sam da će se bacakati i otimati i izgrebati Segara i mene, i pogužvati nam odela...« Okrenuo se ka Segaru, koji ga je bez žurbe sledio:

— Segi, ortak! Skoči do kola i pozovi pojačanje! Čini mi se da imamo posla sa podivljelim narkićem! Trebaće nam ambulanta i jedna ludačka košulja, i mnogo sreće da ga skleptamo.

— Ne preteruj, Fostere — rekao je minnije Segar. — Momak je malo presisao »koke« i to je sve. Tresnuću ga nežno u tintaru, pa će se smiriti i probudiće se sa »nanukvicama« na zadnjem sedištu naših kola.

Foster je pogledom pratio mladića i razmišljao. Konačno, klimnu glavom i krene napred.

Čim je napravio prvi korak, mladić skoči! U rukama je držao nekakvu metalnu polugu i tresnuo je njome u najbliži zvučnik takvom silinom da ga je skoro prepolovio. Zatim je stao, raskrečen i iskežen, a iz grla su mu dopirali nekakvi mukli zvuci slični rezanju.

— Opa! — reče Segar kada je video da je Foster zastao. — Mačak prede. Ovome bi trebalo nabaciti kakvu mrežu na glavu...

— Ne zezaj! — odvrati mu kolega. — Vidiš i sam da dečko nije bezopasan.

— Pusti mene da mu priđem! — reče Segar i istupi nekoliko koraka napred.

Mladić u belom se nije pomerio. Samo je još jače režao, a lice mu se iskrivj u ružnu, iskeženu grimasu. Uzvitlao je nekoliko puta metalnom polugom iznad glave videći da mu policajac prilazi, ali nije napadao.

— Dečko, spusti tu stvar pre nego što te izrešetamo! — reče mu Segar prilazeći oprezno.

— Ja bih, ipak, da dozovemo pomoć — reče Foster.

— Bez veze — odvrati Segar. — Momak nema tri čiste da krene protiv dva policajca. Samo folira sa tom polugom.

Kao odgovor na to mladić u belom se ustremi neverovatnom brzinom na njega zamahujući polugom. Segar uperi revolver u mladića, bez namere da puca, ali pre nego što je i shvatio da je taj pokret bio uzaludan poluga ga tresnu po zglobu ruke u kojoj je držao oružje polomivši mu čašicu zgloba...

Segar odskoči osetivši snažan bol u ruci i jauknu.

— Nazad! — dreknu Foster.

Pobesneli mladić u belom je, međutim, već bio preblizu i ponovo je uzmahnuo polugom, ciljajući nesumnjivo u Segarovu glavu...

Foster se baci na Segara sa namerom da ga obori i ukloni na vreme. Obojica se srušise gotovo ispred mladićevih nogu. Poluga prohuja iznad Segarove glave!

— Gospode! — uzviknu Foster.

Mladić u belom je počeo mahnito i brzo da udara polugom oko sebe. Sada više nije ciljao. Udarao je naslepo nevide-

nom snagom. Treskao je divljački urlajući. Foster i Segar se otkotrljaše nekoliko jardi ulevo. Mladić krene za njima ne prestajući da udara polugom oko sebe.

— Pucaj! — dreknu Segar bauljajući četvoronoške, želeći da bude što dalje od te razgnevljene prilike u beloj odori.

Ali, Foster više nije ni znao gde mu je revolver, koji mu beše ispao iz nuke. Osvrnuo se oko sebe pogledom tražeći oružje...

U tom trenutku se poluga spusti na njegovu glavu! Lobanja pogođena strašnim udarcem pršte, a krv linu niz detektivovo lice. On napravi nekontrolisani pokret nesvesno izmičući, a prsti mu se grčevito zakačiše za mladićev beli ogrtač!

— Sraaaaaaaaaanije! — vrišnu Segar i panično skoči prema revolveru koji je ležao na tlu nedaleko od njega.

Podivljali mladić se okrete prema Segaru, ali ga Foster nije puštao, stežući beli ogrtač u samrtnom grču. Mladić se se okrete i tresu polugom umirućeg detektiva još jednom u glavu!

Segar dočepa revolver zdravom rukom, dok mu je slomljena beživotno visila niz telo.

Uspravio se što je brže mogao, ali ne dovoljno brzo.

U trenutku kada se mladićeva poluga spuštala na Segarovo rame, lomeći kosti, detektiv je pritisnuo obarač...

Pogođen kuršumom iz neposredne blizine, mladić kao da poskoči unazad i pade na leđa sa treskom, dok mu se na grudima šimila orvena mrlja preko bele odore!

— Budalo drogirana! — dreknu Segar osećajući kako mu kolena klecaju od bola koji je razdirao i ruku i rame. Ispustio je oružje.

Uspeo je samo da priđe mladiću i da utvrdi da ovaj umire, halapljivo gutajući vazduh i grčeci se, ogrezao u sopstvenoj krvi. Segar mu počepa belu odoru na grudima da bi bolje video ranu. Tad ugleda srebrni lanac sa velikim priveskom u obliku zvezde sa dvanaest krakova. Pre nego što se od bola onesvestio Segar pomisli: »Šta sve ovo može da znači?«

Treći veliki kolač koji je Sumiko pripremila za Leslija i Pita nestajao je nesvakidašnjom brzinom u ustima Tabasko Pita, kada su na televi-

ziji, u popodnevnim vestima, krenule slike iz muzičkog centra na uglu Illinois i Grant avenije.

— Vidj ovo! — uzviknu Pit mumlajući punim ustima.

— Pite, zar te nisu učili da se ne govori punim ustima — pecnu ga Lesli, koji je već pijuckao svoj konjak.

Sumiko se prijateljski osmehnu obojici i pogleda u ekran. Zapitala je:

— Šta se to dogodilo?

— Izgleda da je neki mladi narkoman uništio tu radnju, a kada su policajci došli da ga u tome spreče razbio je glavu jednom od njih i drugog gadno ranio. Zauzvrat je dobio metak u grudi.

— Ali, ovi na televiziji još ništa o tome ne govore — reče Sumiko.

— Reći će. Oni uvek misle da imaju vremena — reče Pit.

— Kako ti onda to sve znaš? — upita Lesli.

— Ovamo sam došao taksijem — reče Pit. — Taksisti sve znaju.

Kao da želi da potvrdi Pito-ve reči, televizijski komentator je baš u tom trenutku izgovarao:

— Poginuo je policajac, detektiv Greg Foster, a Čarls Segar je teško povređen u sukobu sa napadačem. Napadač

je izgubio život. Identifikovan je kao sedamnaestogodišnji Hajram Deluka, rođen u Bafalu, Illinois. Za njim je, inače, bila raspisana poternica zbog pljačke benzinisne pumpe u Kanzasu. Poslednjih nekoliko meseci Hajram Deluka je našao utočište u Crkvi zvezdanih svetaca...

— Toliko o brzini reagovanja televizije — nasmejao se Lesli. — Taksisti su sve to znali pre njih.

— Crkva zvezdanih svetaca? — upita Sumiko samu sebe glasno i trepnu svojim tamnim, kosim očima. — Zvuči mi poznato.

— Meni ne — reče Tabasko Pit. — U Frisku ima toliko crkava i kojekakvih sekta da sam odavno prestao i da im pamtim imena. Mada mi je poštanski sandučić prepun nekakvih letaka i poziva na službe božije. Čovek lako može da stekne utisak da ovim našim svetom ne upravlja samo jedan Bog, već nekoliko stotina njih.

— Pa da! — Sumiko uzviknu. — Crkva zvezdanih svetaca nam je poslala nekakav reklamni materijal, pozivajući da im se pridružimo ili tako nešto. Naravno, usput su tražili i dobrovoljni prilog.

— Nisi valjda čitala to? — upita ozbiljno Lesli.

— Jesam, naravno — reče Sumiko gotovo veselo. — Pomalo je smešno. Oni veruju da čitav život na našoj planeti potiče sa nekih planeta iz nekakvog sazvežđa. Napisali su, čak, da je glavni cilj Crkve da se zemaljski život vrati u to sazvežđe.

— Taj dečko, koji je poginuo tamo — reče Lesli ozbiljno pokazujući rukom ka televizoru na kome su se redale slike uništenog muzičkog centra — on se sigurno neće vratiti na te njihove zvezde. Neke od tih šekti su opasne. Po život opasne.

Televizijski izveštaj o događaju u muzičkom centru se završio i Lesli isključio televizor.

— Na žalost, koliko god je Frisko otvoren grad u kome svako može da doživi i dostigne svoju slobodu, neizbežno je da uz to ide i kriminal. Droga, prostitucija, i sve drugo... Nije lako živeti u ovakvom svetu.

— Da — uskoči Pit. — Takсистa je rekao da je taj klinac koji je napravio čitavu gužvu bio drogiran. Bogamu, ta droga! Uvek sam se pitao zašto je klincima potrebna droga?! Meni je, recimo, dovoljno pivo!

Sumiko se nasmeja zvonko, što zazvuča kao prosipanje bisera po mermeru. Shvatila je poruku i hitro se ispred Tabasko Pita nađe konzerva njegovog omiljenog, australijskog piva.

— Šta još pričaju taksisti? — upita Lesli.

— Svašta — odgovori Pit — ali, ja sam zapamtio samo ovo sa ovim klincem.

— Sme li da se zna gde si se ti to smučao taksijem? — nestašno upita Sumiko. — Nova ljubav možda?

— U stvari... — otegao je Pit dvoumeći se da li da im ispriča šta je tražio u »Tropiku«. — U pitanju je stara ljubav.

— Aha! — doskoči veselo Lesli u šali. — Stariš, drugar! Pre nikada nisi govorio o starijim ljubavima.

— Ovo je nešto posebno — stade da se brani Pit, malo poorvenevši. — Prolazio sam slučajno pored jednog mesta gde je radila Ketii Grin... Jedna zaista divna devojka...

— Da sam uzimao od tebe po dolar svaki put kada bi za neku devojku rekao da je divna, do sada bih zaradio bogatstvo — reče Lesli.

— Ne zadirkuj ga, molim te — Sumiko je prišla Pitu i priateljski ga zagrlila. — Ako

Les neće da sluša, ja hoću. Šta se dogodilo sa tom divnom devojkom?

— U tome i jeste stvar — reče Pit, pomalo ohrabren. — Ni ko ne zna šta se zbilo sa njom. Jednostavno je nestala. Čak se čini da se i odselila iz svoje stare kuće. Nikome nije rekla kuda odlazi.

— Zvuči tajanstveno — reče Lesli.

— Nameravaš li da je potražiš? — upita Sumiko.

— Ne znam — reče Pit. — Ne znam ni da li ću moći da joj uđem u trag. U njenoj kući sada živi neka vijetnamska iseljenička porodica. Oni, izgleda, o njoj ništa ne znaju.

— Ja bih zaista volela da je potražiš i da se čitava priča završi srećno — osmehnu se Sumiko.

— Kao na televiziji, a? — upita Pit.

— Kao na televiziji — potvrdi šeretski Sumiko.

— Kad bih samo znao odakle da počnem potragu? — upita Pit samog sebe.

— Zašto ne pokušaš da se raspitaš kod agencije koja je prodala njenu kuću? — reče Lesli. — Oni bi mogli da imaju trag.

— U pravu si, ortak! — iznenađeno izgovori Pit. — Međutim to nije palo na pamet. Sa-

mo, ne znam koja je to agencija?!

— To treba samo da upitaš tu porodicu koja sada živi u toj kući — rekla je Sumiko, ponosna što pomaže prijatelju.

— Čini se da oni ne znaju engleski — reče Pit.

Sumiko pogleda u Pita i htela nešto da kaže, ali zatim skrete pogled ka Lesliju. Samo ona je mogla da čuje Leslijeve misli. On nije morao čak ni da joj klimne glavom. Mislio je: »Ovih dana ionako nemamo šta da radimo...« Sumiko se okrete spremljeno Pitu i reče:

— Mislim da ćemo taj problem moći da rešimo. I Les i ja znamo ponešto vijetnamskog. Poći ćemo sa tobom da porazgovaramo sa tim ljudima.

Pit je bio iznenađen. Prijatno iznenađen. Najednom je dobio želju da zagrlji prijatelje. I, učinio je to, obuhvatajući i Leslija i Sumiko svojim ogromnim rukama...

* *

Malo ko je znao na koji način je Majk Valas, zamenik gradonačelnika, uspeo da u gradskoj većnici za sebe obez-

bedi prostoriije koje su zauzimala gotovo čitavo istočno kni-lo velike zgrade. Uglavnom, te prostoriije su bile gotovo dvos-truko veće od prostoriija samog gradonačelnika. Još manje je bilo poznato zašto prostoriije Majika Valasa moraju da budu opremljene neuporedivo luk-suznije i bogatije od gradona-čelnikovih. Znalo se samo da u tom luksuzu Valas beskrajno uživa.

Već u velikoj čekaonici, is-pred Valasovog kabineta, ta raskoš je bilo više nego uoč-ljiva. Na zidovima su bile ori-ginalne slike najuspešnijih sli-kara sa zapadne obale. Bila je to zbirka neprocenjive vred-nosti. Metalni nameštaj se blistao, a pločica sa Valasovim imenom i titulom na vratima kabineta bila je od čistog zla-ta. Ali, tek unutrašnjost kabi-neta je posetiocima omogućava-la da zamisle kako je mogao da izgleda neki od dvorova naj-bogatijih kraljeva i careva.

Bruno Simons je već neko-liko puta bio u Valasovom ka-binetu, ali nije prestajao da se čudi i divi tolikom bogatstvu. Sada je sedeći u fotelji preko puta Valasa, procenjivao koli-ko može da vredi platinasta kutija ukrašena rubinima, iz koje je Valas vadio pravu ku-bansku cigaru, odsecajući joj

vrh pomoću minijaturne giljo-tine načinjene od slonovače i zlata. Valas zapali cigaru i od-bi nekoliko gustih dimova, a onda reče:

— Moram da te zamolim za jednu uslugu posebne vrste, Bruno.

— Bilo bi mi drago da mo-gu da vam pomognem, gospo-dine Valas — reče Bruno. Bio je doktor prava, briljantan pravnik i najmlađi pomoćnik državnog tužioca, za šta je, sti-cajem okolnosti, morao da bu-de zahvalan upravo Majiku Va-lasu, koji ga je svojim uti-cajem postavio na to odgovor no mesto.

— Ali, moram da ti kažem da se radi o vrlo diskretnoj stvari — reče Valas odmera-vajući mladića prodornim po-gledom. U sebi je mislio kako je zaista bogomdani vođa kada uspeva da tako sjajno glumi autoritet, mada u duši oseća da se taj autoritet ljulja. — Da li možeš da sprovedeš tajnu istragu protiv jednog čoveka? Razume se, nezvaničnu. Recimo, za moj račun.

— Voleo bih da čujem pob-liže o čemu se radi — reče op-rezno Bruno Simons. Shvatio je da je došlo vreme da Vala-su vrati uslugu, baš kao i što je znao da ga neće moći odbi-ti, ma šta Valas tražio.

— Postoji čovek po imenu Kris Marten — reče Valas pomalo nehajno, ne želeći da Bruno shvati koliko mu je to važno. — Došao je u San Francisko ko zna otkuda i ovde započeo nešto što se zove Crkva zvezdanih svetaca. Do sada ta institucija nije imala problema sa zakonom, ako možeš da me shvatiš, ali... Meni se čini da taj Marten ipak nije sasvim čist. Razumeš li?

— Mislim da shvatam — reče Bruno spremno. — Dozvolite da pogađam... Želite da istražite pozadinu današnjeg slučaja u muzičkom centru, zar ne? Smrt tog dečaka nije baš zgodna stvar, ni za policiju ni za tu crkvu, ni za grad u celini, zar ne?

— Oduvek sam bio uveren da si ti vrlo bistar mladić — osmehnu se sa olakšanjem Valas. Nije imao na umu smrt mladog pripadnika Crkve zvezdanih svetaca, niti bilo šta slično, ali je hitro shvatio da je bolje da Bruno veruje u tu varijantu. — Voleo bih da znam što više mogu o tom čoveku. Krisu Martenu. Možeš li to da uradiš?

— Naravno da mogu — reče Bruno Simons. — Mogu to da uradim i zvanično...

— Bolje će biti da sve ostane diskretno — reče Valas. —

— Dobro bi bilo da o tome znamo samo ti i ja. Kada stvar isteramo na čistinu... Razumeš?! Uveren sam da je za nas dvojicu bolje da javnosti baš mi saopštimo mračnu istinu o Crkvi zvezdanih svetaca pre od policije ili novinara.

— Želite da preduhitrite sve one koji, zasigurno, već njuškaju oko te crkve posle ovoga u muzičkom centru?

— Upravo to — odahnu Valas. — Uzmi cigaru!

Bruno nije bio pušač. Ipak, uzeo je cigaru i zahvalio. Valas mu je zaverenički namignuo. Razmišljao je sa olakšanjem o tome kako je lako i bezbolno uspeo da obezbedi istragu nad Martenom. Lahnulo mu je — nije morao da objašnjava Brunu da se zapleo u mrežu iz koje ga može izvući samo pola miliona dolara... Ili nešto žestoko što bi mogao da prikači Martenu, i što bi moglo da posluži za trgovinu...

* * *

Sumiko se uljudno klanjala čitavom redu žutih lica koja su stajala ispred kuće. Kuće koja je nekada pripadala Ketii Grin. Vrlo ljubazno se zahvalila, na vijetnamskom, a zatim se pri-

družila Pitu i Leslieju, koji su je čekali na ulici, ispred srebrnaste »korvete«. Mada je Pit bio nestrpljiv, nije prvi upitao. Prvi je progovorio Leslie:

— Šta si saznala?

— Sve što su mi ti ljudi mogli reći — odgovorila je Sumiko i pogledala u Pita. — Mada mi neke stvari nisu baš najjasnije.

— Govori, zaboga — zavapi Pit gubeći strpljenje.

— Pokazali su mi ugovor o iznajmljivanju kuće. Kuća nije prodana — reče Sumiko. — Bili su vrlo ljubazni. Mislim da su bili iznenađeni što govorim njihov jezik. Ali, na tom ugovoru nigde nema imena tvoje Ketī, Pite!

— Kako nema? — zapanji se Pit. — Pa, ona je tu živela do pre dva meseca!

— Možda će zvučati kao čista slučajnost, ali na ugovoru stoji da je vlasnik kuće upravo ona Crkva zvezdanih svetaca o kojoj smo juče govorili — reče Sumiko, ne sasvim bez brižno. — Naravno, tu je i naziv agencije koja je posredovala u iznajmljivanju kuće. Agencija se nalazi na Market ulici i zove se »Klir bilding«.

— Blagi bože! — reče Pit zabezeknuto. — Znam tačno da je Ketī tu kuću kupila pre pet ili šest godina i da još nije

isplatila hipoteku. Pričala mi je kako je dobila malo nasleđstvo od neke tetke i da je sav novac uložila u tu kuću. Ona je volela tu kuću.

— Možda ćemo neka objašnjenja dobiti u agenciji? — reče Leslie paleći motor »korvete«. — Idemo pravo tamo!

Leslie je vozio ćuteći. Međutim, Sumiko je znala da on razmišlja. Sklopila je oči, koncentrišući se na Lesliejeve misli. Poznavali su se suviše dobro da bi njoj promakla njegova zabrinutost, a njihova telepatska povezanost je bila tolika da Sumiko uopšte nije smetala buka saobraćaja da sasvim jasno razazna Lesliejeve misli...

»Nije isključeno da se oko te Crkve zvezdanih svetaca viju neprijatni vetrovi«, razmišljao je Leslie. »Smrt tog dečaka, a potom i ova stvar sa kućom Pitove Ketī Grin?! Pamtim neke »crkve« koje su to bile samo po imenu, a iza njih se krila obično nekakva banda prevaranata. Zvezdani sveci mi liče na tako nešto. Ali, mudrost govori da se o svačemu treba znatni više da bi se moglo razmišljati«.

Tabasko Pit je ćutao tokom vožnje. Mrštio se i pokušavao da u sebi sabere sve činjenice vezane za Ketī Grin. Pitao se

da li je dobro poznavao tu devojkicu. Pitao se da li je možda sebe zavaravao da je poznaje? Verovao je da ona nije od osoba koje bi nasele propagandi nekakve religiozne sekte, ali činjenice su ga upućivale na sumnju da je, na volšeban način, vlasništvo Ketine kuće prešlo u ruke te crkve, što je moglo da znači i da se Ketii pridružila tim zvezdanim svecima. Iznenada, Pit progovori:

— Trebalo bi pronjuškati po toj zvezdanoj crkvi!

— To neće biti baš tako jednostavno — reče mirno Lesli. — Ja mislim da je bolje da prvo ustanovimo kako stoje stvari u agenciji.

Brzo su izbili na Ulicu Market, gde ih je zatekla jedna od onih saobraćajnih gužvi koje su bile tako svojstvene velikom gradu. Tri kolone vozila su se kretale puževom brzinom, preplićući se i tako stvarajući još veću gužvu. Neki vozači su uvek bili ubeđeni da se kolona do one u kojoj voze kreće brže, pa su pokušavali da se prestroje. Drugi su strpljivo pratili vozilo ispred sebe. Treći su otvarali prozore i psovali. Malo ko je poštovao semafore, a saobraćajaca nije bilo na vidiku.

— San Francisko — reče neodređeno Tabasko Pit uz uz-

dah. — Ponekad zaželim da živim u nekom gradu po čijim ulicama čovek može da vozi kola bezbrižno i lako.

— Strpljenje pobeđuje vreme — izgovori Lesli staru istočnjačku mudrost.

— Uostalom, ne žurimo — dodala je Sumiko.

Krenuli su, pa stali, zatim opet krenuli, pa opet stali. Ona su neko vreme išli brzinom od tri ili četiri milje na čas, sve dok se nisu približili »Blummingdejl« robnoj kući. Tu su stali, kao i svi ostali, i stajali su dobrih deset minuta.

— Brže ćemo peške — reče Pit.

— Ako baš želiš... — rekao je Lesli.

— Ali, nismo daleko — rekla je Sumiko. — Agencija »Kilir bilding« se nalazi u sledećem bloku zgrada.

— Ufff! — glasio je Pitov komentar. On se iskreno čudio kako Lesli i Sumiko imaju strpljenja da podnose takvu saobraćajnu gužvu.

Kada su konačno stigli na raskršće Ulice Market i Peblton avenije, videli su šta toliko zadržava saobraćaj...

Raskršćem je tamarala grupa mladih ljudi obučenih u velike bele plašteve!

Pet ili šest devojakica i četiri mladića behu raspršeni po ras-

kršću kao jato poludelih vrabaca. Kretali su se nekakvim ukočenim koracima, klekajući i vrteći se ukrug. Kao da nisu uopšte imali pojma kuda su krenuli. Menjali su pravac bez ikakvog smisla ne obraćajući pažnju ni na brojne automobile, ni na četiri policajca koji su jurili od jedne do druge osobe u belom, urlajući i mašući palicama, ali očigledno bez ikakvog uspeha. Miladići i devojke kao da uopšte nisu primećivali policajce. U stvari, oni su se ponašali kao da uopšte ne vide niti čuju svet oko sebe. Lica su im bila bleđa, a oči izbuljene.

— Pogledajte! — reče Sumiko.

— Ko su sad ovi? — upita Pit. — Liče na nekakvo avantgardno pozorište.

— Kamo sreće da je pozorište — reče Lesli.

— Pogledaj, Pite — reče Sumiko. — Svi nose oko vrata...

Prilike u belom su oko vrata imali srebrne lance sa velikim priveskom u obliku zvezde sa dvanaest krakova. Sumiko objasni:

— Videla sam ovakvu zvezdu na onom propagandnom materijalu Crkve zvezdanih svetaca. Opet ta orkva!

— Neverovatno?! — uzviknu Pit. — Do danas nisam ni znao da tako nešto postoji u gradu, a danas mi se čini da osim njih ne postoji baš ništa drugo! Kud god da krenem samo slušam o zvezdanim svecima, a sada ih i vidim... I, smetaju mi!

»Sveci« su tamarali raskršćem zalećući se pod točkove onih automobila čiji vozači nisu imali dovoljno strpljenja, da bi zatim okrenuli na trotoar upućujući se na sasvim drugu stranu, no i to samo začas, jer su se vraćali na ulicu, neosetljivi na viku policajaca, vozača, prolaznika... Suve, pobebele usne su im se pokretale kao da tiho izgovaraju nešto.

— Šta oni to govore? — upita Pit, znajući da su i Lesli i Sumiko u stanju da sa usana pročitaju o čemu se radi.

— »Grus«! — reče Lesli. — Čini se da automatski ponavljaju samo jednu reč: »Grus«!

— »Grus«!?! — začudi se Tabasko Pit. — Šta to znači?

— Pitaj me nešto lakše — nasmeja se Lesli.

Jedna devojka u belom se ustremi ravno na njihov automobil. Koraćala je kao u polusnu i na tren se činilo da će pokušati da pređe preko auto-

mobila, a onda se naglo zaustavila, okrenula se posrćući i krenula na drugu stranu. Njih troje u kolima su mogli izbliza da vide njeno lice. I njene oči, ukočene, razgoračene, staklastih zenica.

— Ona je drogirana — reče Sumiko.

— Bez ikakve sumnje — potvrdio je Leslie. — Svi su oni drogirani!

— Isto kao onaj momak koji je platio glavom juče — reče Pit.

Policijci više nisu izdržali. Sada više nisu samo mahali palicama u pokušaju da održe kakav takav red, već su počeli da udaraju. Bez žestine i odlučnosti, nekako mlako, ali i pak da udaraju. Jedan udareni mladić u belom pokleknu pod udarcem, ali kao da ga nije ni osetio, okrete se samo na drugu stranu, raširi ruke i potrča ravno pod točkove jednog kombija čiji je vozač bio izgubio živce. Kočnice zaškripaše i kombi se zaustavi inč od mladića. Međutim, prilika u belom produži pored kombija kao da ga ne vidi.

— Ovo je suludo! — reče Sumiko.

Odnikle su zavijale sirene policijskih kola, ali ta kola očigledno nisu mogla da se probiju kroz gužvu. Podstaknuti

sirenama policajci počеше odlučnije i žešće da udaraju mladiće i devojke. Jedna devojka pade pod udarcem, ali odmah ustade i nastavi svoje besmisleno tumaranje kao da se ništa nije dogodilo. Policijci su urlali, osećajući da su nemoćni i da su izgubili bilo kakvu kontrolu.

— Sklonite te spodobe sa ulice! — vikao je neko iz automobila policajcima.

— Udrite ih jače! Porazbijajte im lude glave! — vikao je neko drugi.

— Pobijte budale! — zaurla nekakav čovek koji je prestrašeno stajao pribijen uza zid neke zgrade, nesvesno se braneći rukama od mladića u belom koji mu je prilazio. Mladić ga nije ni dotakao, ali čovek je gotovo zavrištao od panike.

— Ovo se neće završiti dobro — reče Leslie.

— Oni su ipak samo zablude deca — šapnu Sumiko sa sažaljenjem.

Policijci su sada udarali punom snagom. Jedna devojka pade i više se ne pomeri. Jednog mladića razjareni policajac pogodi palicom u glavu. Krv linu niz mladićevo lice. Drugi su padali pod teškim udarcima ostajući da leže...

Neki ljudi iskočiše iz svojih automobila i počеше da vuku po asfaltu oborene prilike u belom kao da su vreće, uklanjajući ih sa kolovoza.

— Ovo je okrutno — reče Sumiko.

Ohrabreni, vozači su prilazili mladićima i devojkama i udarali ih pesnicama i nogama, besno i snažno. Drugi su ih vukli prema trotoaru. Za tili čas raskršće se pretvori u uzavreli kovčeg besa i slepe sile...

— Volela bih da ovo nisam videla — reče Sumiko sa tužom u glasu.

Sve je trajalo prilično kratko. Za svega nekoliko minuta slepom silom raskršće bi raščišćeno. Vozači koji su učestvovali u brutalnom raščišćavanju vratili se u svoje automobile i nastavili put kao da se ništa nije dogodilo. Dva policajca su sada sasvim hladno krvno regulisali saobraćaj, dok su ostali čuvali onesvešćene i izubijane pripadnike Crkve zvezdanih svetaca. Tada su uspela do raskršća da se probiju i dvojica policijska kola i jedna ambulanta.

Lesli pokrenu »korvetu« i već sledećeg sekunda više nisu mogli da vide epilog scene sa raskršća...

— Nešto ću te zamoliti, Sumiko — reče Lesli.

— Šta? — upita ona. Još uvek je bila pod utiskom mučnih scena.

— Pronaći ćeš mi adresu te Crkve — reče Lesli. — Mislim da ću morati da, bar nakratko, postanem njihov vernik. Već od sutra.

— Misliš li ozbiljno? — upita Pit.

— Sasvim ozbiljno — odgovori Lesli usporavajući, jer su bili stigli do zgrade u kojoj se nalazila agencija koju su tražili.

— Znaš šta? Voleo bih da i ja malo pronjuškam po toj crkvi — reče Pit.

— Hvala na pomoći — reče Lesli. — Ovo je posao za mene. A sada hajdemo u agenciju da se raspitamo za kuću tvoje Ketii.

— Zar nemaš poverenja u mene, ortak? — uzjoguni se Pit. — Zašto i ja ne bih mogao malo do te proklete orkve?

— Zato što možeš mnogo više da pomogneš van nje, prijatelju — reče blago Lesli.

— A ja? — upita Sumiko.

— Ne znam — reče Lesli. — Još razmišljam. Prvo ću morati da proučim taj njihov propagandni materijal koji si pomenula. Možda bismo mogli izgledati uverljivije ako se po

javimo u paru. Ipak... Ne znam koliko sve to može biti opasno.

Tabasko Pit je bio malo povređen takvom Lesliejevom odlukom, ali je istovremeno osećao da Leslie ima dovoljno čvrst razlog što ga ostavlja van te crkve. Možda će zaista biti korisniji ako deluje spolja?

Ušli su u zgradu i na drugom spratu lako našli agenciju »Klir bilding«, jer su prostorije agencije bile velike, svetle, bogato opremljene... Već na prvi pogled je bilo uočljivo da ta agencija nije od onih malih, siromašnih...

Čim su ušli u prostorije agencije, u susret im je pošla visoka, vitka devojkica obučena u izazovnu mini suknju, koja je otkrivala njene duge, savršene noge. Imala je lepo, usko lice i tople, tamne oči. Osmehivala se vrlo vešto. Toliko vešto da je izgledalo da to uopšte nije profesionalni osmeh.

— Dobro došli u agenciju »Klir bilding«, gospodo! — rekla je devojkica. — Ja sam Šeron. Mogu li vam pomoći.

— Mislim da biste mogli — reče Pit osmehujući se i krećući u susret devojkici. Međutim, tada je osetio lak dodir po leđima, kojim mu je Leslie stavljao do znanja da je bolje da on ne vodi taj razgovor. Pit se osvrnuo hitro i vide da mu

se Leslie značajno osmehuje. Povukao se na vreme.

— Gospodice Šeron — govori Sumiko, kojoj je Leslie dao neprimetan znak da ona vodi razgovor — radi se o jednoj iznajmljenoj kući...

— Želite da iznajmite kuću? — upita Šeron.

— Ne baš — reče Sumiko. — Ali, nešto slično.

— Recite, molim vas, o čemu se radi? — reče ljubazno Šeron.

Sumiko joj reče adresu i napomenu da je kuća već iznajmljena, ali da ona, Sumiko, želi da kupi tu kuću. Leslie je za to vreme pokušavao da uhvati pogled tamnih Šeroninih očiju. Kada je to uspeo, kao da je pogledom zaronio kroz njene zenice u unutrašnjost njene duše. Šeron oseti da se nešto čudno dešava i pozele da ukloni pogled od očiju tog visokog, zgodnog muškarca... Jer, to nije bio pogled muškarca koji želi da se udvara ili flertuje. Šeron je osećala da je taj pogled omamljuje. Kao da su oči tog muškarca govorile: »Reci sve što znaš i učini da doznamo sve što ne znaš! I, toj naredbi tih očiju kao da nije mogla da se odupre.

— Možete li doznati ko je vlasnik te kuće? — upita Sumiko.

— Naravno — reče tiho Šeron ne uspevajući da skrene pogled sa Leslija. Pokušala je da trepne, ali ni to nije bila u stanju. — Ne znam tačno o čemu se radi, ali mogu sve da doznam. Pođite sa mnom do našeg kompjutera!

Lesli je dao znak da Sumiko pođe sa Šeron. On i Pit ostanu u predvorju, a Šeron i Sumiko odoše prema jednoj od kancelarija. Tabasko Pit je shvatio šta se dogodilo, pa šapnu tako da je samo Lesli mogao da ga čuje:

— Kako je dobra stvar ta hipnoza! Možda bi mogao mene da naučiš kako to izvodiš?

— Možda bih i mogao, ali u tom slučaju nijedna žena u San Francisku ne bi više bila sigurna — reče šeretski Lesli.

Sumiko se vratila brže nego što su Pit i Lesli očekivali. Dala im je znak da bi bolje bilo da razgovaraju van agencije. Tek kada su se našli na ulici, Sumiko reče:

— Bojim se da je sve sasvim legalno. Sadašnji vlasnik Ketine kuće je Crkva zvezdanih svetaca. Međutim... Zanimljivije je da je ova ista agencija posredovala i pri ugovoru o poklonu.

— Ugovor o poklonu? — iznenadio se Pit. — O kakvom poklonu?

— Zabeleženo je da je Ketigrin svoju kuću poklonila Crkvi zvezdanih svetaca — reče Sumiko bez vedrine. — Uz to, agencija je posredovala i u transakciji kojom je Crkva isplatila hipoteku na kuću i tako postala punovažni vlasnik kuće.

— Blagi bože! — uzviknu tiho Pit. — Ketigrin je, znači, kuću poklonila! Pa, ne poklanja se kuća tek tako!

— Sada već znamo više nego što smo znali — reče Lesli. — Ima li traga adresi na koju se preselila Ketigrin?

— Ima — odgovori Sumiko. — Njena adresa je: Irvin Hill, Crkva zvezdanih svetaca!

Kuća Majka Valasa nalazila se na Nob Hillu, u susedstvu čuvenog »Pacifik junior kluba«. Bila je to ogromna vila od betona i stakla, koju je projektovao jedan od najskupljih arhitekata na svetu, Finac Lejkonen. Majk Valas je samo za taj projekat platio osam stotina hiljada dolara, ali nije žalio. Verovao je, ne bez razloga, da će vila Valas vremenom postati kulturni spomenik grada San Franciska. Posebno je

bio ponosan na elektronski sistem brava koji je obezbeđivao mnogobrojna vrata kroz koja je trebalo proći pre nego što se uđe u kuću. Često se hvalio kako njemu uopšte ne treba nikakvo obezbeđenje, jer se sva njegova vrata otvaraju ne ključevima, već isključivo — njegovim glasom! Zaista, sve brave su imale ugrađen mali kompjuter koji je reagovao, pomoću akustičnih senzora, samo na glas Majka Valasa. Jednom prilikom je Valas priređivao večeru na koju je pozvao jednog poznatog imitatora sa radija, koji je bio u stanju da imitira svačiji glas. Želeo je da proveriti kako funkcionišu njegove famozne brave. Imitator je, doduše, uspeo da »skine« glas Majka Valasa, ali se brave ipak nisu otvorile. Otvorile su se tek kada je progovorio sam Valas.

— Moja kuća je kao Ali-babina pećina, otvara se na »Sezame«, ali to mogu da izgovorim samo ja — govorio je Valas. Bio je sasvim u pravu. Čak ni njegova supruga, bivša mis Kalifornije, nije mogla ni da uđe ni da izađe iz kuće, ako Valas ne izgovori svoje elektronsko »Sezame, otvori se«!

Sada je Valas sedeo za svojim radnim stolom, siguran da je zaštićen iza svojih čarobnih

brava, i čitao izveštaj koji mu je dostavio Bruno Simons. Izveštaj o poglavaru Crkve zvezdanih svetaca — Krisu Martenu! Bivša mis Kalifornije je za to vreme pušila marihuanu, ležeći bez trunke odeće na sebi, na divanu od bele kože i gledajući nekakav bljutavi porno-film na videu. Smejuckala se razmišljajući o tome kako će, kada se film završi, otići u Majkovu radnu sobu, zavući se pod njega, svući Majku pantalone, izvaditi... Oblizivala se, pri tom.

Majku Valasu nije bilo do toga. On je čitao:

»Kris Bendžamin Marten, rođen 14. februara 1939. godine u Belenu, Nju Meksiko; otac Rendi Marten, bankarski činovnik, majka Seli Ajva, rođena Klajder, bivša toples-igračica; završio osnovnu školu u Belenu, zatim dve godine koledža u Albukerkiju; godine 1958. završio osnovnu obuku u marinskoj bazi u Brukingsu, Oregon, i dobio čin kaplара; do 1961. godine služi u bazi Mirtl Point, Oregon; za to vreme nije kažnjavan, ali se i ne ističe; 1962. godine završava specijalističku obuku za hemijska oružja u Velsu, Nevada i dobija čin narednika; do 1967. godane službuje u bazi San Dijego, Kalifornija, a do 1972.

u bazi Perl Harbur, Havaji; za to vreme nije kažnjavan, ali se i ne ističe; 1971. na Havajima se ženi — supruga, Doli Junona, rođena Zantvort; razvode se 1974. godine; brak je bio bez dece; od 1972. do 1981. služi u bazi San Dijego, Kalifornija, kao instruktor za hemijsko oružje; u tom periodu tri puta kažnjavan zbog nemarnosti u radu; istupio iz Armije SAD 23. aprila 1981. godine, posle istrage sprovedene zbog sumnje da je učestvovao u otuđivanju vojne imovine, koja nije dokazana; neutvrđeno gde je živio između 1981. i 1984. godine, kada se doseljava u San Francisko i osniva Crkvu zvezdanih svetaca...«

»Dakle, San Dijego«, pomislio je Majk Valas odlažući izveštaj. Znao je da mora da deluje brzo, jer mu je vreme isticalo. Znao je, takođe, da će biti vrlo teško saznati bilo šta što se krije u arhivama vojne baze u San Dijegu, a baš mu je to bilo potrebno. Jer, ukoliko zaista baza u San Dijegu ima nešto što bi se moglo staviti na dušu Krisu Martenu, onda bi on imao nešto opipljivo. No, sve to nije bilo previše sigurno. No, Valas je morao da pokuša sve da bi spasio svoj novac. Ukoliko ne bude mogao da pronađe nešto či-

me bi se upustio u trgovinu sa Sintijom Bler, moraće da se oprostí od pola miliona dolara, a to čak ni za njega nije bio mali novac...

Tada je u njegovu radnu sobu ušla bivša mis Kalifornije, gola kao što je navikla da se kreće po kući. Bila je visoka, crvenokosa lepotica ovalnog lica kakvo bi odgovaralo reklamama za zdravu ishranu. I pored dugogodišnje lenjosti da učini bilo šta dobro za svoje raskošno telo sa krupnim dojčkama i oblim bokovima koji su se izazovno njihali u hodu, još uvek je izgledala kao poziv u krevet. Majk Valas se namrštio kada je primetio da je ona propustila — ponovo — da izdepilira noge, koje su sada bile prekrivene sitnim, crvenkastim maljamaa, što je kvarilo njihovu lepotu. Uz to, Majk Valas uopšte nije bio raspoložen za seksualne igrarije svoje supruge.

— Upravo sam gledala strahan pomic — rekla je Belinda Valas gledajući supruga kroz spuštene trepavice. Skljocnula je svojim krupnim, pravilnim zubima.

— Sjajno! — odvratio je Valas. — Idi i pogledaj još jedan. Imam posla.

— Samo ti radi, dragi — mazno razvuče ona. — Ono što ja

nameravam uopšte ti neće smetati.

— Belinda, ostavi me na miru! — reče oštrije Valas. Ona mu je odavno bila dosadila. U poslednje vreme je prečesto mislio da se jednostavno razvede. Ali, njena pojava, u odeći i na javnim mestima, uz njega, bila je sasvim odgovarajuća za jednog političara u usponu. Zato ju je trpeo.

— Nikada nemaš vremena za mene — reče Belinda dureći se kao malo dete. Čak je stavila i prst u usta, ali u trenu promeni izraz lica i sada je izazivački lizala svoj prst, pokazujući Majku šta želi.

— Isuse, Belinda! — uzviknu Valas. — Zar ti nikada ne misliš na nešto drugo osim na seks?

— Zar postoji nešto drugo? — uzvratila ona pitanjem.

— Ne budali! — reče Valas. — Ako ti je baš mnogo stalo do toga, idi i pronadi one svoje japanske kuglice, pa ih uguraj, znaš već gde, i poigraj se malo sama sa sobom!

— Ne želim kuglice — zamjauka ona i priđe mu, dodirnuvši ga jednom sočnom bradavicom po uhu, jer je on sedeo, a ona stajala. — Želim jednu dobru, moćnu, čvrstu pa licu za bezbol!

Majk Valas je odgurnu, nimalo nežno. Belinda načas beše iznenađena, ali ne i pokolebana. Spusti se na pod četvonoške i počela tako da mu prilazi. Rekla je:

— Samo se ti opusti. Ne moraš ništa da radiš. Sve što treba uradiću ja!

On je pustio da mu Belinda priđe, a onda podiže nogu, prikloni je na njeno rame i snažno gurnu. Prizor gole bivše lepotice koja se, odgurnuta snažno, prevrće po podu nije bio mnogo lep. Belinda ostade na podu na tren razmišljajući da li da počne da plače ili da se prosto nasmeje, uvredi Majka i ode da gleda sledeći pornič... Odlučila se za drugu varijantu:

— Dragi moj, čini mi se da tebi u pantalonama više ne raste ona ponosna biljka koju sam tako često zalivala! Možda je precvetala?

— Ne pričaj gadosti, Belinda! — oštro izgovori Valas.

Ona ustade sa poda, okrete se naglo prema vratima, a krpne dojke joj zaigraše. Odlazeći reče:

— Možda bih imala više sreće da sam muško?!

— Kučko! — dreknu Majk Valas i okrete se besno za njom, ali je ona već izašla.

U tom času zazvoni telefon, i to onaj privatni, čiji broj je znao samo mali broj najpovjerljivijih ljudi. Valas huknu ne bi li stišao bes i podiže slušalicu.

— Majk Valas ovde — rekao je.

— Tvoja verna prijateljica Sintija Bler, ovde, lutko — začu se pretvornii, mazni glas sa druge strane žice.

— Do đavola! — zareža Valas.

— Tamo ćeš već otići, pre ili kasnije — rekla je Sintija Bler. Zvučala je preterano razdragano i veselo preko granica ljubaznosti. Majk Valas nije mogao da zna da je upravo prošla kroz obred pročišćenja u Crkvi zvezadnih svetaca.

— Šta hoćeš? — upita on.

— Hoću samo da te podsetim na naš dogovor — reče ona. — Imaš još samo tri dana! Očekujem da vidim tvoj ček pre nego što ta tri dana prođu. Tada ćeš i ti videti sve ono što žarko želiš da uništiš!

— Prokleta bila! — gnevno izgovori Valas u slušalicu.

— Hvala na komplimentu — nasmeja se Sintija Bler.

— Kako god se ovo završilo, dajem ti reč da ću tu vašu prokletu crkvu srušiti sa zemljom! Kad-tad! — vikao je Valas, ali mu je iz slušalice od

govorio samo ravnodušni znak da je veza prekinuta.

Bio je van sebe. Osećao je kako mu buči u ušima od divljeg besa. Ustao je sa stolice, prevrćući je i krenuo ka prozoru, u želji da ga otvori i udahne malo pravog vazduha, koji nisu prečišćavali aparati za klimatizaciju, verujući da će mu to pomoći da povraća dah. Lobanja mu se nadimala od besa. Gromko je opsovao ne koliko puta stežući pesnice sa željom da udari u nešto, u bilo šta, u vazduh, ili u Belindu, koja mu se učini glavni i jedini krivac za sve...

Okrenuo se i sa treskom otvorio vrata, urlajući:

— Belinda, gde si?!

Ona mu nije odgovorila. Ležala je ispred televizora, pušeći ko zna koju po redu cigaretu sa marihuanom. Nije čak ni gledala taj pomnić koji se vrteo na videu. Razmišljala je o tome kako da pobegne iz tog elektronskog zatvora u kome ju je držao Majk...

On je utrčao u sobu poput vihora. Besnog vihora, vihora zakrvavljenih očiju... Belinda ga pogleda. Takav Majkov pogled joj je bio vrlo dobro poznat, ali umesto da se uplaši, jer je odlično znala šta će uslediti, ona počela se cerekati, pod uticajem marihuane, bes-

misleno je ponavljala kroz smeh:

— Majki, Majki, Majki...

On joj priđe sa pesnicama toliko stegnutim da su mu zglobovi na prstima bili sasvim beli...

— Kurvo! — dreknuo je i udario je pesnicom u čelo!

Drugim udarcem joj je rascepio usnu. Trećim, koji je pogodi u stomak, istera joj sav vazduh iz pluća. Sledeći udarac pade iznad oka i arkada puče, a krv pljusnu u Belindine oči... Međutim, ona je već bila onesvešćena i nije mogla da oseti kako je krv zaslepljuje!

Hram je bio u obliku velike kupole, obojen srebrnasto i sijao je na jarkom kalifornijskom suncu. Kroz velika vrata upravo je ulazila grupa vernika, spremajući se da pristupi obredu pročišćenja. Uz prazne, svetle zidove stajali su, sasvim mirno, vernici koji su već prošli kroz obred. Na njihovom licu se ogledala sreća i zadovoljstvo. U sredini ogromne prostorije bio je ukopan mali bazen pun bele tečnosti, slične mleku. Oko bazena je bio red ovalnih srebrnastih posuda pu

nih užarenog ugljevlja. Pored bazena je stajao Vrhovni sveštenik u svojoj sjajnoj odeći i sa maskom na licu. Maska je bila u obliku zvezde sa dvanaest krakova. Pored njega su stajali njegovi pomoćnici — dve prilike u belom i takođe sa maskama. Odnekle je dopirala čudna muzika koja kao da je dopirala istovremeno odasvud, uvlačeći se ne samo u sluh već u svaku ćeliju tela odanih vernika.

Prilazili su u koloni po jedan, svećanim, sporim korakom, uzdignutih glava i pogleda prikovanog za veličanstvenu priliku Vrhovnog sveštenika, koji je raširio ruke kao da želi sve da ih primi u zagrljaj. I, stao je ispred bazena, dočekujući ih, a njegova maska se blistala zvezdanim sjajem. Čutao je sve dok mu se prvi vernik nije sasvim približio. Zatim su svi stali, a Vrhovni sveštenik je progovorio:

— Zvezdani sinovi i kćerke! — uzviknuo je, a glas mu je odjeknuo ustostručujući se. — Jeste li spremni da se pročistite i udete u zvezdano carstvo čistih?

Odgovoriše mu u horu:

— Jesmo, Vrhovni zvezdani brate!

— Verujete li u zvezde na nebu i u duši?

— Verujemo, Vrhovni brate!

— Želite li da odbacite prljavi zemaljski svet i da dođirnete zvezde?

— Želimo, Vrhovni brate!

— Hoćete li se pokoriti?

— Pokorićemo se, Vrhovni brate!

— Neka bude kako zvezde žele!

— Neka bude, Vrhovni brate!

Sveštenik okrete dlanove ka zemlji i spusti ruke. To je bio znak da se vernici, spremni za obred pročišćenja, spuste na kolena. Pognuli su glave, držeći ruke prekrštene na grudima. Očekivali su molitvu. Niko od njih već četrdeset osam časova nije okusio ni zalogaj jela, jer se pročišćenju valjalo pristupiti tela očišćenog od zemaljskih stvari. Ta dva dana su proveli u meditaciji, uz pomoć zvezdanih instruktora orkve. Bili su novi vernici, koji su Crkvi pristupili poslednjih nedelja. Prošli su program obuke i savladač zvezdana znanja. Verovali su da su odabrani da napuste prljavu Zemlju i da se vrate na zvezde, odakle su njihovi daleki, daleki preci, pre nekoliko stotina hiljada godina — kako je učila zvezdana orkva — došli na ovu planetu. Prethodno su gotovo svu svoju zemaljsku imovinu pokloni-

li Crkvi zvezdanih svetaca. Jer — kako je govorio nauk Crkve — na zvezde su mogli stići samo oni lišeni pohlepe i sujete. Osim toga, program povratka na zvezde je zahtevao veliku količinu novca...

— Verni i odani zvezdama!

— uzviknuo je Vrhovni sveštenik. — Prišli ste Crkvi zvezdanih svetaca čiste duše i očišćenog tela. Spremni ste da pođete svetlom i jedinom stazom povratka u zavičaj života. Ostavljate ovaj svet, svet mraka, pohlepe i sujete, laži i krvi, nesreće i tuge, svet u kom ste upoznali samo tamnu stranu života i krećete ka zvezdama. Znajte da zvezde pod svo je okrilje primaju samo verne i pročišćene, samo one koji ne sumnjaju. Znajte da se večnost ne može zaraditi blagom zemaljskim, već čistom dušom i čistim srcem. Neka vam zvezde budu blagonaklone u času pročišćenja. Jer, samo čisti i verni će moći da se okupaju zvezdanim mlekom, a ko u srcu krije zrna zemaljskog zla, potonuće i neće videti sjaj zvezda. Zvezdama neka su upućene vaše misli i vaša osećanja. Osetite toplinu zvezda i neka zvezdani dah ispuni vaša pročišćena tela!

— Grus! — odgovoriše u horu vernici, a odgovoriše im oni

koji su stajali sa strane, poput odjeka:

— Grus!

Sveštenikovi pomoćnici pri-
doše i stadoše pored prvog ver-
nika. Vrhovni sveštenik se ok-
rete ka bazenu i raširi ruke,
mrmļajuć nekakvu molitvu.
Potom zagazi u tečnost sličnu
mleku, koja mu je dopirala do
grudi. Pomoćnici dadoše znak
prvom verniku da svuče svoju
dugačku belu odoru, ispod ko-
je nije imao ništa.

Beše to čovek četrdesetih
godina, koji malo pocrvene
zbog svoje golotinje, ali je nep-
restano šaputao »Grus« ne bi-
li sebe ohrabrio i pobedio stid,
za koji mu je rečeno da je ne-
potrebno, zemaljsko osećanje.

— Pridite! Vi koji se posve-
ćujete zvezdama! — uzviknuo
je sveštenik i pružio ruke pre-
ma prvom verniku.

Goli čovek zakorači nesigur-
no prema bazenu. Nije mu bi-
lo svejedno. Osećao je zebnju.
Ali, ipak uđe u bazen i sa stra-
hopoštovanjem pogleta u Sveš-
tenika. Ovaj spusti ruku na
vernikovu glavu.

— Brate, odričeš li se ze-
maljskog sveta?

— Odričem se — reče tiho
čovek.

— Jesi li spreman da primiš
u svoje čisto srce svetlost zve-

zda? — upita Vrhovni svešte-
nik.

— Spreman sam — odgovori
čovek.

Sveštenik mu je pomogao da
se sasvim zagnjuri u belu teč-
nost. Izronivši, čovek halapljivi-
vo udahnu vazduh, a Svešte-
nik mu spusti na usne koma-
dić nečega nalik na čokoladu.
Vernik sa zahvalnošću primi
to i proguta.

— Zvezde su u tebi, brate!
— uzviknu Sveštenik, a ostali
mu odgovoriše u horu:

— Grus!

Potom priđoše ostali, jedno
po jedno, svlačeći se i uranja-
jući u sveti bazen, primajući
komadiće svete zvezdane hra-
ne... Izlazili su iz bazena i
odlazili da se postroje uz one
koji su već stajali naokolo, u
svečanoj tišini prepunoj bogo-
bojznosti. Kada su svi prošli
kroz bazen Vrhovni sveštenik
i sam izađe iz tečnosti i, mrm-
ļajuć i dalje nekakve molit-
ve, leže raširenih ruku ispred
bazena. Ostao je tako nekoliko
minuta, a zatim ustade i uz-
viknu:

— Zvezde su u vama, braćo
i sestre!

— Grus! — odgovoriše oni.

— Pročišćeni ste — reče
Sveštenik. — Zvezdani dah je
u vama. Zvezde su vas primi-

le u topla nedra. Gledajte zvezdanu svetlost!

Sveštenikovi pomoćnici obidoše posude sa ugljevljem i iznad svake mahnuše rukama nekoliko puta, bacajući na užareno ugljevlje nekakav smeđkastj prah. Hramom se raširiše bleđi dimovi, ali se nije osećao nikakav miris...

U stvari, malo ko od vernika je mogao da kaže da se ne oseća nikakav miris, jer su oni — osećali miris!

Nekome su mirisale jagode. Drugima pokošeno seno. Trećima kolači koje su voleli u detinjstvu. Svako je osećao neke sopstvene mirise, i svakome je pred oči, u tom času, počela da izlazi slika zvezda koje se roje...

Vrhovni sveštenik tada krenu u pohod, prilazeći svakom verniku i spuštajući ruku na njegovu glavu. Iza njega su išli pomoćnici noseći u rukama lance sa priveskom u obliku zvezde sa dvanaest krakova. Svakome su stavljali lance oko vrata. Kada je i to završeno Sveštenik ostavi vernike da stoje u hramu, a on tiho pozva pomoćnika da izađu napolje...

Vernici su stajali, opčinjeni, kao u transu, a čula su im ubrzano radila. Počinjali su da osećaju božanske mirise, i počinjali su da čuju zvezdane

zvukove, i već su videli fatamorganične slike neke nove stvarnosti. Zvezdane stvaarnosti. Neki podigoše ruke ne bi li dodirnuli slike koje su im se rojile oko glava...

Vrhovni sveštenik i njegovi pomoćnici, izašavši iz hrama, obidoše oko njega i udoše u malu zgradu iza hrama. Kada su ušli, zaključali su vrata za sobom i skinuli maske, sa filterima za disanje.

— Na vreme — rekao je Vrhovni sveštenik. — Oni će uskoro početi da luduju!

— Danas ih je bilo dosta — rekla je žena svetlih očiju svlačeći svoju belu odoru.

— Jesi li zapamtio imena devojaka? — upitao je Sveštenik drugog pomoćnika, mladića duge kose i lica bez brade.

— Do večeri će biti u Paviljonu devica — reče mladić.

— Potrudi se da bude tako — reče Sveštenik.

— Šta ćemo sa ostalima? — upita žena. — Mislim da nemamo mnogo mesta da bismo ih smestili ovde.

— Pusti ih da idu kuda hoće — reče Sveštenik. — Opet će se vratiti, kad potroše zvezdani prah...

Nasmejavao se nekako šuplje, samo grlom.

— Nadam se da nismo preterali sa tim prahom — reče

žena. — I sam znaš da je bilo dovoljno nevolja poslednjih dana. Onaj momak što je poginuo, a zatim i ona gužva u Kineskoj četvrti, pa onda oni zvezdani ludaci koji su čitav čas blokirali saobraćaj... Kažu da ih ima ozbiljno povređenih.

— To ćemo natovariti policiji na vrat — reče Sveštenik. — Brutalnost i takve stvari...

— Ne bi bilo dobro da policija počne da njuška ovuda — reče žena.

— To je moj problem — reče Sveštenik. — Policiju ću ja primiriti. Novinare takođe. Sutra ću se sastati sa gradonačelnikom.

Vrhovni sveštenik je delovao umorno. Seo je na fotelju i dohvatio bocu sa viskijem, koja mu je uvek bila pri ruci. Načas je zatvorio oči, opuštajući se...

— Šta da uradimo sa Valasom, ako ne plati? — upita žena.

— Pošalji sve dokaze svim novinarima u tom slučaju — reče mirno Vrhovni sveštenik.

— On preti — reče žena.

— Neka samo nešto pokuša — dodao je mladić sa ironičnim osmehom. — Bude li došao ovamo da se buni, zatvorimo ga u prostorije sa »per-

manentnim« zvezdicama! Goru sudbinu teško je zamisliti.

— Koliko njih tamo sada ima? — upita Sveštenik.

— Tridesetak — odgovori mladić. — Pokušavamo da ih izlečimo, ali, znaš i sam, za to će biti potrebno mnogo vremena.

— Treba samo strogo voditi računa da se ništa ne dozna o »permanentnima« — reče Vrhovni sveštenik.

— Ne brini — reče mladić. — Njihov paviljon je obebeđen i siguran kao Fort Noks!

— Neka bude kako zvezde kažu — zacerekao se Vrhovni...

Čovek koji je prilazio ulazu u kompleks Crkve zvezdanih svetaca bio je visok i atletski građen, ali mu se na izboranom licu videlo da je već zašao u godine. Prosedi zalisci su načeli lepotu njegovog lica, a po odeći bi se moglo reći da nije pripadao bogatijim slojevima društva. U njegovom društvu je bila krhka, skladna Japanka, primetno mlađa od čoveka. Zastali su pred ulazom gledajući u veliki srebrnasti luk iznad ulaza na kome se isticala velika posrebrana zvezda sa dvanaest krakova.

— Jesi li dobro proučila te njihove letke? — upitao je Lesli, proveravajući u njenim

očima da li je njegova maska uspela.

— Znam sve što treba znati — rekla je Sumiko. — Izgledaš odlično. Ne znam da li će progutati priču o našem tradicionalnom braku?

— Ovo je San Francisko — rekao je Lesli.

Naglo su prekinuli razgovor jer je prema njima krenula jedna žena u beloj odori, sa zanesenim osmehom na licu. Nisu još uvek znali da li ta žena želi da im poželi dobrodošlicu ili tek tako prolazi. Međutim, žena im pride i tihim glasom reče:

— Želite li da uđete, dobri ljudi?

— Ovaj... pomalo je zamucuo Lesli. — Imali smo nameru.

— Želimo da se upoznamo sa učenjem Crkve zvezdanih svetaca — dodala je Sumiko nesigurnim glasom.

— Ovde su dobro došli svi ljudi koji traže istinu i žele da prezru i pobegnu od prljavog zemaljskog sveta — rekla je žena. Zanos u njenim očima je govorio više od njenih reči.

Lesli je pažljivo gledao u njene zenice i lako je zaključio da je žena pod blagim uticajem neke droge. Međutim, nije o tome ništa rekao. Nas-

tavio je da igra svoju ulogu, rekavši:

— Smemo li da uđemo?

— Uđite slobodno — reče blago žena. — Ja sam sestra Roza i moje zaduženje u Crkvi je da brinem o pridošlicama. Pokazaću vam sve što vas zanima. Odgovoriću na sva vaša pitanja.

— Veoma ste ljubazni — rekla je Sumiko.

Sumiko je čvrsto uhvatila Leslija ispod ruke dok su ulazili, glumeći bojazan. Sestra Roza je krenula dva koraka ispred njih. Na grudima joj se blistala velika zvezda.

— Crkva je izabrala Irvin Hil za svoj rad zato što je van bučnog grada. Ovde vernici mogu u miru da meditiraju i proučavaju istinu — govorila je tiho, ali razgovetno. — Od ovog parka smo načinili vrt mira i spokoja...

— Šta je ono? — upita Lesli pokazujući na ogromnu kupolu hrama.

— To je »Zvezdani hram« — odgovori spremno sestra Roza. — U njemu se odigrava obred pročišćavanja. Ako prođete program zvezdanog učenja i vi ćete tamo primiti zvezdani duh u sebe i stupiti na svetlu stazu zvezdane istine. No, pre toga svi vernici uče i

primaju istinu. Tamo je paviljon za učenje istine...

Pokazala je na veliku zgradu ovalnog oblika, levo od hrama. I sa daljine od oko dvesta jardi Leslie i Sumiko su mogli sasvim dobro da vide da se oko paviljona za učenje istine nalazi veliki broj osoba u belom. U stvari, malo ih je začudilo što vide toliko vernika.

— Borave li vernici stalno ovde? — upitala je Sumiko.

— Vernici Crkve zvezdanih svetaca imaju potpunu slobodu kretanja — objasnila je sestra Roza. — Ali, iako se dešava da se vraćaju svom starom načinu života, malo ih je koji svakodnevno ne dolaze u Crkvu. Većina, međutim, stalno ostaje ovde. Van Crkve se vodi prljav, zemaljski život...

Prodoše kroz deo parka sa jezercetom oko kojeg su sedeli ili ležali vernici. Svi u belom. Leslie i Sumiko nisu mogli da primete da vernici među sobom razgovaraju, ali su primetili da se svi ponašaju nekako pospano i kao u zanosu. Slično sestri Rozi. Većina lica bila je bleđa, ali neki od vernika su bili zajapureni, kao da su upravo pretrčali nekoliko milja. Međutim, orvenilo njihovih lica kao da im nije značilo apsolutno ništa. Ugledaše, potom, u daljini jednu priliku

u belom kako žurnim korakom hoda, menjajući pravac besmisleno, poput one grupe koja je blokirala saobraćaj, čemu su imali prilike da prisustvuju. Sestra Roza uopšte nije obraćala pažnju na ostale vernike. Govorila je ujednačenim glasom:

— Sa ovog svetog mesta će zvezdani narod jednog dana krenuti put zvezda. Ka apsolutnoj istini! Ka Grusu!

— Grus? — upita Leslie. — Šta je to?

— To je mesto u svemiru sa kojeg se život raspršio po svim galaksijama — spremno odgovori sestra Roza — Um i plemenitost, dobrota i čistota ljudske duše potiču sa Grusa. Zlo, prljavština, oholost i pohota... To je ono čime su ljudi uprljali svoju dušu ovde, na Zemlji!

— Grus je, znači, zvezda? — upita Sumiko.

— Grus je konačna istina — reče sestra Roza. — Sazvežđe koje je rodilo život, svest, ljubav i dušu!

— Zemlja je zaista prljava... — gotovo šapnu Leslie, vodeći računa da ga sestra Roza čuje.

— Vernici koji pristupe pročišćenju moraju da se liše zemaljskog đubreta pre nego što postanu punopravni članovi

Crkve — objasni samouvereno sestra Roza. — Ka zvezdama se može krenuti samo bez gnušnog tereta zemaljskog života. Svi smo mi ovde čisti, i telesno i duševno. Goli smo i praznih ruku. Sve što smo posedovali poklonili smo Crkvi i sve će to biti iskorišćeno da nam se obezbedi put ka zvezdama... Povratak u zavičaj života!

— Čini se mirno mesto — reče Sumiko kao za sebe. — I svi ovi ljudi... Tako su mirni i srećni!

— Duša se ispuni srećom kada se do kraja shvati svetlost zvezda — recitovala je sestra Roza. — Zvezdana istina zguli sa ljudskih duša sva zla i sve tuge, i ostane samo radost i ljubav!

— Kada bismo samo mi mogli da budemo tako srećni? — uzdahnu Leslie.

Prodoše pored tri velike zgrade oko kojih je takođe bilo mnogo vernika, i svi su izgledali zaneseno, kao sasvim odvojeni od realnog života. Sestra Roza objasni:

— Prva zgrada je paviljon u kome odsedaju žene. Drugi je za muškarce. U trećem borave bračni parovi. Da li ste vas dvoje par? Ako jeste, posle pročišćenja ćete tamo biti smešteni.

— U tome je sva nevolja — reče Leslie. — Nas dvoje se toliko godina volimo, ali ljudi nam zagorčavaju život... Vidite... Oh! Zar različita boja kože može da smeta jednoj ljubavi? U ovom svetu, izgleda, može...

— Crkva zvezdanih svetaca ne priznaje razlike u boji kože, niti bilo koje druge razlike — reče gotovo ponosno sestra Roza. — Svi smo jedno pod zvezdama!

— Mislite da bi i nas primili ovde? — upita stidljivo Sumiko.

— Ako odlučite da pristupite proučavanju istine... — reče sestra Roza.

— Bože, da li mi uopšte zaslužujemo tako nešto? — upita Sumiko glasno samu sebe, glumeći vrhunsku naivnost.

— Želja za čistim, zvezdanim životom je dovoljna da vas povede putem istine — reče sestra Roza. — U prethodnom životu ja sam bila službenik u agenciji za naplatu dugova. Nemate pojma koliko sam se zla i tuge nagledala tamo. Jeretička, hrišćanska crkva je odobravala bol i nesreću. Utočište sam našla u Crkvi zvezdanih svetaca. Zvezdani prah mi je podario mir!

— Zvezdani prah? Šta je to? — upita Leslie nesigurno.

— U obredu pročišćenja svi vernici dobiju malo zvezdanog praha — objasnila je sestra Roza. — Oni koji su čistog srca pročiste se. Oni koji sumnjaju od zvezdanog praha osete strašan bol i ne pročiste se. Samo čiste duše i čistog tela se može krenuti zvezdanim putem.

Bilo je očigledno da je sestra Roza odlično naučila lekcije koje je imala za zadatak da prenosi na potencijalne vernike. Nastavila je sa primernim entuzijazmom:

— Laž je Isus i učenje hrišćanskih crkava da božanska vlast počiva na strahu i patnji. Laž je istočnjačko učenje da nam karma određuje sudbinu. Sudbinu određuje zvezdana duša u nama, samo što je čovečanstvo zaboravilo da vodi poreklo od zvezda. Vrhovni sveštenik nas uči da razlikujemo laž od istine.

— Ko je vrhovni sveštenik? — upita Sumiko.

— On nema ime — reče sestra Roza. — On je i ime odbacio, jer ga je prljalo zemaljskom prljavštinom. Nema ni lica, jer se zavetovao da će lice pokazati samo zvezdama. On najčistiji među zvezdanim svecima. On nas vodi ka Grusu!

— Hoćemo li ga upoznati? — upita Lesli.

— Svakako da hoćete, mada se on ne pojavljuje često među vernicima — reče sestra Roza. — On zna danima da meditira, razgovarajući sa zvezdama. Mi pokušavamo da ga sledimo, ali mnogi od nas imaju svoje zadatke i poslove neophodne za život Crkve. No, kako nam pristupaju mnogi... Možda će se i meni jednog dana otkriveni želja da se posvetim samo meditaciji.

— Činji se kao da ovde svi žive kao velika, srećna porodica — rekla je Sumiko.

— Mi smo zvezdana zajednica — ponosno reče sestra Roza, i time je, valjda, trebalo sve da bude rečeno. — Sada ću vas odvesti da vidite hram — reče sestra Roza potom i povede ih.

Lesli je pažljivo pratio sve oko sebe. Gledao je i slušao. Čak je pokušavao i da omiriše sve što ga je okruživalo. Bio je gotovo siguran da su svi vernici opijeni nekom vrstom droge. Jednostavno nije mogao da poveruje da baš svima njima taj zaneseni mutni pogled daje religiozni trans. Međutim, niti je primetio, niti mogao na bilo koji drugi način da oseti o kakvoj drogi se radilo. Jedino u šta je bio siguran bila je činjenica da je Crkva zvezdanih svetaca jedna od onih

mnogobrojnih sekta kakve je već imao prilike da upozna, jer ih je San Francisko bio prepun — takve sekte propovedajući neverovatna učenja, ponekad vrlo providno prevrantska, samo da bi vođe sekte mogle da uživaju sve čari ovzemaljskog života. Mnoge od tih sekta su se rasturile čim bi se novinari dokopali podataka o stvarnim aktivnostima organizatora. Mnoge su i dalje postojale i varale lakoverne i razočarene osobe. Leslie je bio siguran da se zvezdani sveci uopšte ne razlikuju od njih.

— Na koji način se pristupa Crkvi? — upita Leslie. — Mislim, da li moramo negde da se upišemo ili tako nešto?

— Za to je zadužena sestra Sintija — reče Roza — Ona će vas uputiti u pravila Crkve i pomoći će vam da se oslobodite tereta posedovanja zemaljske prljavštine...

Leslie pomisli: »Svega mi, siguran sam da će se ta Sintija i te kako pobrinuti da nas oslobodi svega što posedujemo, samo ako joj to dozvolimo!«

— Podrazumeva se da ne možete pristupiti proučavanju istine ako i dalje želite da posedujete sve ono što vas muči i prlja na ovom svetu — reče zaneseno sestra Roza. — Verujte mi, jer govorim iz sops-

tvenog iskustva, otkako ne posedujem ništa, osim ljubavi i mira u srcu, srce mi je lako kao zvezdani oblak i prepuna sam spokoja i sreće. Ne brinem ni o čemu i nemam prošlosti, ni kajanja. Nemam šta da izgubim, niti da se u šta razočaram. Zvezdani dah me je ispunio svemirom!

— Da li ćemo mi moći tako? — upita Sumiko.

— Verujte... Samo verujte! Zvezde će vas voditi ka pročišćenju! — uzviknu oduševljeno sestra Roza.

Ušli su u hram, koji je bio prepun vernika, obučenih u belo. Neki su plesali, neki su naprosto ležali na tlu sa zanesenim osmehom na licu. Neki su šaputali nešto nerazumljivo. Sumiko pogleda u Leslieja i on je već znao šta ona misli. A, mislila je da čitav prizor liči na grupu narkomana koji su upravo u »tripu«.

— Oni su se tek pročistili — objasni sestra Roza. — Vidite li zvezdanu sreću na njihovim licima?

— Kao da više nisu sa ovoga sveta! — reče iskreno Leslie.

— Oni razgovaraju sa zvezdama — reče sestra Roza ozbiljno.

— Blaženi bili — šapnu setno Sumiko. Za Leslieja je ta rečenica imala sasvim drugo

značenje od onoga kako je to razumela sestra Roza.

— Sadaću vam dati knjigu istine — reče sestra Roza. — Pročitajte pažljivo i pokušajte da shvatite suštinu. Potom tek dođite i omogućićemo vam su sret sa sestrom Sintijom. Naravno, ako osetite da vam je istina bliska srcu. Ne zavaravajte se, jer put do zvezdane istine nije ni lak, ni brz. Program proučavanja istine i postoji da vernici probude znanja i uđu u suštinu istine. Pristupite li Crkvi prvo ćete proći kroz program, zatim kroz period meditacije, čemu će vas poučiti sam Vrhovni sveštenik, a tek zatim ćete moći da pristupite obredu pročišćenja.

— Hvala vam od srca — rekla je Sumiko primajući malu knjigu uvezanu u srebrnasti omot. Na naslovnoj strani je bila naslikana zvezda sa dvanaest krakova.

— Možete li mi objasniti simboliku ove zvezde? — upita Lesli.

— Naravno — reče sestra Roza. — Grus se sastoji od dvanaest zvezda, a svaka zvezda ima dvanaest planeta, sa kojih je, pre ko zna koliko miliona godina, počeo da se širi život po svemiru, u dvanaest pravaca. U svemiru postoji dvanaest kolonija života sa Grusa,

od kojih je jedna Zemlja. Postoji i dvanaest Vrhovnih sveštenika...

U tom trenutku jedna devojka u belom kao da je podivljala. Pala je na tlo i bacakala se grčevito i žestoko, udarajući glavom u tlo gotovo besno. No, niko nije ni najmanje obraćao pažnju na to. Sumiko odlučila se pravi kao da to ne primećuje. Lesli, međutim, pokazala sestri Rozi devojku i zaustila da upita šta se dešava...

— Sirota sestra prolazi kroz čišćenje — reče sestra Roza ne upitana i to joj je bilo svo objašnjenje.

Sumiko dade Lesliju neprijetan znak koji je značio da bi volela da napusti hram, i Lesli krene ka izlazu ne obraćajući pažnju na ono što je namerala sestra Roza. Ona, pomalo zbunjena, krene za njima.

— Kako mislite da stignete do Grusa? — upita Lesli naglo, želeći da malo iznenadi sestru Rozu.

— Novac koji nam vernici poklanjaju ulaže se — odgovori ona. — Na žalost, brat Čarls se brine o tim zemnim stvarima, jer nije moguće izbeći tako nešto. Zemaljske stvari se moraju kupiti novcem, a Crkva će uložiti sav novac u program međuzvezdanog puta. Po zemaljskim merilima, to je

užasno skupo. Međutim, duhom smo gotovo svi mi ovde na putu ka zvezdama.

— Hoćete da sagradite međuzvezdani svemirski brod, zar ne?

— Sagradićemo ga — reče uvereno sestra Roza. — Zvezdani dah će nas nadahnuti da se setimo svih znanja, pohranjenih duboko u našim dušama, koja su našim precima poslužila da dođu sa Grusa čak ovamo...

— To mora da će biti vrlo skupo! — reče Sumiko gotovo namignuvši Leslieju.

— Zvezdanom narodu novac ništa ne znači — reče sestra Roza.

— Naravno — reče Leslie.

Pažljivo je osmatrao okolinu. Pamti je svaku stazu, prolaz žbun i drvo, razdaljinu od zidova do zidova, sve što će mu poslužiti da neprimеćen, pod okriljem noći, ponovo dođe u posetu Crkvi zvezdanih svetaca. Jer, već je bio sasvim čvrsto odlučio da to učini. I to vrlo uskoro...

* *

Sedeći ispred kancelarije pukovnika Mičama, Bruno Simons nije razmišljao o tome kako ga nadmeni oficiri u prolazu gle-

daju sa prezirom, jer je civil, već o tome zašto je Majku Valasu toliko stalo da dozna sve što se može doznati o Krisu Martenu. Uz to, dobio je zadatak da novi izveštaj preda Valasu za dvadeset četiri časa. Zašto se Valasu toliko žuri? Zašto Valas želi da sve to ostane dobro čuvana tajna? Zašto naprosto nije naredio da se otvori zvanična istraga?

Da je Bruno Simons mogao da ozvaniči istragu, imao bi na raspolaganju bar dvadeset ljudi koji bi umesto njega obavljali posao. Ovako, budući da je Valas insistirao na tajnovitosti, morao je sam da se potruži da dozna ono što je Valasu trebalo. Nije mu se dolazilo čak u San Dijego. Uvek je osećao averziju prema vojsci i vojnim licima, i nije mogao reći da se osećao opušteno sedeći tu, u predvorju kancelarije jednog pukovnika koji mu je već telefonom nagovestio da nije siguran da mu može pomoći, jer su dosijeji o slučajima u koji je bio svojevremeno umešan Kris Marten — stroga tajna! Vojna tajna!

Narednik, pisar, zadržigao i sa vodnjikavim očima, nije po dizao pogled sa nekakvih papira, na Brunu. I nije čak ni pogledao u interfon kada je zazujao. Samo je pružio ruku

i pritisnuo dugme. Iz interfona se čuo glas pukovnika Mičama:

— Neka uđe gospodin Simons!

Narednik je pogledao Bruna svojim vodnjikavim očima i nije rekao ništa, samo je pokazao pokretom glave prema vratima kroz koja je Bruno trebalo da uđe. Bruno se zbunjeno osmehnu, ali mu nije bilo uzvraćeno.

— Pa, drago mi je što smo se sreli — rekao je pukovnik Mičam kada je Bruno ušao. Pukovnik je bio mršav, onizak čovek izmučenog lica, ali sa pogledom prekaljenog vojnika. Pokreti su mu bili odsečni i strogi.

— Kako ste, pukovniče? — reče Bruno umesto pozdrava.

— Ne znam — reče pukovnik i iscedi nekakav ružan osmeh. — To treba da mi kaže nadređena komanda. Tako je to u vojsci. Dakle, sada možete da mi kažete o čemu se radi.

— Već sam vam nagovestio u našem telefonskom razgovoru — reče Bruno Simons. — Kris Marten je, prema podacima kojima raspolaže državno tužilaštvo, 1981. godine bio pod istragom zbog slučaja otuđivanja vojne imovine. Od izuzetne

važnosti je da dobijemo detalje o tome.

— Imate li zvaničan zahtev tužilaštva? — upita suvo pukovnik.

— Ne znam da li će to biti baš neophodno — vrdao je Bruno. — Istraga nad Martenom je pod maskom, ako me razumete, jer postoje indicije da je povezan sa visokim krugovima u San Francisku. Zvanično, istraga nije otvorena.

— Onda vam ne mogu pomoći — reče pukovnik Mičam. — Ovo je ipak vojska, a ona zahteva da sve bude po propisima.

Bruno se nije zbunio. Majk Valas ga je ovlastio da pred vojne vlasti izađe sa najjačim mogućim argumentom, u slučaju da nešto zapne. Zato Bruno hladnokrvno reče:

— Pretpostavimo, gospodine pukovniče, da je ovaj naš razgovor strogo privatn...

— Da — reče pukovnik. — I, šta s tim?

— Onda vam mogu reći i da će biti raspisana nagrada za hapšenje Martena i grupe oko njega — reče Bruno.

— Ne razumem — reče pukovnik Mičam.

— Postoje slučajevi kada je moguće nagradu isplatiti i pre nego što se zvanično pokrene istraga i objavi raspis za nagra-

du — reče Bruno tiho. — Tužilaštvo će svakako znati da ceni vašu pomoć.

Pukovnik se zamislio, gledajući u strop nekoliko trenutaka. Shvatio je sasvim dobro da mu taj civilni fićfirić nudi mito, i dvoumio se da li da ga izbacili ili da ipak sasluša sve što taj beskrupulozni pomoćnik državnog turžioca ima da kaže. Odlučio se da taktizira:

— Kolika bi nagrada bila?

— Nezvanično... Pedeset hiljada dolara — reče Bruno Simons. — Naravno, samo u slučaju uspeha čitave operacije.

— Ako sam vas dobro razumeo, gospodine Simons, nagrada bi bila isplaćena i pre ozvaničenja samo ako dokazi protiv Martena budu valjani, to jest iskoristivi u sudskom gonjenju?

— Upravo tako, gospodine pukovniče — reče Bruno. Iskustvo mu je govorilo da je pukovnik zagrizao mamac.

— Ne znam da li smem da rizikujem... — odugovlačio je pukovnik. — Istina je da su mi dostupni podaci koje tražite, ali... morao bih da tražim dozvolu komande.

— Zar komanda mora baš sve da zna? — upita Bruno Simons i osmehnu se zavere-nički.

— Ovo je vojska — ponovio je po ko zna koji put pukovnik i zatim učutao, ponovo pažljivo pogledom premeravajući strop.

Bruno je ćutao i strpljivo čekao. Znao je da će dočekati. Razmišljao je o staroj izreci po kojoj svaki čovek ima svoju cenu. Pitao se da li je i on u stanju da se rukovodi tom izrekom u životu, kao što se, očigledno, njom rukovodio Majk Valas, a Valas je stigao daleko. Ili visoko. Bruno Simons je bio ambiciozan, ali ipak je osećao da ne poseduje nedostatak savesti koji, izgleda, mora da krase osobe koje sve rešavaju pronalaženjem prave cene za pravog čoveka.

— Mnogo rizikujem — progovori pukovnik. — Ali, pogledaćemo taj dosije. Ja se, u stvari, ne sećam dobro o čemu se tu radilo, ali... Pogledaćemo zajedno.

Činjenica da je pukovnik Mičam istog časa otvorio fioku i iz nje izvukao već unapred pripremljen dosije rekla je Brunu da taj namrgođeni vojnik nije nimalo naivan. Verovatno je odmah posle telefonskog razgovora pripremio dosije i verovatno ga dobro proučio. Da je Bruno doneo zvaničan zahtev tužilaštva, pukovnik bi dosije predao bez ikakve nakna-

de. Međutim, pukovnik je namirisao da bi iz svega toga mogao izvući korist lično za sebe. Recimo, u obliku svežnja novčanica...

— Pridite — pozvao je pukovnik Bruna da mu se približi kako bi zajedno mogli da prelistaju dosije. — Taj Marten nije bio cvečka, izgleda. Imao je više prekršaja nego što je to zdravo za dobrog vojnika. Bili su to sitniji prekršaji, ali...

— Ovo... — reče Bruno i pokaza prstom na jedan gusto ispisan list.

— Da — reče pukovnik. — To. Ja nisam bio na ovom položaju kada se to dešavalo, ali sam znao šta se odigrava u toj istrazi...

— Ne izgleda nimalo naivno — reče Bruno.

— I nije naivno — potvrdio je pukovnik. — Martenu je bilo dostupno mnogo toga. On je bio instruktor i njegov zadatak je bio da obučava ljude u primeni sredstava koja, zvanično, nisu postojala. Mislim da je, u suštini, bio dobar instruktor, što samo može da znači da je o tim stvarima znao više od bilo koga drugog. I, naravno, pretpostavka je da je znao i da se takve stvari mogu zloupotrebiti.

— Nije radio sam, izgleda — reče Bruno.

— Ne. U sve to su bile umešane još četiri osobe. Dva civila i dva oficira — reče pukovnik. — Oficiri su otpušteni iz vojske. Civili su, međutim, umakli. Na vreme. U stvari, od svega što im se stavljalalo na dušu, posebno Martenu, dokazano je samo da je Marten obavestio tu dvojicu civila da im se sprema hapšenje, pa su oni nestali.

— Ništa drugo nije bilo dokazano? — upita Bruno Simons.

— Na žalost, ništa. Dokazi su nestajali jedan po jedan brzinom vetra — reče pukovnik. — Nezvanično, doznao sam da su u sve to prste imali umešani i neki viši oficiri, koji su, moguće je, pomogli da dokazi nestanu.

— Marten nije bio izbačen iz vojske, sudeći prema ovom spisu — Bruno pokaza dokument koji se odnosio na to.

— Taj drznik je bio neverovatno uporan da dokaže kako je, tobože, nevin — reče pukovnik. — Na neki način je u tome uspeo. Ali, iako mu je predlagano da napusti vojsku tokom istrage, on je tvrdoglavo ostao u uniformi sve dok istraga nije zvanično obustavljena. Dve nedelje posle toga

je podneo zahtev za demobilizaciju...

— Kakvo je vaše lično mišljenje o svemu tome? — upita Bruno.

— Šta ja mislim? Teško je reći da li je Marten izneo to iz baze — govorio je pukovnik Mičam. — Nije lako izneti šest stotina funti težine bilo čega, a najmanje opasnih hemijskih sredstava. Ipak, ta stvar, mada vi to ne morate da znate, liči na običan, smeđi, samleven kamen. Ako je to učinio Marten mogao je polako, bez žurbe, kroz nekoliko meseci, da zameni veliku količinu te materije samlevenim kamenom, kao što se, u stvari, i dogodilo, mada, eto, nije dokazano da je to učinio baš on. Ako jeste, onda će se ta stvar morati pokazati negde, u bilo kom obliku. Hoću da kažem, ma ko posedovao toliku količinu toga, u rukama drži komadić pakla!

— Ako se tako nešto pronađe kod Martena? — upita Bruno.

— Onda je on u problemu do guše, ako možete da me razumete! — iskezi se pukovnik.

— Nastojaćemo da dokažemo da je to ipak učinio Marten — reče Bruno Simons. —

Time ćemo učiniti veliku uslugu armiji.

— Bojim se, avaj, da armija neće ni primetiti da joj se čini usluga — reče pukovnik, gledajući Bruna kao da pogledom želi da ga podseti na obećanih pedeset hiljada dolara. — Istraga je odavno završena i stavljena u arhivu. Sve što je nestalo odavno je naprosto otpisano. Za armiju ne postoji ni Marten, ni ono što je, možda, on izneo iz baze. Razumete?

— Mislim da razumem — reče Bruno. — U svakom slučaju, vi ćete biti prva osoba koja će saznati kako se razvija naša istraga protiv Martena.

— Nadam se da hoću — reče pukovnik.

Kroz gusto zelenilo Irvin Hila probijala se svetlost koju je isijavao hram Crkve zvezdanih svetaca. Hram je bio osvetljen iznutra snažnim neonom i izdaleka je ličio na vanzemaljsku letelicu koja se prizemljila upravo na uzvišici Irvin Hila. Ostale zgrade u kompleksu Crkve behu u tami. Bilo je dva časa posle ponoći.

Ipak, na prostoru oko hrama i paviljona bilo je živo. Mnogobrojne prilike u belom, sa obaveznim zvezdama oko vrata tumarale su poput mesečara, sudarajući se u mraku, ali uopšte ne obraćajući pažnju na to. Neki su ležali na travi i zurili u nebo, mrmļajući nešto nerazumljivo. Činilo se da niko ni na koga ne obraća nikakvu pažnju. Kao da su svi oni bili zavtoreni u nekakav zaneseni, suludi kavez sopstvenih duša, neosetljivi na sve ono što postoji van zabludelih osećaja koji su se kovitali iza oznojenih čelā. Neki su, kao u transu, ponavljali do u beskraj jednu jedinu reč:

— Grus!

Začudo, u tom uskovitlanom kretanju opijenih vernika dve osobe, takođe u belim odorama, kretale su se sasvim normalno stazom koja je vodila prema paviljonu u kome su boravile žene. Za razliku od ostalih, ove dve osobe nisu imale izbezumljeni izraz lica i nisu prizivale zvezde. Nisu ni čule fantastčne zvezdane zvuke, niti videle eksploziju boja i oblika kao ostali. Naprotiv, njih dvoje su vodili prilično prozaičan razgovor...

— Koliko večeras? — upitao je muškarac. U stvari, mladić lica bez brade. Zvao se Čarls

Kventin i bio je najbliži saradnik Vrhovnog sveštenika.

— Samo tri — odgovorila je žena bledeg, koščatog lica i veoma svetlih očiju. Njeno ime je bilo Sintija Bler. — Ali, moramo da pronađemo zaista jednu devicu.

— Takvih je sve manje u paviljonu »devica« — iskezio se Kventin.

— Potrudi se da se setiš imena najmladih devojaka koje su pristupile u poslednjoj nedelji — rekla je Sintija Bler. — Mislim da možemo da se nadamo da će bar jedna od njih biti virgo intakta.

— Đavo će ga znati! Ovo je ipak Kalifornija — šištao se nasmejao Kventin. — Ovde ženska deca rano prestaju da budu device.

— Moramo da nađemo jednu — reče Sintija Bler. — Možda onu malu pegavu? Čak je i Kris zapamtio kako se ona zove. Ona liči na devicu.

— Da nije malo premlada? — upita Kventin profesionalnim glasom. — Kome, uopšte, treba devica noćas?

— Patriku Feniksu — odgovori Sintija mirno. — I, da znaš, za pet hiljada dolara će dobiti najsvežiju, najlepšu, najnetaknutiju devicu na svetu! Mala, pegava Meri je verovat-

no sasvim odgovarajuća ribica za Feniksa.

Patrik Feniks je bio jedan od razbijača u »Fortinajnersima« — fudbalska zvezda u usponu. Zarađivao je pet-šest miliona godišnje. Malo ko je uopšte mogao da zna da su mu slabost device...

— Šta tražimo još, osim de vice? — upita Kventoin.

— Crnkinju i najzgodniju buc mastu vernicu koju možemo naći — odvratila Sintija Bler. — Predsednik jedne banke voli buc maste, a onaj šašavi rokenroler traži obojenu devojkicu samo da bi pravila društvo nje mu i njegovoj ženi... Baš ble-savo! Ali, sve dok plaćaju uopšte me se ne tiče šta rade sa njima. Naše je da ih odvezemo i vratimo ovamo ujutru!

Ušli su u zgradu uopšte ne primetivši da su prošli na dve stope od jedne tajanstvene pri-like obučene u boje noći, koja ih je pratila već nekoliko minuta, koracima tihim poput njihanja paukove mreže na lakom povetarcu. Bio je to čovek, visok i snažan, obučen u crnu, svilenu odeću koja je upijala svaki zračak svetla, na trenutke bivajući bukvalno nevidljiva. Čitavo telo, uključujući i ruke i noge, bilo je prekriveno tamnom odećom, a čovek je okolinu osmatrao samo

kroz uzak prerez za oči. Međutim, kada bi pozeleo da se stopi sa tamom jednostavno bi zatvarao oči — kapci su mu bili premazani crnilom, i tada bi nestajao za sve radoznale poglede.

Prilika u crnom je bešumno pratila to dvoje koji su vodili taj razgovor, koji se činio veoma zanimljiv. I kada su njih dvoje ušli u paviljon »devica«, senci sličan čovek je ostao pored samog ulaza, pripijen uz zid, kao da je njegovo gipko telo imalo moć da u trenu poprimi agregatno stanje pozadine.

Samo jedna osoba na svetu je bila u stanju da se kreće na taj način — ninđa!

Ninđa je bio na Irvin Hilu već gotovo dva časa. Od ponoći je obilazio prostor koji je pripadao Crkvi zvezdanih svetaca, zavirujući u svaki ugao, kroz svaki prozor, prisluškujući i pamteći sve zvukove, reči i šumove. Klonio se jedino jar ko osvetljenog hrama. U početku se kretao veoma sporo i vrlo oprezno, ali je brzo shvatio da svi ti ljudi i žene u belim odorama uopšte ne primećuju bilo koga, što mu je omogućilo da se povremeno kreće sasvim slobodno, ne krijući se. Jer — gledale su ga samo oči slepe od religioznog zanosa, ili

droge, ili transa u koji se činilo da su zapali baš svi vernici zvezdane onkve.

Tek tada je čuo razumljiv razgovor ponovo je, u treptaju, utonuo u tamu stopivši se sa njom. I, pratio je to dvoje sve do paviljona...

Razmišljao je da li vredj ući za njima i kako to da učini. Spolja paviljon je izgledao sa svim mračan, međutim bilo je više nego samo verovatno da u unutrašnjosti zgrade ima dovoljno svetla i dovoljno radoznalih očiju i ušiju da ninda ne bi mogao biti sasvim neprimećen. Zaključio je da je dovoljno čuo. U stvari, saznao je više nego što je očekivao...

Ninda pomisli: »Jasno je da se Crkva zvezdanih svetaca ne bavi samo prikupljanjem tako zvanih dobrovoljnih priloga, već i prostitucijom! Dovoljno sam doznao...« No, ninda je želeo još da pokuša do pronađe osobu koja se krila pod imenom Kris i za koju je sa priličnom sigurnošću mogao da tvrdi da je — Vrhovni sveštenik! Jedno je bilo sigurno — taj Kris nije bio u paviljonu »devica«. Zato se ninda odlepi od zida i hitrinom divlje zveri, bešumno skliznu kroz tamu prema sledećoj zgradi. Načas ga osvetli bleđi zrak dalekog svetla iz pravca hrama, ali čak

i da je neko vrlo pažljivo osmatrao nije mogao sasvim sigurno da kaže da li je to bio čovek, životinja ili samo čudna igra senki krošnje nekog drveta. Malo ko bi mogao da poveže kretanje te tamne prilike sa ljudskim bićem...

Legenda je govorila da je samo ninda u stanju da prođe kroz šumu mačeva zatvorenih očiju. U okolini paviljona u parku Crkve nije bilo mačeva, ali je ninda ipak bio krajnje oprezan i osluškivao je i osmatrao ne samo ušima i očima, već i čitavim bićem — nepogrešivo osećajući svaku prepreku i pre nego što bi je video.

Iz tame iskrсну jedna prilika u belom, uzdignute glave i zabludelog pogleda, koračajući pravo prema nindi, skrivenom u travi. Ninda hitro otpuza, vijugajući kroz travu poput zmi je, da ga zanesena prilika ne bi nagazila, mada je bio gotovo siguran da prilika u beloj odori to ne bi ni primetila. Prilika je dolazila iz pravca ne velike zgrade koja se nalazila na samom kraju parka koji je pripadao Crkvi. Ninda ustade i brzinom mladog geparda potrča ka toj zgradi. Želeo je da proverj šta ona sadrži.

Zgrada je bila dvospratna, sa veoma uskim prozorima svu da naokolo, koji behu u tami.

Obišavši hitro zgradu ninda pronađe jedan osvetljen prozor u prizemlju, na nekih sedam ili osam stopa iznad tla. U jednom jedinom skoku se našao na prozoru, prstima se neverovatnom čvrstinom zakačivši za sims. Nije načinio ni najmanji šum.

No, staklo na prozoru je bilo mutno, obojeno plavičasto i neprozirno. Ninda nije gubio vreme — otkači jednu ruku i ostade viseći samo na jednoj, a slobodnom rukom izvuče iz svoje crne odeće nevelik; aparat sličan stetoskopu. Slušalice je stavio na glavu, a hiperosetljivi mikrofoni na staklo...

Ono što je čuo nateralo je nindu da uzdrhti — iznutra su se čuli neljudski krici, urlanje slično urlanju ranjenih zveri, jauci i vriska iz mnogih grla! Ništa drugo! Nikakav zvuk sličan ljudskom glasu!

Nekoliko minuta je ninda osluškivao, vrlo pažljivo, trudeći se da raščlani užasnu kakofoniju izmešanih urlika i jauka. Izvežbani i iskusni sluh mu je omogućio da odvoji svaki pojedinačni zvuk. I, mogao je sa sigurnošću da proceni da se u zgradi nalazi bar dvadesetak bića koja su režala, vikala, cvilela, urlala, plakala, jaukala kao u agoniji!

Zaključivši da je dovoljno čuo, ninda odskoči od prozora i doskoči u travu mekano poput velike crne mačke. Znao je da mora da pokuša da uđe u zgradu i vidi ta bića. Posebno čulo razvijeno do neslučenih razmera — haragei — reklo mu je da je zgrada prepuna nesreće i patnje!

Sa velikom pažnjom je obišao oko paviljona i pronašao samo jedan ulaz — velika metalna vrata. Međutim, čak je i za jednog nindu bilo iznenađenje što na tim vratima nije bilo ničega sličnog bravi. Temeljno je ispitao rukama površinu vrata — metal je bio hladan i gladak, ali nikakve brave nije bilo!

Mogao je samo da zaključuje da se u zgradu ulazi na neuobičajen način... Možda se vrata otvaraju daljinskim upravljačem, pomerajući se u stranu, poput vrata na velikim garažama, ili na zatvorima? U stvari, ta zgrada mu je i ličila na neku vrstu zatvora, jedino što u okolini nije bilo nikakvih stražara...

Ninda je procenio da ne može da uđe kroz vrata. Prozori su takode bili preuski da bi se kroz njih mogao provući u unutrašnjost zgrade... Ali — kroz krov!?

Pored istočnog zida zgrade raslo je visoko drvo, neka vrsta divljeg kestena. Grane su se širile tako da su neke, vrlo visoke, gotovo dodirivale krov zgrade. Ninda se uzvera na drvo veštinom divlje mačke, penjući se sve više i više... Grane su se uvijale pod njegovom težinom, ali je samo njemu svojstvenim osećajem nepogrešivo procenjivao koja grana je u stanju da ga izdrži, a koja ne. Konačno, domogao se grana koje su dodirivale krov zgrade...

Pažljivo je osmotrio krov — bio je gotovo sasvim ravan, izuzimajući nešto nalik na kućište za motor lifta, na sredini krova. Pomislio je da bi se tu mogao nalaziti prolaz ka unutrašnjosti zgrade...

Nekoliko trenutaka ninda je visio na granama, prikupljajući svu svoju mentalnu i fizičku snagu za skok, koji je morao biti veoma precizan, snažan i tih. Konačno, zgrčivši se brzinom leteće veverice, ninda se odbaci sa drveta i u letu se skupi, okrete se dva puta u vazduhu i — njegova stopala sasvim mekano, bezvučno, dodirnuše površinu krova!

U tom trenutku jedan gotovo nečujan šum je skrenuo nindinu pažnju — a dopirao je iz te kućice na krovu! Nin-

da je bio sasvim siguran da to nije kućica za motor lifta... Jer, neko je baš u toj kućici — listao novine!

Ninda zastade, sav napet, odlučujući šta da učini. Bilo je jasno da zgrada ipak ima nekakvo obezbeđenje. Neko je bio u toj kućici i ma šta da je bio njegov zadatak — nalazio se na nindinom putu. Trebalo je ukloniti! Ili...

Nečujnim koracima ninda pride kućici. Nije imala prozore, ali je imala vrata — mala, metalna... Takođe bez brave! Vrata su se otvarala iznutra!

»Ninda ne odustaje ni pred nebom ni pred zemljom«, pomisli čovek sličan noći, setivši se nekih starih mudrosti kojima ga je naučio sensej Tanaka. Znao je da treba samo da pronađe pravi način da uđe, i znao je da se odgovor na to pitanje nalazi negde duboko u njemu samom...

Seo je ispred tajanstvene kućice, prekrštenih nogu i ruku položenih na kolena. Za tili čas je utonuo u duboku meditaciju...

Nekih petnaestak minuta ninda je bio potpuno nepokretan. Njegovo disanje je bilo tako retko i tako plitko da gotovo nije moglo biti primetno, čak i da je neko tada mogao

biti u njegovoj blizini. Njegovo srce je otkucavalo svega dvadesetak puta u minutu. Samo je njegov um radio ubrzano, umnogostručujući svoje sposobnosti, i nalazeći u lavirintu moždanih vijuga i one skrivene kutke za koje normalni, obični ljudi i ne znaju da postoje. Njegova svest se mešala sa njegovom podsvešću i njegova osećanja sa racionalnim razumom. Rezultat svega toga bio je jedan duboki uzdah iza kojeg je ninda otvorio oči ne gledajući ni u šta... Ali, njegova misao, gotovo odpredmećena, lebdela je prostorom.

Samo najposvećeniji u tajne telepatije znaju veštinu kojom njihova misao može da prođe kroz prostor i kroz vreme, i kroz sve fizičke prepreke. Ninda je poznavao tu veštinu. Na volšeban način je samo mišlju prošao zid te stražarske kućice...

U kućici na krovu paviljona je sedeo krupan čovek sitnih očiju i nebeski blaženog lica. Bio je obučen u džins i za pojasom je nosio revolver, a pored ruke, na malom stolu, ispod novina koje je listao, nalazila se dugačka palica. Prelazio je očima preko redova slova u novinama i nije ni osetio kako ga hvata neka ču-

dna vrsta polusna. Pre nego što je i pomislio da mu se to možda prispavalo, zapao je u dremež kakav nikada pre nije osetio... Javila mu se neobična misao:

»Šta radiš ti ovde?« upitala je ta misao.

»Pazim na ludake,« odgovorio je stražar, takode samo pomislivši taj odgovor. Činilo mu se da počinje da sanja.

»Jesi li vernik Crkve?«, usledilo je nemušto pitanje.

»Kakav vernik? Ja ovde radim«, pomislio je stražar.

»Jesi li naoružan?«, čuo je nepoznatu misao.

»Do đavola, naravno da jesam. Ovi dole, u zgradi, su opasni kao krdo pobesnelih bižona«, odgovorio je stražar verujući da sanja.

»Ko su oni?«

»Budale, eto ko su. Nagutali su se zvezdanog praha i sišli sa uma«, odgovori stražar.

»Jesu li drogirani?«

»Drogirani?! Nakljukani su kao guske! Da mene neko pita, ne bih prišao ovoj blesavoj Crkvi ni za hiljadu dolara dnevno! Ali, ja samo čuvam te kretene i to je sve. Ne postavljam pitanja.«

»Kako se ulazi u ovu zgradu?«

»Kroz podzemni hodnik, naravno«, u svom čudnom polusnu stražar se osmehnulo.

»Čemu služe velika vrata na zgradi?«

»Tuda ih ubacuju kad primete da više ne mogu da se unormale.«

— Ko ih ubacuje?«

»Šta ja znam!? Ja ovamo dolazim u deset uveče i čuim u ovoj štenari dosađujući se kao đavo, i odlazim u šest i nemam pojma ni o čemu.«

»Upotrebavljaš li oružje ponekad?«

»PA... Pucao sam nekoliko puta, kada su te pobesnele zveri htele da razvale prolaz iz zgrade do stražare, ali mislim da nisam nikoga pogodio. Nevolja je u tome što oni sigurno ne bi primetili čak i da ih izbušim kao staru kantu. Potpuno su neosetljivi!«

»Da li im ti donosiš hranu i vodu?«

»Hvala bogu, ne ja. Ubacuju im to ni sam ne znam kako, ali ih hrane. Gledao sam kako se kolju zubima za komad hleba.«

»Kako su smešteni ti nesrećnici unutra?«

»Nesrećnici?! Šta znam? Možda i nisu tako nesrećni?! U svakom slučaju ubeđen sam da oni nemaju pojma da su nesrećni. Kao i svi ludaci! A,

smešteni su u kavez. U stvari, bilo je tu mnogo kaveza. U početku je u svakom kavezu bio po jedan od njih. Posle, ubacivali su po dvoje... Ima i ženskih i muških... Treba videti kako kidišu jedni na druge kada im se digne! Da... Bili su u kavezima, ali su te spo-dobe jednostavno, vremenom, razvalile sve kaveze. Ponekad se uplašim, jer oni imaju toliku snagu da uopšte nisam siguran da sva ta metalna vrata mogu da izdrže!«

»Ko te plaća za ovaj posao?«

»Kada sam se javio na oglas, primila me je neka žena. Ružna. Posle nisam video nikoga, niti me ko interesuje. Novac mi stiže na kućnu adresu. Keš, prijatelju! Bez poreza i svih tih stvari. Bio bih lud kad bih ostavio ovako dobar posao, mada mi je to često padalo na pamet. Znaš, prosto se naježim kada dolazim ovamo, a kroz park se muvaju te bele aveti... Nikad ne znaš kad će neko od njih da »otkači« i poludi, a kad im se to dogodi onda su zaista gadni!«

»Kako se zove žena koja te zaposlila?«

»Nemam pojma. Nije mi rekla, a i ja nisam pitao. Nisam hteo ništa da pitam čim mi je rekla da je plata dve hiljadarke nedeljno! Pre ovoga

sam zarađivao jedva osam stotina...«

»Kakav je to zvezdani prah koji si pomenuo?«

»Šta znam!!! Oni ga pominnju s vremena na vreme. Spremnji su noktima da prokopaju zidove kad im taj zvezdani prah padne na um! Ponekad se primire i po nekoliko dana i izgledaju srećni i prezadovoljni. Ja mislim da im nešto tada stave u hranu. Ali, uglavnom su divlji kao noćas«, mislio je stražar u svom neobičnom snu.

Ninđa je imao nameru da mu postavi još desetak pitanja, ali je bio potpuno iscrpljen — ogromna količina životne energije mu je bila potrebna da samo misliju prodre kroz zid i ispita tog čoveka. Otvorio je oči — istovremeno se iz polusna prenuo i stražar, ne shvatajući šta mu se dešavalo — i čitavo telo mu je drhtalo ispod crne odeće. Osećao se kao da je vodio borbu sa stotinu protivnika, toliko ga je izmorila ta razmena misli sa čovekom u toj maloj stražari. Polako je počinjao da diše normalno i duboko, a srce je počelo da mu kuca ne samo normalno već i ubrzano, kao posle teškog fizičkog rada. Ninđi kao da su klecala kolena kada

je ustao i krenuo ka ivici krova...

Saznao je mnogo, mada ne i dovoljno, ali nije imao snage da još i pokuša da uđe u taj sablasni, tajanstveni paviljon. Žudeo je za odmorom, opuštanjem, vraćanjem u život. Naprezanje uma i osećanja, znao je, troše čovekovo telo i dušu hiljadu puta jače nego bilo kakva telesna aktivnost. Bio je bukvalno na ivici snage i samo je savršena veština i saznanje da će morati da napusti prostor Crkve neprimećen, kao što je i ušao u njega, upravljala njegovim pokretima.

Skočio je sa krova na stablo kestena, potom hitro skliznuo na tlo, a onda se, zaklonjen tamom, uputio ka izlazu iz kompleksa Crkve zvezdanih svetaca.

Za tu noć je obavio veliki posao. Ostalo će morati da dovrši danju...

— Znači... Ništa! — Majk Valas je sa otvorenim prekorom gledao u Bruna Simonsa.

— Na žalost, ništa konkretno. Samo indicije. Na osnovu njih ne možemo ništa da uradimo — reče Bruno i uzdahnuo.

— Mislim... — započe Valas, ali se predomisli pa strogo reče: — Propustio si šansu, Bruno. Malo si me razočarao.

— Učinio sam što se moglo — reče Bruno.

— Taj Kris Mertan je opasan čovek i ti to znaš isto tako dobro kao i ja — rekao je Valas. — Jednom će to izaći na svetlo dana. Loše je samo što to ne možemo da uradimo baš sada.

— Žao mi je — reče nemoćno Bruno Simons.

Valas je razmišljao nekoliko trenutaka. Znao je da se tu više ne može mnogo učiniti. Bruno nije uradio posao onako kako je to on, Valas, očekivao. Nije u rukama imao ništa čim bi se mogao odbraniti, čime bi mogao trgovati, što bi mogao ponuditi u zamenu za dokaze svojih susreta sa tim devojkama iz Crkve zvezdanih svetica...

— Ako mogu još nešto da učinim za vas... — zausti Bruno, ali ga Valas grubo preseče:

— Ne! Sada ne! Možeš da ideš!

Bruno je bio toliko uzbuđen da je zaboravio i da pozdravi Valasa. Izašao je brzo iz kabineta zamenika gradonačelnika, osećajući istovremeno i napetost zbog toga što je razočarao

Valasa, i olakšanje što više neće morati da se bavi tom glupom tajnom istragom.

Ostavši sam, Majk Valas besno tresnu pesnicom o sto! Propalo je! Njegova zamisao je propala! Nije više imao vremena da pokuša bilo šta drugo — morao je da plati...

Pola miliona dolara! Pola miliona za nekoliko časova bluda sa tim blesavim devojkama, nakljudanim nekakvim pilulama ili čime ih je Marten već kljukao, da bi se ponašale kao beživotne lutke i pristajale da rade stvari koje čak ni najokorelijim kurvama ne bi padale na pamet! Valas se sećao scena iz onoga apartmana, koji je iznajmio na dva dana, samo da bi se uživao neslučenih zadovoljstava sa devojkama koje mu je dovela Sintija Bler...

A sada?! Moraće da ispuni ček... Ne! Ustao je besno od stola i počeo da korača gore-dole po kabinetu tražeći u sebi odgovor na problem... Neće platiti! Radije će pobiti te idiote, tamo, u toj kretenskoj crkvi...

Najednom je ostao sam pred sobom i shvatio je da već danih pamišlja na ono što mu je tog trenutka poput munje blesnulo u glavi — zaista bi bilo dobro kada bi pobio tu

prevarantsku, ucenjivačku bandu! Znao je i kako se to može izvesti, a da nikome ne padne na pamet da je on s tim povezan. Osećao je da je već davnima, negde u podsvesti, nosio tu ideju...

Dograbio je specijalni telefon. Onaj koji čak i nije imao svoj broj. Prisetio se broja i okrenuo ga, vrlo polako, da ne bi pogrešio. Sačekao je da se veza uspostavi... Javio mu se grub muški glas:

— Halo! Koga tražiš?

— Tražim Fila — reče Valas prigušeno.

— Ko traži Fila? — odgovori grubi glas.

— Reci mu da ga traži Majk.

— Koji Majk? — upita grubo glas.

— Samo mu reci da ga traži Majk, majmune, i ne pitaj suviše! — zareža Valas.

Nije bilo odgovora, ali se veza nije prekinula. Prođe dva ili tri minuta pre nego što je Valas u slušalici začuo glas Fila Amadisa, vođu jedne od najopasnijih uličnih bandi u San Francisku. Banda se zvala »Kandže« i harala je Hanter's Pointom, delom grada u kome su živeli Crnci. »Kandže« nisu bile obojene i držale su mnoge crne stanovnike grada u strahu, izmamljujući im novac,

kontrolišući trgovinu drogom u Hanter's Pointu i vodeći široko razvijen posao kooke i prostitucije. Banda je stalno bila pod nadzorom policije, ali, osim hapšenja nekih nevažnih članova, »Kandže« su ostajale van domašaja zakona...

— Majk? — upita Fil Amadis.

— Znaš dobro koji Majk — reče oštro Valas.

— Znam — potvrdi Fil mračnim glasom. Govorilo se za njega da ima i ornačke i indijanske krvi, ali malo ko se usudio da mu to kaže, jer oni koji su mu to kazali odavno više nisu bili na spisku živih.

— Treba mi usluga — reče Valas. — Velika usluga. I brza...

— Kako znaš da ću ti pomoći? — uzvratil Fil. Mrzeo je »budže« iz policije i većnice, ali je morao da ih podnosi. Od njih je zavisila sigurnost i bande i njega lično. Te veze su omogućavale da se »Kandže« mirno bave svojim prljavim poslovima.

— Treba li da te podsetim da mi duguješ uslugu? — upita Valas.

— Okej! Neka bude — reče Fil. — O čemu se radi?

— Radi se o Crkvi zvezdanih svetaca — reče hladnokrvno Majk Valas. — Hoću da

povedeš svoje ljude i da pretvoriš to mesto u prah i pepeo! Takođe hoću da nestanu neki ljudi tamo...

— Tek tako?! — upita pomalo ironično Fil Amadis.

— Ne samo tek tako — reče Valas. — Ne tražim da učiniš to besplatno.

— Plaćaš?! Koliko?

— Ne plaćam novcem — reče Valas. — Negde u prostorijama te crkve ti ljudi za koje hoću da nestanu kriju moćnu drogu. Ne znam da li ti naziv »BZ« bilo šta znači, ali ta stvar je ubitačna... I, ima je mnogo.

— Koliko mnogo? — upita ta Fil.

— Računam, ne manje od pet stotina funti — odgovori Valas.

Sa druge strane žice se začu otegnuti zvižduk, pun ushićenja. Potom Valas nastavi:

— Sve je tvoje, ako uradiš posao kako treba. Bez greške, razume se!

— Ne znam da li mogu da ti verujem? — reče Fil Amadis.

— Do sada si mogao, zašto ne bi mogao i od sada — reče Valas. — Uostalom, koliko puta ste se ti i tvoji ljudi izvlačili iz govana zahvaljujući meni? Kaži?!

Odgovori mu ćutanje. Fil Amadis je razmišljao, duboko dišući ravno u slušalicu. Valas načas odmaknu slušalicu od svog uha, i prinese je ponovo kada je Fil Amadis progovorio:

— A, šta ako ne nađemo tu stvar?!

— Naći ćeš je — reče Valas. — Treba samo da pritisneš čoveka po imenu Kris Marten. On je glavni tamo, u toj posrajnoj crkvi. Njega ili ženu po imenu Sintija Bler. Njih dvoje znaju gde je »BZ«.

— Nikad nisam čuo za tu stvar — reče Fil sumnjičavo.

— Sada čuješ — reče tvrdo Valas. — Uostalom, kada budeš tamo, u crkvi, pogledaj malo te Martenove blesave vernike, pa ćeš videti šta ta stvar može da učini.

— Ako me foliraš, Majki, veruj mi da ću pronaći način da te potopim, bilo kako! — zapreti Fil.

— Ja sam rekao šta sam imao — reče Valas. — Treba da razbukaš to prevarantsko gnezdo i da »nestaneš« Martena i Blerovu! Do sutra uveče!

— Žuri ti se nešto, Majki... — Valas je naprosto video ružnu iskeženu njušku Fila Amadisa.

— Žuri mi se — reče Valas hladno. — Do sutra uveče! U-

radi to brzo i tiho. Ne bih voleo da policija išta sazna. Uostalom, kada nađeš drogu, shvaćaš i sam da je bolje da sve to ostane naša mala tajna.

— Ne razumem šta ti imaš od toga? — uzvratilo pitanjem Fil.

— Mrzim jeretičke sekte — rekao je Valas prvo što mu je palo na pamet. — Hoćeš li učiniti ili nećeš!?

— Neka bude — reče Fil Amadis. — Ali, pođi da oblačiš čelične gaće, ako ne nađem tamo ništa vredno!

— Ostavi taj savet za svoje prijatelje! — siknu Valas.

— Zar i ti nisi od tih?! — zacerekao se Fil Amadis, ali u prazno.

Majk Valas je već bio tresnuo slušalicu. Pomislio je: »Za što uopšte moram da sarađujem sa tim đubretom?! Zašto moram da trpim sve te divljačke i primitivce oko sebe?!«

Uzalud je sebi postavljao to pitanje, jer je odlično znao odgovor — u pitanju je bio novac! I vlast!

*
* *

Automobil je stajao na ulici, ispred velike kapije kompleksa Crkve zvezdanih sveta-

ca. Za upravljačem je sedeo Tabasko Pit, mračnog izgleda. Na zadnjem sedištu su sedeli Lesli, koji je opet ličio na prerano ostarelog građanina prepunog briga, i Sumiko.

— Jeste li sigurni da ćete u toj crkvi biti bezbedni? — upitao je Pit zabrinuto. — Lesli, znaš li šta radiš?

— Veruj mi, Pite, znam — osmehnu se ohrabrujuće Lesli. — Ne brini za nas. Snaći ćemo se. Tvoj zadatak je samo da budeš ovde u ponoć, sa upaljenim motorom. Možda ćemo morati brzo da napustimo ovo mesto. U međuvremenu, budi pokraj telefona.

— Hoćete li uspeti da pro-nađete Ketu Grin? — upita Pit.

— Daćemo sve od sebe da je nađemo — reče Sumiko i prijateljski spusti ruku na Pitovo ogromno rame.

— Voleo bih da uđem sa vama unutra — reče Pit.

— Veruj mi da je bolje ovako — reče Lesli. — Oni nas očekuju i sve dok budemo dobro igrali svoje uloge sve će biti u redu.

— Ispraši im tur, ortak! I u moje ime! — pokušao je da se osmehne Tabasko Pit.

— Ne brini — reče Lesli. — Hoću!

Sumiko i Lesli izađoše iz automobila. Sačekali su da se

Pit udalji, a onda su krenuli ka ulazu u veliki park. Lesli tiho reče:

— Pažljivo slušaj i gledaj, Sumiko! Ovo mesto je opasnije nego što se čini na prvi pogled.

— Ne brini, Les — šapnula je Sumiko.

Sada su već znali koga treba da traže. Prethodnog dana je Sumiko uspela da provali kompjutersku vezu i prodre u kompjuter gradske policije. U kompjuterskoj arhivi gradske policije Crkva zvezdanih svetaca je bila registrovana pod imenom izvesnog Krisa Martena. Sumiko je, potom, uspeła da dozna sve o tom čoveku. Sve što je bilo pohranjeno u memorije kompjutera u gradskoj većnici. I, njoj i Lesliju je bilo sasvim jasno da će o Crkvi doznati sve samo ako budu uspeli da pronađu tog čoveka. Nije trebalo pogađati dva puta da je taj Kris Marten, u stvari, i Vrhovni sveštenik Crkve...

— Ne verujem da taj Marten nije dobro čuvan — reče Lesli.

— Biću oprezna — ponovila je Sumiko.

Bili su na ulazu. Očekivali su sestru Rozu. Bili su već pripremili ubedljivu priču za nju. Međutim, umesto sestre Roze u susret im je krenuo mladić

golih obraza, koji je Lesliju već bio poznat. On dade neprimetan znak Sumiko da vodi računa o mladiću...

— Mogu li vam pomoći? — upita mladić. Za razliku od sestre Roze, on nije izgledao kao da je u religioznom zanosu. Kada je Lesli pažljivije pogledao u njegove oči, mogao je samo da primeti izvesnu lukavost i pretvaranje u njima. Ni traga od bilo kakve droge.

— Razgovarali smo sa sestrom Rozom — reče Lesli zamuckujući, igrajući svoju ulogu. — Želimo da se priključimo proučavanju... Ovaj... Po stoji program, rekla nam je sestra Roza...

— Tražimo istinu o kojoj nam je ljubazna sestra Roza govorila — dodala je Sumiko trudeći se da izgleda kao jagnje spremno za klanicu.

— Uđite, molim vas — reče ljubazno golobradi mladić. — Moje ime je Čarls. Brat Čarls, tako možete da me zovete. Sestra Roza, na žalost, danas nije u mogućnosti da obavlja svoje dužnosti. Međutim, imate sreće, jer sam ja zadužen upravo za program proučavanja zvezdane istine.

Lesliju nije promaklo da brat Čarls govori sasvim drugačije nego što je govorila sestra Roza. Njegov način govora je pod

sećao na uobičajeni način priče kakvim se služe ozbiljni, profesionalni, poslovni ljudi. No, pravio se da uopšte ne primećuje nikakvu razliku.

— Sestra Roza nam je rekla da možemo boraviti ovde — rekla je Sumiko.

— Naravno, naravno — potvrdio je brat Čarls. — Smešćemo vas. Ali, po pravilima, bićete smešteni u različite paviljone.

Mada Lesli to nije primetio, Sumiko je nepogrešivom ženskom intuicijom primetila da ju je brat Čarls pogledao neakvim, veoma posebnim pogledom. U stvari, brat Čarls je odmerio Sumiko kao da želi da kaže: »Opa! Sjajan primerak istočnjačkog ženskog mesa! Uz to, ona izgleda bogovski! Te grudi, taj struk, zadnjica, noge... Seksi! Veoma seksi«!

— Možemo li zadržati svoje stvari? — upita Lesli, koji je nosio veliku torbu, sličnu torbi za štapove za golf.

— Brate... — osmehnu se brat Čarls. — Nadam se da vam je sestra Roza govorila o tome da se Crkvi zvezdanih sve taca pristupa bez materijalnih dobara zemaljskog porekla. Običaj je da se iskušenici prima-ju bez ičega. Apsolutno bez ičega. U Crkvu zvezdanih svetaca ući ćete bez prljavog tereta

ovog sveta. Nemojte pogrešno shvatiti, ali u to spada i odeća. Ovde ćete dobiti zvezdane odore, u kojima ćete se kretati ne samo po prostorima koji pripadaju Crkvi, već, ako želite, i po gradu. Sve što unosite sada, predaćete braći i sestrama na ulazu u paviljone.

— Mi želimo da zadržimo svoje stvari — reče Lesli, iznenada snizivši svoj glas za ne koliko oktava. Pri tome je pro domno gledao brata Čarlsa ravno u zenice.

Sumiko nehotice uzdrhta. Shvatila je da se Lesli služi hipnozom kako bi naterao tog brata Čarlsa da im dozvoli da unesu svoje stvari u paviljone. Znala je takođe da brat Čarls neće reagovati na taj pokušaj hipnotisanja ako koristi bilo kakvu drogu. Ona je bila spremna da na bilo koji način pomogne Lesliju, ako stvari krenu nepoželjnim tokom.

— Naša volja je dovoljna — govorio je Lesli. — Zadržaćemo naše stvari, i ti više nećeš reći ništa o tome. Nećeš ni primetiti da bilo šta unosimo. Nećeš se ni sećati da je o tome bilo reći!

Brat Čarls je prvo otresao glavom kao da želi da otera ne kakvu dosadnu mušicu. Zatim je prebledео, osećajući nekakav skoro opipljiv strah koji

mu je mileo po koži dok je gledao u čeličnoplave oči tog stranca. U glavi mu se mutilo. Čuo je neke reči čije značenje nije mogao sa sigurnošću da odredi. Kao da su te reči ulazile negde duboko u mozak...

— Da... — rekao je nesigurno brat Čarls. — Da... Ne-ka... Unesite stvari. Neće više biti reči o njima... Ja... Ja... Ne sećam se šta govori-te...

Sumiko odahnu i pogleda sa odobravanjem u Leslija. Leslijoj se osmehnu, a zatim coknu jako jezikom i probudi brata Čarlsa iz hipnotičkog sna.

Brat Čarls žmirnu nekoliko puta zbunjeno, ne sasvim sve stan šta se to s njim događalo, a onda brzo povрати samopouzdanje i reče:

— Čim se smestite i presvućete, doći ćete u malu zgradu iza Hrama. Tamo će vas čekati sestra Sintija. Ona je zadužena za administrativne poslove. Razumete već, to je neophodno...

— Razumemo — reče Sumiko i dodirnu veliku zvezdu sa dvanaest krakova koja je visila oko Čarlsovog vrata. — Hoćemo li dobiti i zvezde?

— Tek kada prođete kroz obred pročišćenja — reče brat Čarls.

Nije ni primetio da je Sumiko svojim spretnim prstima za poledinu zvezde prikačila si tan predmet, sličan zrnu kafe. Bio je to minijaturni mikrofon sa odašiljačem. Nije morala ni da pogleda u Leslija da bi on razumeo da je uspela da učini ono što su se već bili dogovorili. Bilo je važno samo da brat Čarls nije ništa primetio. — Hvala vam, Čarlse — reče Lesli izigravajući pažljivu poniznost.

— Nadam se da ćete biti srećni u krilu Crkve zvezdanih svetaca — reče brat Čarls.

Došli su do ženskog paviljona i brat Čarls pokaza ka ulazu, spuštajući ruku na struk Sumiko. Ona je sasvim jasno osetila da to nije bio nikakav svetački dodir. Brat Čarls kao da je želeo da proveri da li je njeno telo dovoljno čvrsto kao što izgleda.

— Ovde ćeš ti, sestro — rekao je Čarls. — Nisam čuo kako ti je ime?!

— Ondana — izmisli u trenu Sumiko.

— Kasnije ću navratiti da proverim da li si se dobro snašla, sestro Ondana — reče brat Čarls i pogleda u njene oči gotovo drsko.

— Vrlo ste ljubazni, brate Čarlse — reče Sumiko. Misli-la je da taj golobradi dripac

ima na umu da je nakljuka nekom drogom, a onda seksualno iskoristi. Na tako nešto je ličio.

»Postupaj kao i svi ostali«, mislio je intenzivno Leslie, znajući da Sumiko može da čuje njegove misli. »Tek kada upoznamo dobro ovo mesto možemo nešto da preduzmemo. I, raspituj se za Ketii...«

— Mi ćemo dalje — reče brat Čarls. — Do muškog paviljona.

Krenuli su dalje, prošavši pored nekoliko desetina zanesenih vernika. Leslie se pravio da je zadržan njihovim mirom i srećnim izrazima na licu. Brat Čarls je, međutim, ispod oka gledao u Leslieja. Nešto mu je kod tog čoveka bilo jednostavno sumnjivo, i sasvim ozbiljno je nameravao da predloži Krisu Martenu da tom visokom čoveku posvete više pažnje nego ostalima — mogu, na primer, da mu stave u hranu malo »zvezdanog praha«, a po sleće već od njega moći da doznaju šta god hoće...

— Ovde ću te ostaviti, brate... Ne znam tvoje ime? — upita brat Čarls.

— Leslie — odgovori on. — Leslie Eldridž.

— Brate Leslie — reče brat Čarls. — Dobro došao u Crkvu zvezdanih svetaca!

Leslie nesigurno klimnu glavom i uputi se ka paviljonu. Vrlo pažljivo je posmatrao u kom pravcu je otišao brat Čarls. Pitao se da li će se mladić sastati sa Krisom Martenom — Vrhovnim sveštenikom...

Od časa kada je, tog jutra, videla Majka kako odlazi u gradsku većnicu, Belinda Valas nije imala mira. Uzalud je pušila marihuanu za marihuanom. Droga je bila suviše slaba da u njoj pronađe spokoj uznemirenoj duši. Čitavu noć nije spavala, a kada je konačno ustala i videla svoje lice u ogledalu, u kupatilu, samo što nije eksplodirala od besa...

Pomišljala je da razbije ogle dalo, kako ne bi morala da gleda svoje lice, unakaženo Majkovim udarcima. Mrzela je svoje izobličeno lice, i mrzela je Majka!

Šta se dogodilo sa Belindom, lepoticom? Šta se dogodilo sa mis Kalifornije? Šta se, uopšte, dogodilo sa njenim životom?

Bila je zatvorenica jednog neurotičara koji ju je svojim visokim položajem novcem namamio u zamku braka, koji je

bio sve drugo samo ne brak. Jer, Belinda mu je bila od prvog dana samo robinja... U početku joj se to robovanje činilo poput igre, u kojoj je, morala je priznati, i sama uživala. Vodili su ljubav, pohotno i strasno, izmišljajući neverovatne perverzije... Zatim, Majk je počeo da se ponaša prema njoj kao prema komadu ženskog mesa sa kojim više, u stvari, i nije vodio ljubav. Belindi se ponekad činilo da mu ona služi samo da bi se uzbuđio pri masturbaciji!

Terao ju je da navlači na sebe nekakav glupi krzneni koštim u kome je ličila na velikog psa, i da tako maskirana puže po kući, i da šeni, da bi joj Majk naglo prilazio sa leđa i zarivao se u nju brzo, besno, žestoko, nanoseći joj bol...

Vezivao ju je policijskim liscama za krevet. Prelivao bi je čokoladom, a zatim dovodio nekakve mačke, koje je hvatao na ulici, i cerekao se dok su je mačke lizale...

Ponekad bi je razapinjao na nekakvu spravu koju je držao u sali za vežbanje, i udarao bi je rukama, zatim nekakvim kožnim kaišem, zatim vlažnim košopom, a onda ljubio njene modrice i krvne podlvice...

A, onda mu je i to dozlogr-dilo. Tada joj je donosio mno-

go marihuane i pornografskih video-kaseta i ostavljao zaključanu u toj glupoj kući, iz koje ju je izvodio samo na nekakve prijeme, premijere, političke promocije i skupove. Majk je bio ponosan na njenu lepotu i na njeno lepo ponašanje, a niko nije znao da joj je pretio smrću ako samo ne bude dobro igrala ulogu dobre, lepe i glupe supruge jednog političara u usponu. Ponekad bi je, u trenucima besa, kao juče, tukao ne gledajući gde udara...

Satima je Belinda tamarala gnevno kroz kuću, proklinjući Majka i njegove elektronske brave, koje joj nisu dozvoljavale da pobegne, ma koliko silno to želela. Kada marihuana više nije pomagala, mašila se za bocu sa tekilom, pijujući izravno iz boce, ne kontrolišući se.

Ni tekila joj nije pomogla da se smiri. U stvari, bila je sve gnevija i bol u glavi je bivao sve jači. Osećala je u sebi nekakvu divlju snagu i želju da uništi i sebe i Majka i sve što se moglo smestiti u tih nekoliko godina njenog rop-skog braka!

Progutala je nekoliko tableta valijuma, zalivajući ih tekilom. Potom je iz ormara izvukla kutiju sa svojim fotografijama...

Bile su to fotografije Belinde iz vremena kada je bila proglášena za mis Kalifornije! Gle dala je u tu mladu, jedru, prelepu devojkú bistrog pogleda i devičanskog osmeha, ne verujući da je nekada izgledala tako. Ne verujući da je nekada mogla biti vesela, osmehnuta, bezbrižna... Rasprostrla je fotografije po podu i gazila ih osećajući kako u njoj raste slepa mržnja prema svemu onome što je trenutno predstavlja lo njen život. Pri tome je prstima prelazila preko modrica na licu i telu, kao da je želela da joj ti dodiri pruže ne samo podršku već i snagu za ono što će učiniti...

Već danima je imala to na umu. I, kada nije bila previše naduvana marihuanom, razmišljala je o tome vrlo pažljivo, zaključujući da je to jedini način.

I, sada joj je kroz glavu opijenu pilulama, marihuanom i tekilom ta misao prolazila jasnija od svesti o postojanju. Sve drugo je postajalo iskrivljeno i nevažno, osim te ideje...

Nije znala kako to da izvede. Pokušavala je da se seti da li je nekada gledala u kakvom filmu, ili negde čitala o tome. Međutim, filmovi koje je ona gledala nisu bili od te vrste. Ni knjige, ako je uopšte mogla

da se seti da je ijednu pročitala do kraja...

Konačno, klecajući, dovukla se do fioke gde je držala makaze. Izvukla je makaze i zurila u njih. Njene oči su gledale, ali su videle samo nekakav neopisiv predmet, koji kao da joj se rasplinjavao u rukama. Droga je uzimala svoj danak, pretvarajući njena čula u vosak koji se topio.

Ali, želja da učini ono što je nameravala bila je jača! Čvrsto je zgrabila makaze i krenula prema najbližem utikaču. U poslednji čas je zastala, ne sasvim svesna da joj je bedni ostatak razuma u mozgu rekao da će se ubiti ako gurne makaze u utikač. Osetila je da je elektrika nešto opasno. Osvrnula se oko sebe, pa kad nije uspela da pronade ništa što bi je moglo zaštititi, sagnula se i makazama, nesvesna pokreta koji čini, odsekla komad belog tepiha koji se prostirao od zida do zida. Zatim je odsečenim komadom obavila dršku makaza...

Gurnula je vrh makaza u električni priključak! Nije se dogodilo ništa!

Bes joj natera krv u oči. Bez ikakve kontrole Belinda stade divlje da udara makazama u utikač, razvaljujući komade plastike i zida, sve dok nije na-

činila rupu u zidu, iz koje su virile žice. Tada je makazama obuhvatila sve žice koje je mogla da primeti...

Puče! Sevnu poput ogromne munje! Udarac je odbaci u drugu sobu! Iz rupe u zidu izlazi plamen rasipajući naokolo varnice!

Nestade struje u čitavoj kući! Belinda je bila ošamućena i nepokretna nekoliko trenutaka, a onda se pridiže.

Zakoračila je kroz kuću žmirajući. Nije verovala onome što su joj oči govorile — svi prozori, i sva vrata, sve je bilo otvoreno! Strujni udar izazvan kratkim spojem uništio je čudovišni elektronski sistem brava! Bila je slobodna! Mogla je da izađe iz uklete kuće! Mogla je da napusti Majka Valasu! Konačno!

Tada, iznenada, Belinda oseća da je slaba i nemoćna. Klekne na pod osećajući kako joj se nekakve ljute suze slivaju niz lice. Pred očima su joj se rasplinjavale boje, mešajući se i pretvarajući se u užasne slike koje su bežale pre nego što je bilo šta u njima mogla da prepozna... Pogledala je u svoje ruke i one joj se učiniše nekoliko jardi dugačke! Droga je razmekšavala njen mozak!

Dopuzala je do kupatila. Valjda je samo nagon za samo-

održanjem još funkcionisao u njoj, i on joj je rekao da bi joj hladan tuš mogao pomoći. Bacila se gotovo glavačke u kadu i pustila hladnu vodu. Ostala je tako skoro pola časa, naizmenično drhteći i znojeći se...

Konačno, osetila je da joj se razum vraća. I snaga. Izvukla se iz kade i napustila kupatilo. Ljuljala se u hodu, ali je najednom bila sasvim odlučna da negde u kući pronađe nešto svoje odeće i da jednostavno ode. Vrata su bila otvorena...

Prolazila je kroz Majkovu radnu sobu. I, tada je ugledala vrata Majkovog sefa! Vrata su bila otvorena! I sef se otvarao pomoću elektronske brave, i sada je bio otvoren! Belinda pride klekajući...

Ni sama nije znala šta traži. Možda novac? Možda baš ništa, ali, eto, pogledala je u unutrašnjost sefa... I — ugledala revolver! Bio je to »magnum«. 44! Ogroman revolver, koji je iznenadi veličinom i težinom kada ga je uzela u ruke...

Nije mogla da čuje kako se Majkov automobil zaustavlja ispred kuće. I nije mogla da čuje njegove psovke i proklinjanja. I nije osetila kada je on ludački brzo dotrčao do radne sobe...

Primetila ga je tek kada ju je po nogama udarila kristalna vaza, koju je Majk bacio na nju. Tada se okrenula...

— Bacj to, prokleta kurvo!
— urliknuo je Majk videvši revolver u njenim rukama.
— Baci to, kučko krvava!

Belinda oslepe načas. Tama ispuni njen um. Načas je bila u nigdini, nije postojala... Podigla je revolver jedva ga držeći obema rukama!

— Vašljiva kučko! — dreknuo je Majk Valas i krenuo brzo prema Belindi sa namerom da joj naprosto istrgne revolver iz ruku.

Tada je velikj »magnum« grmnuo! Kuršum je pogodio Majka Valasa u lice, sa razdaljine od svega nekoliko stopa...

Njegova glava se zaklati, a potiljak se rasprsnu razbacujući komade kostiju i mozga svuda po sobi. Pre nego što je pao na pod bio je mrtav!

Belinda, međutim, to uopšte nije primetila. Od trzaja prilikom pucnja revolver joj je izleteo iz ruke, i ona je samo osetila da su joj ruke lake i prazne. Okrenula se i krenula kroz kuću, tražeći svoju odeću. Mislila je: »Vrata su otvorena...«

Na čitavom svetu postojala je samo jedna osoba koja je znala zašto je Crkva zvezdanih svetaca, skupa sa svim građevinama, uključujući i velelepni hram, bila smeštena baš na Irvin Hilu — bio je to Kris Marten, Vrhovni sveštenik. To mesto je odabrao i kupio za neveliki novac zahvaljujući mitu koji je dao nekim ljudima u gradskoj većnici, zbog toga što je na Irvin Hilu postojao čitav lavirint podzemnih prolaza i prostorija. U stvari, bili su to ostaci podzemnog provitavionskog skloništa, sagrađenog u prvim danima Drugog svetskog rata, a potom zaboravljenog.

Zato niko nije ni znao kako uopšte Vrhovni sveštenik dolazi među svoje vernike. Jer, Marten je dolazio kroz podzemne hodnike, pojavljujući se iznenada, čak i pred svojim najvernijim saradnicima. Tim putem je, nešto pre sumraka, ponovo došao...

Kada su Čarls Kventin i Sin tija Bler ušli u prostoriju u maloj zgradi iza hrama, razgoračili su oči — Vrhovni sveštenik je već bio unutra. Sedeo je, potpuno opušten i pijuckao viski, čitajući novine.

— Nismo te očekivali — rekla je Sintija Bler.

— Utoliko bolje — iscerio se Kris Marten. — Ja volim da da se pojavljujem ovako, neočekivano.

— Ne shvatam kako to uspevaš?! — rekao je Čarls Kventin.

— Bolje je što ne shvataš — rekao je Marten. — Ono što ne znaš ne može te povrediti.

Marten je bio vitak, snažan čovek u pristojnim godinama, ali sa odlučnim licem na kome su se isticale lukave, sitne oči. Svoju ćelavost je prikrivao puštajući da mu kosa neuredno raste. Njegovi pokreti su odavali utisak nadzemaljske sigurnosti u sebe. Bio je oličenje samouverenosti. I, uživao je u tome.

— Šta se dešava u našem malom carstu ludaka? — upitao je Vrhovni.

— Ništa značajno — rekao je Čarls Kventin. — Pristupilo je još sedam novih članova danas. »Permanentni« su smireni. Začinili smo im obrok.

— Noćas su tri devojke imale priliku da se malo prošetaju — reče Sintija Bler, a nje ne svetle obi blesnuše ironično. — Vratili su ih jutros. Jedna je malo... kako da kažem? Ostale su joj simpatične pruge

po leđima od nežnosti. Razumeš?

— Neće joj ništa biti od toga — isceri se Marten. — Koliko novca smo time zaradili?

— Dvadesetak hiljada — odgovorila je nehajno Sintija Bler. — Međutim, ima i loših vesti.

— Loših? — Marten se zapljiguje u Sintiju Bler.

— Valas nije poslao svoj ček — reče ona. — Ne znam šta da radimo sa njim. Nisam sigurna da je sasvim pametno da ga prodamo novinarima. To može biti opasno za nas?!

— Pasji sin! — izgovori Marten kroz zube. — Vašljivo kople! On baš zamišlja da je svemoćan! Neka Čarls još noćas odnese njegov dosije u »San Francisko kroniku«! Oni će jedva dočekati da očepe gradonačelnikovog zamenika. Hoću da sutra ujutru bude na naslovnoj strani!

— I mi ćemo biti umešani — reče Sintija zabrinuto.

— Ti ćeš biti umešana, draga moja — reče Marten prezirivo. — Samo se ti pominješ u dosijeu. I te devojke... A, ti ćeš još noćas otputovati malo van grada. Vратиćeš se kada se sve smiri. Ne mogu te optužiti. Uostalom, kada se sve objavi, kancelarija državnog tužioca će proključati od napora da se

sve zataška. Znae i sami da smo mnogima od njih odvodili naše devojke.

— U redu — reče Sintija.
— Neka onda novine bruje!

— Pođi odmah! — reče Marten Čarlsu Kventinu.

— Naravno — reče Čarls.
— Samo... Ima još nešto. Ne znam koliko je važno.

— Šta? — upita Marten.

— Danas sam uveo jedan par u Crkvu — reče Čarls.
— Ona, Japanka, dosta liči na Japanku... U redu je, mislim. Ali, njen muž?! Čudan je. Ne znam to da objasnim, ali imam osećaj da nam on može stvarati neprimike.

— Imaš li nešto opipljivo? — upita Vrhovni sveštenik.

— Ništa opipljivo — odgovori Čarls. — Ali, mislim da bismo mogli da mu začinimo večernji obrok, pa da ga posle malo propitamo... Za svakog slučaj!

— Sintija će se pobriuti za to. Kako se taj zove?

— Leslie Eldridž — odgovori Čarls.

— Jesi li ga proverila? — upita Marten Sintiju Bler.

— Meni se čini običan frustrirani trgovac nekretninama — reče ona. — Koliko sam ga ja shvatila, njegova Japanka ga je uvela u nekakve mistične krugove, ali sada oboje že-

le da pobegnu od toga. Uglavnom, čini se da su oboje mekani. Pravi materijal za naše zvezdice!

— Meni se ipak čini... — započe Čarls, ali ga Kris Marten prekide:

— Uzmi Valasov dosije i kreni već jednom! — mahnulo je odsečno rukom pokazujući Čarlsu odakle treba da uzme dokumente. — Hoću da sve to bude sutra na naslovnim stranama. Sintija će se pobrinuti za tog novog tipa.

Čarls posluša. Morao je da posluša. Ne samo što je bio Martenov ljubavnik već je čitav njegov život zavisio od Martena. Jer, Vrhovni sveštenik je posedovao dokaze da je Čarls Kventin ubio svog bivšeg ljubavnika. I, te dokaze je držao na skrovitom mestu, s vremena na vreme preteći Kventinu da će dokaze poslati policiji, ako ne bude strogo slušao naređenja.

Prišao je metalnom ormaru koji je stajao u uglu prostori-je. Ormar nije bio čak ni zaključan — toliko su svi oni bili sigurni da nikome neće pasti na pamet da zaviri tu. Osim Valasovog dosijea, tu su bili dosijeji još četrdesetak ličnosti iz javnog života. Sve je to čekalo pogodan čas za ucenu...

Čarls Kventin je izašao iz male zgrade. Pogledao je prema hramu, koji je sve više bleštao, jarko osvetljen, kako je padao sve gušći mrak. Zatvorio je vrata iza sebe i napravio samo tri koraka...

Netšo ga je podiglo u vazduh. Neka nevidljiva ruka. Načas je imao utisak da lebdi. Onda je osetio da ga vrlo čvrsto drže dve ruke koje ga nose kroz vazduh i spuštaju na zemlju, u travu, uza zid male zgrade. To nije bilo nežno spuštanje. Čarls je tresnuo o zemlju!

Jedva je uspeo da razazna obrise napadača. Bila je to čudna prilika obučena potpuno u crno. Video je samo da ga kroz uske proreze za oči gledaju dva čelična oka iz kojih, u treptaju, nije uspeo ništa da pročitati...

Onda je osetio ubod ili, tačnije, pritisak, brz i snažan, u vrat, odmah ispod uha. Pritisak je trajao vrlo kratko, ali je njegova posledica bilo, prvo slepilo, a zatim gluva tama u koju je Čarls Kventin potonuo kao u bezdan!

Ninda je znao da će Kventin sada biti u nesvesti bar nekoliko časova. Izvukao je iz ruku onesvešćenog mladića koverat sa dosijeom. Hitro je otvorio koverat i letimice prelistao

sadržaj. Nije morao mnogo pažljivo da čita — sve mu je bilo jasno!

Ninda se kretao kroz sumrak opreznije nego u mraku. Morao je da bira senke ne bi li ostao duže van domašaja radoznalih očiju. I, prešao je prilično sporo prostor od male zgrade iza hrama do mesta gde je čekala Sumiko. Ona je prosto sedela na travi ispred jednog žbuna i sa zanimanjem gledala tumaranja zanesenih vernika oko nje...

Nije okrenula glavu kada je osetila njegovo prisustvo. Znala je da je ninda iza nje, zaklonjen žbunom. Kada je on spustio koverat sa Valasovim dosijeom pored nje, ona je samo šapatom upitala:

— Šta treba da uradim sa ovim?

— Isto ono što su oni naučili. Pronađi telefon u okolini, pozovi Pita, pa neka on ovo odnese novinarima. Zanimljivo je...

Sumiko se nije osvrnula ni da vidi kako se ninda udaljava. Znala je da je bolje da se pravi kao da se ništa nije dogodilo, mada je bila sigurna da svi ti silni zvezdani vernici uopšte ne obraćaju pažnju ni na koga. Toliko su bili odsutni sa ovoga sveta. Ustala je i ne žureći se uputila ka izlazu iz

kompleksa Crkve zvezdanih svetaca...

Tama se sve brže lepila na stabla velikog parka i olakšavala kretanje prilike u crnom. Ninda obide veliki hram i ponovo pride maloj zgradi. Bio je sve sigurniji da ta mala građevina krije neke odgovore na pitanja koja je sebi postavljao. Neko vreme je samo čučao u senci, nedaleko od vrata, pitajući se da li će još neko ući unutra. No, nije imao vremena za gubljenje. Saznanje da se taj Vrhovni sveštenik u toj zgradi pojavljuje nenadano značilo je da zgrada ima još neki prolaz, ulaz, vrata, hodnik, možda podzemni, tajni uglavnom... Kao što je iznenađeno ušao, zaprepastivši svoje saradnike, tako je naglo mogao i da ode....

U tom trenutku Kris Marten je upravo izgovarao:

— Bojim se da nećemo moći da se još dugo nosimo sa problemom »permanentnih«. Vreme je da razmišljamo o dugom putu po svetu... Ti ćeš taj put već noćas započeti...

— Kuda ću? — upita Sintija Bler.

— Havaji su dobro mesto da se započne dugo putovanje — rekao je Marten. — Otići ćeš tamo. Ja ću ti se pridružiti za nekoliko dana. Čim budem

oprao novac i prebacio ga na račun u Švajcarskoj.

— Ne! — rekao je neko i Blerova i Marten su se naglo okrenuli prema vratima.

Pored vrata je stajala prilika u crnom — ninda! Samo je stajao gledajući iznenađena lica Vrhovnog sveštenika i njegove asistentkinje. Njih dvoje nisu ni mogli čuti kako su se vrata otvorila.

— Šta?! — zavapio je Marten zapanjeno.

— Neće biti nikakvog dugog puta po svetu — reče ninda mirno.

— Ko si ti? — zareža Marten.

— Ja sam pravda — glasio je spokojni odgovor.

— Blagi bože! — uzdahnula je Sintija Bler, sigurna da pred sobom vidi duha.

— Gubi se odavde, kućkin sine! — dreknuo je Kris Marten narogušivši se. Nije imao pojma sa kim se suočava, ali je njegova urođena arogantnost govorila umesto njegovog razuma.

Ninda proceni da se razgovor sa Martenom neće završiti bez nasilja. Taj čovek je bio sve drugo samo ne normalan. Rekao je mirno:

— Tražim odgovore i mislim da je bolje da mi ih date!

Marten se besno okrete oko sebe, tražeći bilo šta da baci na tog maskiranog čoveka. Još uvek nije mogao da poveruje da je sve to što mu se dešava sasvim ozbiljno. Ninda je mirno stajao pored vrata.

— Gde se nalazi Ketī Grīn?
— upita ninda.

— Crkni, utvaro! — odvrati gnevno Kris Marten. Nije video ništa dovoljno teško i čvrsto što bi mogao da baci na čoveka u crnom, čudnom kostimu.

— Čime kljukate sve ove nesrećne ljude naokolo? — upita ninda ponovo.

— Mesom radoznalaca! —
— dreknuo je Marten i bacio se na nindu.

Imao je nameru da pesnicama reši stvar, kao što je to prečesto činio u životu. Ali, njegov skok se završi treskom u vrata — ninda nije bio na mestu prema kome je Vrhovni sveštenik skočio!

Sintija Bler trepnu zbunjeno, jer nije mogla da se zakune da se taj maskirani tip uopšte pomerio. Ali, sada je stajao gotovo četiri koraka dalje od vrata, upravo ispred metalnog ormara sa dokumentima.

— Kako ulaziš u ovu prostoriju? — upita ninda mirno Martena. — Uvlačiš se kao pa-

pacov podzemnim kanalima, zar ne?!

— Ne verujem u aveti! —
— siktao je Marten pridižući se. Bacio je brz pogled ka stolu, u drugom uglu prostorije. Tamo je držao »kolt« 45.

— Šta se dogodilo ljudima koji su zatvoreni u onom paviljonu u dnu parka? — pitao je ninda dalje.

— On sve zna — zavapi histerično Sintija Bler.

— Kome ste sve podvodili drogirane žene? — upita ninda.

Kris Marten se baci prema stolu. Ruka mu je već zakačila fioku sa pištoljem... Ali, u tom trenu oseti kako mu noge gube kontakt sa tлом. Izvrnuo se naglavce u vazduhu podignut veštim nindinim zahvatom, a zatim je leđima svom težinom tresnuo o površinu stola. Ninda mu se unese u lice:

— Ne postoji način da izbegneš sudbinu!

Sintija Bler nije ni bila sasvim svesna šta se dešava, i verovatno je u njoj proradila samo zlobna drskost kada je pokušala da skoči na nindina leđa i da mu zarije nokte u oči...

Dočekala ju je noga maskiranog čoveka, koji čak nije morao ni da se okrene prema njoj. Jednostavno je podigao

nogu i smestio stopalo ispod grla razbesneloj ženi. Nije je udario. Samo ju je odgurnuo, ali dovoljno snažno da Sintija Bler preleti preko čitave prostorije i padne u suprotni ugao, udarivši glavom u zid, silinom od koje lobanja naprsnu, a ona potonu u komu...

— Hoću brze odgovore, pre nego što zauvek otputuješ na svoje zvezde, Vrhovni svešteniče! — izgovori oštro nindā.

Na sekund je Kris Marten pomislio da mu to zaista sudbina drži čelične prste oko vrata. Međutim, već sledećeg sekunda je pomislio kako mu, ipak, na neobjašnjiv način, zve zde pomažu...

Jer — u tom trenutku započe treskanje i urlici, i zveket stakla koje se rasipa u hiljadu komada! Negde spolja neko je divlje udarao nečim po staklima velikog Hrama. Neki promukli, pijani glasovi su urlali i psovali, a buka se širila čitavim prostorom parka u kome je bila smeštena Crkva zvezdanih svetaca!

Nindā posluša svoj haragei — opasnost je bila svuda oko njega. Najednom, pomislio je: »Opkoljen sam...« Osetio je prisustvo mnogih ljudi, a ti ljudi nisu bili nimalo bezazleni! Upitao je sebe: »U čemu sam pogrešio?!«

Kris Marten oseti da ga snažne ruke više ne drže. Video je kako nindā priskače vratima, otvara ih i gleda kroz njih... To mu je bilo dovoljno da skoči ka zadnjem zidu prostorije, ka mestu gde su se nalazila tajna vrata — prolaz u podzemne lavirinte bivšeg sklo ništa!

Na tren, nindā nije ništa shvatao — po parku su trčali neki jureći vernike, koji čak nisu ni bežali, primajući udarce palicama za bezbol sasvim mirno, i padajući pod tim udarcima bez glasa. Nindā po zvucima prepozna uništavajuću silu koja je, očigledno, nameravala da potpuno uništi blistavo zdanje...

Tada se okrenuo i ugledao kako Kris Marten nestaje, prolazeći kroz nešto slično pukotini u zidu!

Zid se već pomerao, i skoro se zatvorio, guran moćnim elektromotorima kada je nindā shvatio o čemu se radi. Brže od oka izvukao je dugački mač, koji mu je počivao u koricama pričvršćenim za leđa. Duga oštrica sevnu i preseče električni vod, probijajući zid na mestu gde se nalazila razvodna kutija. Nindāni pokreti su bili brži od misli!

Zid stade. Prolaz ostade otvoren nekoliko inča i nindā

zaglavi katanu u taj prolaz praveći polugu, kojom je, ulažući ogromnu snagu, odgurnuo zid. Zatim se provukao kroz taj prolaz i uronio u potpunu tamu. Presečeni električni vod je presekao i dovod struje u lavirint! Zid se ipak, pod pritiskom opruga, lagano zatvori iza ninde!

»Kandže« su divlje harale po prostoru Crkve zvezdanih svetaca. Njihov vođa, po običaju, nije bio sa njima. Bilo je tu samo tridesetak članova bande, naoružani palicama za bezbol i lancima i metalnim polugama. Utrčali su u park sa svih strana, kao po dogovoru i počeli da udaraju u sve što im se isprečilo na putu, ne obraćajući pažnju da li je to živo biće ili predmet, zid, staklo — bilo šta! Zadatak im je bio sasvim jasan: uništiti sve i pronaći sve što može biti vredno, što se može preprodati ili iskoristiti na bilo koji način, a posebno tražiti drogu, bilo kakvu i bilo u kojoj količini!

Jedna grupa je upala u paviljon u kome su bili smešteni muškarci. Uništavali su sve na šta su naišli, onesvešćujući dro

girane vernike jednog po jednog, i čudeći se što ti čudni ljudi u belim odorama ne beže. Međutim, to nije umanjilo njihovu nasilničku revnost! Ne nalazeći ništa što im se činilo vredno, otkidali su sa onesvešćenih vernika lance sa zvezdama sa dvanaest krakova, pitajući se jesu li ti privesci od zlata.

Grupa koja je počela da razara paviljon sa ženama uskoro je shvatila da se žene uopšte ne brane. One, u stvari, uopšte nisu obraćale pažnju na napadače. »Kandže« počele su da odvlače neke devojkice u žbunje ili u prazne sobe. Ali, kada su shvatile da su žene drogirane, nisu ih više odvlačile — čim bi naleteli na neku koja nije ni stara ni ružna, cepali su sa njih bele ogrtače i bacali ih na pod, uz oduševljene urlike...

Sumiko je bila iznenađena napadom. Najednom je ugledala muškarce, obučene u kožne jakne na čijim leđima je pisalo »Kandže«, i videla je da oni počinju da udaraju u sve što im se nađe na dohvat palice i lanaca. Nije shvatila o čemu se radi, ali je osetila da je u opasnosti i da treba da izbegne tu opasnost kako god zna. Pitala se gde je Leslie, ali u tom času nije mogla od nje da očekuje pomoć...

Nekoliko trenutaka je provela krijući se u žbunju, ali je tu pronađe jedan razbesneli član bande, kome su oči već bile krvave od slepog gneva i želje za rušenjem i uništavanjem...

— Izlazi odatle, ribo! — dreknuo je mladi bandit i tresnuo palicom za bezbol po žbunju. Nije je dohvatio, ali Sumiko shvati da nije bezbedna.

Izašla je, ne žureći, ali pazеći da mu ne priđe preblizu. Bilo je očigledno da je tip bio prilično pijan, jer je smrdeo na alkohol i ljuljao se stojeći, raskrеčen i razmahujući palicom.

— Hej! Pa, ti nisi loša! Priđi, neću ti ništa!

Sumiko se osećala sputana ogromnim ogrtačem, obeležjem vernika. U takvoj odeći nije mogla čak ni da pobjegne dovoljno brzo. Na zaprepaštenje pijanog mladića, ona se izvi i bela odora skliznu sa njenih ramena — Sumiko ostade samo u gaćicama!

— Opa! Ti bi da se igramo mame i tate, a?!? — zareža mladić oduševljeno. Spustio je palicu i zurio u vitko i skladno telo te prelepe egzotične cure.

Bila je to njegova velika greška. Sumiko zakorači prema njemu sporo, a zatim se, po-

put opruge, izvi u stranu i okrete se u vazduhu, da bi tresnula mladog pripadnika »Kandži« petom u vilicu. Bio je to klasičan karate udarac, jedan od onih koji je Sumiko izvodila sa zadivljujućom veštinom.

Momak je imao osećaj da će mu se od udarca glava okrenuti prema leđima. Kao da ga je udario kamion, on se sruči na tlo bez trunke svesti u sebi, dok mu se slomljena vilica klatila na još uvek zabezeknutom licu!

Sumiko zaključila da će tako gola biti manje upadljiva nego sve te spodobе u belom, koje se čak nisu ni branile od udaraca napadača. Pognula se i jurnula prema ženskom paviljonu. Imala je nameru da dođe do sobe u kojoj je bila smeštena. Tamo joj je bila odeća, a i taj dosije koji joj je Leslie doturio. Pit će biti tu tek za pola časa, a dotle je morala ne samo da preživi tu hordu mladih nasilnika koji su se pojavili niotkuda, već i da sačuva koverat sa tim dokumentima.

Prošla je pored beživotnog tela jednog muškarca, vernika Zvezdane crkve, koji je ležao na travi, a iz otvorenog prelo-ma desne ruke je liptala krv, šikljajući u gustim mlazevima. Sumiko hitro čučnu pored nje-ga i otcepi komad njegove ver-

ničke odore, pa mu zaveza ruku iznad rane. Pomislila je: »Bar neće umreti! Neće iskrvariti!« Čovek je bio pri svesti, ali nije reagovao ni na šta.

Ona oseti, pre nego što je čula zveket lanca, da je neko iza nje i da uzmahuje velikim lancem na nju. Izvila se unazad, prema napadaču i premetnula se preko glave! Na vreme da izmakne huktavom zamahu lanca. Istovremeno je oba stopala smestila tačno tamo gde treba — u stomak napadaču, koji huknu, ostajući bez vazduha!

Sumiko brzo skoči na noge i gotovo u prolazu pogodi tog tipa prstima leve ruke u očne jabučice! Čovek trže glavu, ali nije stigao da podigne ruke prema bolu koji mu je sevnio iz oči — od jačine bola je izgubio svest, padajući kao vreća na tlo!

Jurnula je prema ženskom paviljonu. Na sreću, prošla je neprimećena pored još nekoliko razjarenih »Kandži«. Ali, nevolje su počele kada je konačno uspela da uđe u zgradu...

Čim je ušla u paviljon, gotovo je nagazila na jednog kru prog momka, duge kose i još duže brade, koji je huktao i režao, klataći se među nogama neke nesrećnice kojoj je bela

vernička odora bila navučena preko glave!

— Sranje! — viknuo je nasilnik, ugledavši preko ramena Sumiko. — Marš, ne smetaj!

Umesto odgovora dobio je oštar i munjevit udarac rubom stopala u grkljan! Zakrkljao je i ustao. Bio je suviše snažan da ga taj jedan udarac izbaci iz stroja. Sumiko mu pride sasvim lagano, birajući kakvim udarcem da ga onesvesti.

Izabrala je ubod u tačku zvanu »ičamo« — mesto između ključne kosti i srca, sa leve strane — zarila je svoju ruku u to mesto!

Čovek se ukoči, a telo mu se potom zgrči, potreseno snažnim spazmom! Padao je kao presečeno drvo! Licem je tresnuo o pod!

Utrčala je u sobu u kojoj je bila smeštena i odmah je ispod postelje izvukla odeću i koverat sa dokumentima koje je trebalo da preda Pitu. Oblačila se grozničavo, svesna da će morati da što pre napusti prostor crkve. Naokolo je vriilo od urlika razuzdanih napadača. Čuli su se udarci, razbijanje stakla... Sumiko dohvati koverat i okrete se prema vratima.

U vratima je stajao dugokosi, masni, ružni pripadnik »Kandži« sa palicom za bez-

bol u rukama. Oči su mu sevale.

— Lepotica se sprema da zbríše — reče tip.

Sumiko je stajala, spremna da se odbrani, spremna da sebi prokrči put ka izlazu iz sobe. Siledžija je stajao u vratima merkajući priliku da skoči na Sumiko. Nije imao nameru da je udari...

— Sada ćeš da doživiš nešto što će ti do kraja života ostati u sećanju — reče žurni momak. — Imaćeš priliku da te Roni Piton nabije... Baš nabije! Jer, ako nisi znala, mene i zovu Piton, zato što među no gama imam pitona!

Sumiko se osmehnu. No, ban dit nije osetio koliko prezrivotog upozorenja ima u tom osmehu. Spustio je palicu za bezbol po red sebe, raširio ruke i krenuo ka Sumiko.

— Samo se opusti. Manje će boleti ako se ne budeš otimala!

— Naravno — reče Sumiko i skoči...

Udarcem zvanim mae-geri pogodila je nasilnika u bradu, a zatim mu je uskočila gotovo u zagrljaj, zabijajući mali, oštri lakat u njegov pleksus. Pre nego što je on mogao da dođe sebi od iznenađenja, Sumiko ga uhvati za ruku i tresnu ga o zid tako da je čovek muklo

tresuo, zabezeknuto gledajući u tu malu tigricu. I pored toga što je bio neuporedivo viši, teži i snažniji od nje, jednostavno više nije imao snage da joj se odupre.

Sumiko ga preciznim udarcem ruke pogodi u čelo i pripadnik slavnih »Kandži« tresnu potiljkom u zid, osećajući kako gubi svest. Pao je licem na pod i ostao tako, gušeći se u sopstvenoj krvi koja je tekla iz nosa i usta.

Sumiko jurnu kroz slobodna vrata, kroz hodnik i napolje, van zgrade. Preskočila je nekoliko onesvešćenih prilika u belom i potrcala što je brže mogla ka izlazu iz parka na Irvin Hillu.

Izenada, pred nju iskočiše dvojica, naoružanih lancima. Bili su to gotovo dečaci. Jedva da su imali preko petnaest godina, ali izraz lica im se nije razlikovao od starijih članova bande. Bili su žedni krvi i željni uništenja.

— Stoj, žuta! — dreknulo je jedan od njih.

— Ova ne liči na zvezdane vernice — reče drugi iskezivši se. — Kao da je došla ovamo u goste.

— Nema veze — izgovori prvi. — U zvezdama joj je zapisano da će upoznati dva najbolja momka iz »Kandži«!

Sumiko hitro proceni svoj položaj. Verovatno su ti mlađići bili brži od nje i mogli su da je stignu, ako pokuša da naprosto pobegne. Međutim, osećala je da je već potrošila prilično snage i da će imati mnogo muke da im se suprotstavi. Morala je da pokuša bar da ih razdvoji i smiri jednog po jednog.

— Šta ti je to u ruci? — upita jedan od »Kandži«. — Lo-va?

— Jeste — odgovori brzo Sumiko, shvativši da je to način da ih razdvoji. — Drži!

I, bacila je koverat desetak jardi dalje, očekujući da će jedan od njih poći da podigne koverat i proveriti sadržaj.

Međutim, tada se pojavi treći — bio je krivonog, obrijane glave i mračnog pogleda. On je prvi stigao do koverta...

— Ovo je samo moje — reče krivonogi. — A, Japanku će mo bratski podeliti!

Sumiko se nađe u okruženju. Stisnula je pesnice i zauzela borbeni stav, spremna da se brani svom preostalom snagom. »Kandže« počеше da se približavaju!

Tada, iznenada, odnekle iskrsnu krupna prilika zavijorene plave kose, koja dohvati dvojicu mlađih »Kandži« za

vratove i podiže ih lako kao da su krpene lutke!

— Pite! — uzviknu sa olakšanjem Sumiko.

Tabasko Pit nije gubio vreme. Tresnuo je glavu jednog od banditskih poletaraca o glavu drugog, a zatim ih jednostavno odbacio. Onda se okrenuo krivonogom.

— Pasji sine! — zareža krivonogi. — Zamahnuo je svojom palicom na Pita, ali se Pit začuđujuće hitro za svoju veličinu, izmače.

Tip zamahnu ponovo. Ovoga puta Pit nije eskivirao, već je stajao na jednom mestu, dočekujući palicu rukom — raširenim dlanom! Uhvatio je palicu i povukao prema sebi, privlačeći krivonogog, istovremeno mu spuštajući moćnu pesnicu posred lica!

Udarac je bio toliko razoran da krivonogom polomi četiri zuba! Sledeći udarac mu pade u prepone i »Kandža« se zgrčio, a Tabasko Pit ga pogodi vrhom cipele među oči šaljući ga u carstvo snova.

— Šta se ovo dešava? — upita Pit.

— Ne znam — odgovori Sumiko zadihano. — Znam samo da moramo što pre da odemo. Koverat...

Pronašla je koverat u travi i uhvatila Pita za ruku, povlačeći ga ka izlazu.

— Čekaj! — uzviknu Pit.
— Les! I on je tu, usred ovog pakla!?

— Ne znam — reče Sumiko.
— Ali, on će se već snaći...

— Treba da ga pronađemo — reče Pit, otimajući se, jer ga je Sumiko vukla ka izlazu.

— On nam je dao zadatak — reče Sumiko. — Nikada nismo pogrešili kada smo ga poslušali, zar ne?! Hajde da to obavimo!

Tabasko Pit je razmišljao ne koliko trenutaka, a onda odlučio:

— Ti učini to umesto mene! Ti odnesi taj koverat, Sumiko! Ja ću ipak ostati da pomognem ortaku!

Sumiko ga pogleda i vide u njegovim očima odlučnost. Pit je uvek bio tvrdoglav momak. Znala je da može da ga ubedi, ali je takođe i osećala da u njoj postoji strepnja za Leslija. Konačno, Tabasko Pit je čovek koji može da izađe nakraj sa tim podivljanim krimanalcima...

— U redu — reče Sumiko i pusti Pitovu ruku.

— Požuri! — reče Pit želeći da ona bude što dalje od tih podivljanih »Kandži«.

Sumiko hitro nestade u mraču. Pit se osvrnu oko sebe i

zadovoljno protrlja ruke — sa da će ti dripci videti šta sve može da učini Tabasko Pit, kad ga razbesne!

Nije znao kuda da pođe, ali nije ni imao mnogo izbora. Tek što je zakoračio prema velikoj, blistavoj kupoli hrama, jer mu se činilo da se glavne stvari odigravaju baš tamo, isprečio mu se jedan od »Kandži«.

Momak zamahnu palicom za bezbol na Pita, ali mu urlik koji je nameravao da ispusti zastade u grlu kada ga taj visoki, krupni, dugokosi čovek tresnu nogom u grudi tako da je odleteo deset jardi dalje, ispuštajući oružje i, konačno, tresnuvši o zemlju!

Pit ga preskoči kao da se radi o običnoj vreći đubreta i ne pogledavši ga. Produžio je prema hramu.

Nabasao je na grupu napadača koji su se gurali oko jedne gole i već krvave žene, koja je ležala u travi. Pit ih nije brojao — sa gnevnom radošću se bacio na njih, udarajući levo i desno, i nogama i rukama... Mnogi od njih nisu ni stigli da oseće šta ih je to pogodilo. Jednome je polomio vilicu, drugome nos, trećem nekoliko rebara...

Dvojica pokušase da pobegnu, ali ih Pit stiže u tri koraka i obori udarcima u leđa. Ka

da su pokušali da ustanu, dobili su po jedan gromovit udarac nogom u glavu i umirili se zadugo...

Pit se približi hramu u trenutku kada prvi plamenovi liznuše veliku kupolu. »Kandže« su podmetnule požar, sledeći uputstva svog velikog vođe, koji je rekao da moraju da unište sve što ne mogu da ponesu sa sobom.

I, tada je ugleda! Trčala je klecajući i zanoseći se, a njena crvena kosa, sasvim mokra od znoja šibala ju je po licu.

— Ketī! — dreknu Pit.

Bila je to Ketī Grin, koja zastade čuvši svoje ime. Pogledala je prema Pitu, ali se činilo kao da ga nije prepoznala. Još uvek je bila pod uticajem droge, ali ne toliko da nije znala da će joj se dogoditi nešto strašno, ako se prepusti volji tih divljih napadača koji su harali po parku crkve.

— Ketī! Prepoznaješ li me?

— Pit potrča prema njoj.

Ketī Grin ustuknu. Još uvek ga nije prepoznala i u jednom trenutku joj se učini da je on jedan od »Kandži«.

— Ketī! To sam ja, Tabasko Pit! — viknu Pit gotovo panično.

Jedan mladić sa čudnom, in dijanskom frizurom obojenom u ljubičasto iskoči u tom času

pred Ketī. Nije obraćao pažnju na Pita, zamenivši ga u tami sa nekim iz bande. Ketī vrisnu!

— Lezi sama, da ne moram da te obaram! — viknu ljubičasti.

Pit priskoči. Bio je vrlo besan. Toliko besan da nije udario momka, već mu je, hitro i vešto, zavukao prste u usta, uhvatio ga čvrsto za donju vilicu i snažno potegao prema sebi. Potom ga je pogodio ko lenom među noge... Ljubičasti ostade na kolenima, bez daha, a izvaljena vilica mu je krvavila, dok mu je bol razarao mozak!

— Kidajmo odavde! — viknuo je Pit i uhvatio Ketī Grin za ruku.

Ona ga još nije prepoznala, ali se prepusti njegovoj ruci, osećajući nejasno da je taj krupni, dugokosi čovek sava. On je povuče i ona kretala se za njim, a noge su joj se kretale automatski, kao da njen razum u tome uopšte ne učestvuje.

Na izlazu iz parka na Irvin Hilu Tabasko Pit se osvrnu — veliki hram je već goreo otvorenim, velikim plamenovima, koji su osvetljavali prostor po kome su jurili podivljali članci novi bande. Mnoga tela u be-

lom su naprosto ležala naokolo.

— Gospode! — uzdahnu Pit, pomislivši na Leslija. Rekao je još: — Neka su mu bogovi u pomoći!

— Poveo je Ketu Grin na ulicu, gde ga je čekao automobil. Tada ga je Ketu prepoznala. Šapnula je nemoćnim, tihim glasom:

— Pite... jesi li to zaista ti?

Tama je saveznik ninde koji je u pohodu! Ninda u tami treba da gleda srcem i videće bolje od stotinu očiju! To nije bilo potrebno nindi da ponavlja kada je shvatio da se nalazi u lavirintu. Jedva osetna strujanja vazduha iz raznih pravaca kazala su mu da se nalazi u spletu podzemnih hodnika sa mnogo prečica i prostorija. Takođe je znao da je sasvim verovatno da Kris Marten, koji je takođe bio negde u lavirintu, odlično poznaje sve hodnike, prolaze i prostorije i kreće se lako i brzo. Bilo je važno samo da ne umakne...

U lavirintu se nije čula buka i divljanje koje se odigravalo na površini. Bilo je tiho kao u grobu. Ninda je pod

nogama osećao da korača po nekakvoj mekanoj podlozi, koja je uspešno upijala zvuke. Ninda je znao da je Vrhovni sveštenik vrlo svestan da je gotovo nečujan.

Gotovo! Ali, ne i potpuno. Zastajkujući povremeno, ninda je osluškivao. Njegov istančani sluh uhvati jedva čujno struganje negde ulevo — kao da se neko naslonio na zid pokušavajući da održi ravnotežu. Krenuo je prema tom zvuku.

Najednom, kao da dolazi sa više strana, lavirintom odjeknu glas:

— Ne vredi ti da pokušaš, ma ko da si! Ovo je moje carstvo!

Bilo je jasno da tako nije mogao zvučati samo čovek, ma gde se nalazio. Ninda podiže ruke i ispita rub zida i stropa. Lako je pronašao tanku žicu, a idući za njom i mali zvučnik. Pitao se — kakva li još iznenađenja krije lavirint?

— Nemam pojma ni ko si, ni šta tražiš ovde, ali budi svestan da me ne možeš uhvatiti! — odjeknulo je ponovo.

Ninda se setio jedne mentalne vežbe koju mu je, nekada davno zadao sensei Tanaka. Zadatak je bio pronaći put kroz vrlo zamršen lavirint. Lavirint je bio nacrtan, ali je princip bio isti i ninda ga je znao:

svaki lavirint se, u suštini, sastoji od dva paralelna zida, i ako se krene jednim zidom, pre ili kasnije, put iz lavirinta će biti pronađen! Ako se bude kretao dovoljno brzo, pronaći će put!

Krenuo je napred veoma brzo, gotovo trčeći, što je mogao u totalnom mraku da izvede samo ninda, mitski borac, izabравši levi zid. Na svakom uglu je zastajao i osluškivao. Ponovo je uhvatio nekakav ne određen zvuk, ali sada desno od mesta na kome je stajao. Ipak, nastavio je prateći levi zid...

— Znaš li šta ću da uradim? Jednostavno ću zatvoriti vrata na lavirintu — odjeknulo je iz malih zvučnika, koji su bili svuda. — Crči ćeš u lavirintu kao pacov!

Odjekivanje tog glasa nije zaustavilo nindu, koji je čak i ubrzao svoje kretanje, postajući sve sigurniji u sebe i u svoj način kretanja kroz lavirint.

Kris Marten je stajao u jednoj maloj, skrivenoj prostoriji, usred lavirinta. Prostorija je bila osvetljena baterijskom lampom koja je bacala žućkastu svetlost na metalni sanduk velikih dimenzija u uglu, i na sto na kome se nalazilo postrojenje malog baterijskog razglasa.

Marten je držao mikrofona u rukama i vikao u njega:

— Umrećeš, maskirani! Umrećeš, sigurno!

Iznad glave je bio otvor koji je vodio u paviljon u kome su bili smešteni »permanentni«. Marten je znao da nije sasvim sigurno da će uspeti u mraku da se izvuče i krene dalje lavirintom. Lakši put ka izlazu bio je kroz paviljon »permanentnih«. Tuda će izaći i zatvoriti taj prolaz čeličnom pločom, koja je uvek bila tu, za svaki slučaj. Taj maskirani, taj janstveni stranac će zauvek ostatu u lavirintu.

Pogledao je prema metalnom sanduku... Koliko vredne robe?! Nije bio u stanju da čitav sanduk podigne i prebaci u paviljon, a nije imao čime da podeli tu stvar i da uzme sa sobom bar jedan deo i ponese. Kris Marten je sa žaljenjem morao da prizna da će nekoliko stotina funti te droge, zване »BZ«, morati jednostavno da ostane zauvek u lavirintu. Zažalio je što će se čitava epizoda sa tom Crkvom zvezdanih svetaca završiti tek tako, bez velikog finala, koji je planirao za onaj dan kada je odlučio da pobegne. Nameravao je da pušti »permanentne« i podeli zvezdani prah u ogromnim količinama svim vernicima...

»No... I ovako će sve biti dobro. Još noćas ću se pobri-
nuti za Sintiju. Glupo je da o-
na uživa u novcu koji smo sa-
kupili u Crkvi. Ona nije to za-
služila. A, već sutra ujutru ću
prebaciti novac u Švajcarsku i
zbrisati...« — tako je mislio
Kris Marten. Viknuo je u mi-
krofon:

— Jesi li blizu, maskirani?
Možeš li da pogodiš odakle do-
pire moj glas? Znaš... Igrao
bih se sa tobom duže, ali je
vreme da krenem... Zbogom!

Ninđa je čuo to »zbogom«,
ali mu se činilo da se jačina
odjeka nekako promenila — kao
da je jedan od glasova u odje-
ku bio prirodniji od ostalih!
Zastao je razmišljajući. No,
ninđa nikada ne razmišlja kao
obični ljudi — dugo i sa mno-
go uzaludnih pretpostavki. Nin-
đa je odmah znao šta se doga-
đa!

Bio je veoma blizu, i taj ne-
jasni glas nije bio glas iz zvuč-
nika, već pravi glas Krisa Mar-
tena!

Krete ulevo skokovima, sigu-
ran da nije daleko, a onda vi-
še oseti nego što je bio u sta-
nju da zaista vidi — bilo je to
veoma slabo svetlo u uglu je-
dnog hodnika! Ninđa jurnu pre-
ma tom mestu...

Ušao je u prostoriju u kojoj
je stajao veliki metalni sanduk

i sto, razglasni aparat i sve.
Ninđa podiže pogled!

Kroz otvor na krovu je u-
pravo nestajala noga Vrhovnog
sveštenika! Ninđa se bez raz-
mišljanja baci prema otvoru!

Marten nije mogao da čuje
ninđu kada je ušao u njegovo
skrovište, ali je video dve orne
ruke kako se hvataju za rub
otvora, kroz koji se upravo pro-
vukao, u času kada se okre-
nuo da navuče čeličnu ploču...

— Kurvin sine! — zareža
Kris Marten.

Više nije imao vremena da
navlači čeličnu ploču. Okrenuo
se i potrčao kroz dugačak hod-
nik koji je izgledao kao da ne-
ma ni prozora ni vrata!

Ninđa iskoči kroz otvor i jur-
nu za Martenom brzinom mu-
nje!

Kris Marten oseti dah opa-
snosti za vratom. Jurio je kao
da spasava život, što nije bi-
lo daleko od istine. I, skoro je
mogao da oseti stisak ninđine
ruke na ramenu kada je stigao
do vrata. Vrata su vodila u pro-
stor u kome se nalazilo postro-
jenje za otvaranje velikih vra-
ta na paviljonu za »permanent-
ne«. Marten gotovo provali vra-
ta i okrete se, pokušavajući da
ih zatvorj za sobom. — I zatvo-
rio ih je, ali, u tom času je ose-
tio da ninđa stoji iza njega!
Zapanjio se pitajući se kako je

taj maskirani čovek mogao tako brzo da prođe iza njegovih leđa, kroz vrata i da se nađe u prostoriji pre njega!?!

Ninđa je mirno stajao, čekajući na sledeći Martenov potez!

Kris Marten ustuknu i osvrte se. Iza njega je bila čelična mreža. Iza mreže se nalazio hodnik koji je vodio u prostorije u kojima su se nalazili »permanenti«. Vrata koja su vodila ka velikoj kapiji bila su iza leđa tog visokog, snažnog, čudnog čoveka maskiranog u crno. Marten pogleda u isukani mač, a zatim u čelične oči koje su sevale na njega kroz prorez na toj čudnoj odeći.

— Čekaj! — reče Marten. — Nemaš pojma šta se dešava ovde!

— Znam više nego što ti pretpostavljaš — rekao je ninđa.

— Ne znaš sve — reče Marten zadihano. — U pitanju je lova! Velika lova! Milioni dolara!

— Opljačkao si sirote vernike tvoje blesave, lažne crkve, zar ne? — reče ninđa. — Drogirao si ih i pljačkao sve vreme!

— Niko ih nije terao da svoj novac pokalnjaju mojoj crkvi — reče Marten. — Oni su to dobrovoljno...

— Ne verujem da su imali izbora. Droga je pomutila njihov razum — rekao je ninđa hladno. — Došao je dan naplate dugova!

— Čekaj! — ponovio je Marten. — Ne znam ko si, i ne tiče me se. Ma ko da si, možeš odavde da izađeš bogatiji za nekoliko miliona dolara! Pet, šest... Deset! Deset miliona dolara! Zaboravi sve i pusti me da odem i novac će biti tvoj! Nikada nećeš imati priliku da zaradiš toliki novac, a ne moraš baš ništa da učiniš!

— Nisam ovde zbog novca — odvrati ninđa mirno. — Neću da isprljam dušu uzimajući novac svih ovih ljudi...

Pokazao je vrhom mača iza Martenovih leđa. Kris Marten i nehotice pogleda preko ramena. Znao je suviše dobro da tuda ne može da pobegne — »permanentni« bi ga rastrgli! Ili, možda... Ako bude hitar...

— Šta si učinio ljudima koje držiš ovde zatvorene kao divlje zveri? — upita ninđa. — Dao si im preveliku dozu, zar ne?! Čega?

— Nečega što bi na narkomanskom tržištu moglo da košta milione — reče Marten gotovo sa ponosom. — To se nalazi u sanduku, u lavirintu, u onoj sobi... Video si, siugrno! Tvoje je! Tamo ima nekoliko

stotina funti toga! I to ću ti dati...

— Čuo sam da nazivaš ove ljude ovde »permanentnima« — reče ninda. — Zašto? Pogadaj li da je droga oštetila njihove mozgove nepovratno!?!

— Budale! — Kris Marten iskrivi lice u ružnu grimasu. — Hteli su zvezdanog praha više nego što su mogli podneti.

— Ti si čudovište! — reče ninda. — Čudovišta ne bi smela da postoje!

— Ti si čudovište, maskirani! — zakrklja Marten. — I idiot! Niko na ovom svetu ne bi odbio deset miliona i sav taj »BZ« koji leži tamo! Meni više nije potreban. Uzmi sve to, budi mudar!

— Ne! — reče suvo ninda.

Vrhovni sveštenik Crkve zvezdanah svetaca bio je neočekivano siguran u sebe i to je nindu činilo još opreznijim. Osećao je da Marten ima nešto u planu. Nešto za šta se nadao da će ga izvući iz zamke u koju je upao. I, čekao je da Marten učini bilo šta, spreman da ga saseće.

— Blagi bože, gospodine maskirani osvetniče — Marten je zvučao sve sigurnije i sigurnije, gledajući stalno u oštricu mača. Hteo je da veruje da se taj mač neće podići na njega i da će čovek u ornom popu-

stiti. — Živimo u zemlji koja iz sve snage podstiče preduzetništvo, čoveče. Ja sam preduzeo nešto što se zove Crkva zvezdanih svetaca. Razumeš li? To je bio samo posao, ništa drugo. Zar onaj klov n u Rimu ne radi isti posao? Crkva je bila legalna, razumeš?!

— »BZ« nije bio legalan, Martene — reče ninda mirno. — To je ono što si ukrao iz vojne baze u San Dijegu, zar ne?!

— Čovek se snalazi kako može — reče Marten. — Ja sam se snašao ovako. Ali, ti se nećeš snaći nikako ako ne uzmeš ono što ti nudim! Šta ćeš imati od toga što ćeš me saseći tom glupom britvom? Ni centa nećeš dobiti. Možda ćeš isterati neku svoju pravdu, ali... Pogledaj oko sebe, čoveče! Ko god može zarađuje na tuđoj nesreći, od Vašingtona do večnice u San Francisku! Ja sam odlomio deo tog kolača i meni je dosta. Ja ću već sutra biti daleko i za nekoliko meseci će svi zaboraviti da je postojala Crkva zvezdanih svetaca. Ali, ti... Ti možeš postati veoma, veoma bogat! Budi pametan!

Govoreći, sve sigurnije i sve snažnije, Marten je rukom iza leđa, naslonjen na žičanu ogradu, pokušavao da otvori šifrovani katanac na prolazu ka

»permanentnima«. Verovao je da to ninda ne može da primeti. Nameravao je da projuri kroz taj prolaz, a onda da se pritaji već u sledećoj prostoriji, pa kad taj maskirani prođe, da što može brže ponovo dođe do prostora sa postrojenjem za otvaranje kapije...

Ninđi nisu bile potrebne oči da vidi šta Marten radi. I nije mu trebalo mnogo mudrosti da proceni kako Vrhovni sveštenik namerava da ga prevari — da oslabi njegovu opreznost, a onda da pokuša da pobegne kroz unutrašnjost ukletog paviljona. No, nije mu se ni trepavica pomerila zbog toga. Čekao je!

— Ovaj svet je tako čudno sazdan da se ne zna ko je pošten, a ko nepošten — nastavio je da govori Marten, gotovo grozničavo. — U sutšini, najpošteniji čovek je onaj koji prizna i sebi i drugima da želi mnogo novca i udoban život, skupe automobile, veliku kuću sa bazenom, raskoš i uživanje koje samo novcem može da se kupi. Milioni ljudi su uspeali u tome i siguran sam da ne osećaju ni trunku griže savesti što su do svog cilja došli takozvanim »nepoštenim« putem. I, oni su poštteni! Nepošteni su oni koji se upinju da se prikažu kao sveci!

Marten je napamet znao šifru za otvaranje katanca, ali mu je trebalo mnogo vremena da otvori katanac ne gledajući u njega, pipajući samo jednom rukom, skrivenom iza leđa. Za to je govorio i govorio:

— Zamisli vilu na Barlingejmu, i u njoj svaki dan drugu lepoticu, koja se gola brčka u velikom bazenu! Zamisli zlatni »kadilak« u garaži, ili »ferari«, ili šta bilo! Zamisli mogućnost da uzmeš malo svog novca i odeš na Barbados, Haiti, bilo gde, i da jednostavno zakupiš čitav sprat hotela i napuniš ga najlepšim ribama iz tog kraja! To je raj, čoveče! Zar ne želiš bar jedan deo života da proživiš u raju?!

— Raj je samo predvorje pakla! — izgovori ninda jednu staru istočnjačku mudrost.

U tom času se katanac otvori! Žičani prolaz se otvori!

Ninda je mogao vrlo lako, bez napora, da zaustavi Martena. Mogao je da ga uhvati za vrat jednom rukom i da mu slomi kičmu. Mogao je da ga samo pritiskom prsta onesvesti i izvuče napolje i preda policiji, uvezanog kao božićni poklon! Mogao je bilo šta, jer mu je Vrhovni sveštenik bio nadohvat ruke... Mogao je čak i da ga ubije, sasekavši ga katanom, ne čineći teži pokret

nego što je onaj koji je učinio — vratio je mač u korice na leđima!

Kris Marten je već bio u skoku i nije video da ninda uopšte ne namerava da krene za njim. Već je jurio hodnikom bez daha, očekujući da će uspeti da prevari maskiranog čoveka...

Ninda se osmehnu ispod maske. Prišao je žičanoj kapiji i izvukao katanac, bacivši ga u ugao prostorije. Zatim je zavukao ruku u skroviti džep na svojoj tesnoj, crnoj odeći i odatle izvukao čelični prsten na kome se nije moglo primetiti da je otvoren. Bila je to sprava koju su ninde nazivale »sairu« — metalni prsten sličan onome kakvim se koriste iluzionisti u cirkusu. Naoko savršen, prsten je ipak bilo moguće otvoriti, a zatim ponovo zatvoriti i to tako da ostaje zatvoren zauvek! Ninda je provukao »sairu« vezujući žičana vrata neraskidivom bravom. Hteo je da bude siguran da se Kris Marten neće moći vratiti iz prostorija u kojima su obitali ljudi poludeli od njegove droge. Imio je na umu ono što mu je saopštio stražar — zatvorenici su odavno razvalili sve kapije, ograde, prokaze i vrata.

Bilo je samo pitanje vremena kada će se Kris Marten sastati sa njima...

Ninda se okrete i posle kraćeg uviđaja pronađe način da pokrene mehanizam koji je otvorao veliku kapiju na paviljonu. Vrata se otvoriše — ninda iskoči napolje, a zatim se vrata ponovo zatvoriše! Čas pre toga ninda začu iz unutrašnjosti paviljona urlik iz mnogih podivljalih grla — znao je da su »permanentni« pronašli Martena...

Velika kupola hrama bila je u plamenu koji je osvetljavao jarkim svetlom čitav prostor. Po parku su ležala mnoga tela ljudi i žena u belom. Zvezdani vernici behu krvavi, polomljenih udova, bez svesti... Neke žene su bile gole i krvave. Preko njih su preskakale razuzdane prilike članova bande »Kandži« urlajući, podvrisujući i razmahujući svojim palicama i lancima. Krvavih očiju, iskeženi, razbojnici nisu ličili mnogo na ljudska bića. Mahnito su udarali u sve što im se našlo na putu, a još nije bilo slomljeno ili oboreno.

Ninđa zastade ispred paviljo na »permanetnih«. Načas ga je užasn timer, alj je odmah shvatio šta se dešava. Takođe je jasno čuo mnoge sirene policijskih kola koja su pristizala iz svih pravaca, praćena vatrogasnim cisternama. Prostor Crkve zvezdanih svetaca ličio je na pakao!

Hitro, poput velikog crnog pantera, ninđa požuri da se što pre nađe van domašaja svetla. Više se ništa nije moglo učiniti — podivljali napadači više skoro i nisu imali u koga da udaraju, niti šta da slome. Neki od njih su takođe čuli policijske sirene i sada su pokušavali da pobegnu sa mesta događaja.

Ninđa skrenu iza paviljona u kome su bili smešteni muškarci, tražeći senku...

Gotovo je nagazio na »Kandžu« koja je mrcvarila jednu голу ženu koja je ležala nepokretna, sa užasnutim očima za bodenim u nebo rumeno od odsjaja plamena.

Siledžija se okrete brzo i obrecnu se na ninđu:

— Briši, utvaro! Niam još završio sa ovom kravom!

Brže nego što je bilo koje oko u stanju da primeti, u ninđinim rukama sevnu oštrica katana.

— Ama, ko si uopšte ti?! Šta mi razmahuješ time dok radim? — zareža »Kandža«.

— Ja sam smrt! — glasio je odgovor.

Munjevitim rezom ninđa načinio otvor koji je vodio od levog pazuha nezverenog razbojnika do njegovog desnog kuka. Krv pljusnu iz otvorenih pluća, a utroba se rasu po travi pre nego što je »Kandža« i stigao da padne!

Ninđa priskoči nesrećnoj ženi. Mogao je da utvrdi da je živa i ne toliko povređena da nije mogla da sačeka policiju, vatrogasce i ambulantna kola. Upitao se koliko njih nije uspelo da preživi sudar sa tom podivljalom bandom? Poželeo je da ih sve pohvata i zatvori tamo gde je zatvorio Martena... Samo takva kazna je bila dobra za njih!

Policijske sirene okružile Crkvu zvezdanih svetaca, začuše se i prvi pucnji, povici i opet pucnji! Ninđa shvati — on ovde više nije mogao ništa da uradi i bilo je vreme da nestane!

I — nestao je...

Policija je jurnula na »Kandže« čim je shvatila šta se dešava. Prvo su policajci pokušavali da uhvate i onesposobe »Kandže«, sasvim poludele od nasilja i krvi, a onda su jedno-

stavno počeli da pucaju u prilike koje su kao bez duše trčale, bežeći sa poprišta.

Vatrogasci stigoše kasno — velik; Hram se rušio, pretvoren u užareni pepeo!

Ambulantna kola su stizala poslednja. Lekari se rastrčase naokolo. Za njih je bilo mnogo posla. Više nego što su mogli da savladaju. Začuše se panični pozivi u pomoć, vrisci, ječanje žrtava...

Mnogi vernici, ranjeni, došavši svesti osetiše da im se razum vraća. Bol je bio jači od dejstva zvezdanog praha...

Policijski kapetan Terens Džons je, sav u znoju, stajao pored svojih kola, urlajući u voki-toki, pokušavajući da na bilo koji način organizuje operaciju hvatanja »Kandži«, jer mu se činilo da njegovi policajci jurcaju nokolo, obuzeti užasom i kaosom koji su zatekli u parku na Irvin Hilu, ne pokušavajući da dejstvuju organizovano. Kapetan je želeo da se sve završi bez pucanja, a njegovi ljudi su jednostavno hicima obarali »Kandže« i ne pokušavajući da im stave lišice.

— Pasji sinovi! — urlao je kapetan. — Hvatajte te gadove! Vezujte ih! Ne ubijajte ih, zaboga! Koga ćemo izvesti pred sud, ako ih sve pobijete?!? Ako

pucate, pucajte u noge! U noge, pasji sinovi! Mi smo policija, pasji sinovi! Policija! Mi nismo nikakva banda! Ponašajte se kao policajci!

Činilo se da niko nije slušao kapetana Džonsa. Činilo se da su njegovi ljudi jednostavno isključili svoje voki-tokije. Činilo se da su svi bili pod utiskom onoga što su zatekli u parku Crkve i jedino im je na umu bila osveta. Kapetan je urlao još nekoliko minuta, a onda je nemoćno spustio ruku sa voki-tokijem, napuštajući ideju da bilo šta organizuje. Huknuo je i zapalio cigaretu. Rekao je glasno samom sebi:

— Gospode! Štampa će nas razapeti zbog ovoga! DA i ne mislim šta će reći naši vajni šefovi! A, trebalo bi da budu ovde i da vide ovaj užas!

Povukao je duboko dim cigarete i pomislio da mu akcija, koja je upravo u toku, neće biti ubrojana u dobra dela. A, on je imao samo još nekoliko meseci do penzije...

Kapetan Džons saže glavu, zamislivši se. Kada je podigao glavu pored njega je stajao visok, crnokos čovek sa čelično-plavim očima koje ga prostreliše pronicklјivim pogledom.

— Šta ti tražiš ovde? — upita kapetan Džons odmerivši

čovaka i utvrdivši da, po klasičnom odelu i po spokojnom licu, ne pripada ni policiji ni napadačima, a ni vernicima te lude crkve.

— Ja sam novinar — reče čovek. — Lesli Eldridž. Želeo sam...

— Nemam komentara! — uzviknu pomalo panično kapetan Džons. — Sutra ćemo izdati zvanično saopštenje...

— Nisam to želeo — reče mirno Lesli.

— Šta si, onda, hteo? — upita kapetan Džons.

— Želeo sam da vam saopštim nešto važno — reče Lesli dubokim glasom, a njegov pogled kao da općini kapetana Džonsa.

— Molim... — gotovo šapnu stari policajac, osećajući se najednom kao da zapada u polusan.

— Treba da znate! — govorio je Lesli tiho, ponirući pogledom u kapetanove oči. — U kućici iza hrama se nalazi prolaz u podzemni lavirint. Drugi ulaz je iz jednog dobro zatvorenog paviljona, a postoji bar još jedan prolaz. Budite oprezniji, lavirint je opasan. U njemu se nalazi prostorija u kojoj se nalazi metalni sanduk. U sanduku se nalazi velika količina droge. Niko sem vas ne zna da se to nalazi baš tamo.

Nemojte dozvoliti da ta droga padne u pogrešne ruke! Idite i kupite je! Samo vi to znate!

— Da... — promuća kapetan Džons i trepnu nekoliko puta zbunjeno.

Kada je otresao glavom, želeći valjda da se rasani — nikoga više u njegovoj blizini nije bilo! Kapetan se namršti. Činilo mu se kao da je načas zaista zaspao i da mu se u snu javio čovek koji mu je saopštio...

Sećao se do detalja opisa ulaza u lavirint koji je pomenuo taj čovek koji mu se, kako mu se činilo, javio u snu. Sećao se i opisa mesta na kome se nalazila droga. Ono čega nikako nije mogao da se seti bilo je ime tog čoveka, mada je bio siguran da mu se čovek predstavio. Čak se sećao i da je rekao da je novinar...

Kapetan Džons pogleda pažljivo u svim pravcima, ali nije video nikoga. Prva njegova misao je bila: »Zaista čudan san! I to u ovom trenutku, kada ne znam šta da radim sa svojim ljudima...!« Druga misao mu je bila mnogo određenija... Ušao je u svoj automobil i uzeo mikrofonski radio-stanica u ruke. Rekao je:

— Ovde kapetan Džons iz brigade za sprečavanje nere-

da. Neka odmah dođe dežurna ekipa za drogu. Izgleda da ovde imamo mnogo tog đubreta! Neka se jave meni. Samo ja znam gde se droga nalazi!

*
* *

— Aktivnost takozvane Crkve zvezdanih svetaca, eto, rezultiralo je nečim što slobodno možemo da nazovemo katastrofom — govorila je simpatična televizijska novinarka, javljajući se sa zgarišta bivšeg velikog hrama. — Četiri vernika Crkve izgubila su život u napadu ulične bande »Kandži« na ovo mesto. Njih sedamnaest je zadobilo teške telesne povrede, a više od četrdeset lakše. Bilo je silovanja i izjvljavanja. Bilo je paljevine. Mesto na kojem stojim nekada je bilo velika građevina takozvanog »Zvezdanog hrama«. U posebnom, zatvorenom paviljonu, u okviru Crkve, pronađena su tela osmorice ljudi, a njih trideset sedam je zatečeno u toj tajanstvenoj zgradi u stanju koje su psihijatri opisali kao sumračno. Prilikom intervencije policija je usmrtila tri člana napadačke bande, jedanaest ih je ranjeno, a osamnaest uhapšeno. Policija još uvek ne na-

vodi razloge napada i ne otkriva suštinu postojanja zatvorenog paviljona. Nije, takođe, sasvim jasno da li se u Crkvi zvezdanih svetaca dešavalo nešto u vezi sa drogom. Iz izjave policije daje se naslutiti da postoje indikacije da su gotovo svi vernici Crkve bili drogirani pre nemilih događaja. No, iz nama poznatih izvora smo doznali da su vernici Crkve zvezdanih svetaca konstantno drogirani za sada nepoznatim nar kotičkim sredstvom, kako bi vernike Vrhovni sveštenik, izvesni Kris Marten, držao u poslušnosti. Isti izvori navode i činjenicu da su svi vernici Crkve poklanjali Vrhovnom svešteniku velike sume novca, pa čak i pripisivali svoju nepokretnu imovinu, iz čega se može zaključiti da je u pitanju bila velika prevara. Policija je raspisala opštu poternicu za Krisom Martenom, koji nije viđen od časa kada je velika nesreća u Crkvi počela. Zna se samo da su uhapšeni pomoćnici Krisa Martena, izvesni Čarls Kventin i izvesna Sintija Bler. Protiv njih dvoje će biti podignuta optužnica za prevaru, pljačku, falsifikat i navođenje na prostituciju...

— Mislim da smo dovoljno čuli — rekao je Tabasko Pit i prišao televizoru koji se nala-

zio u bolničkoj sobi Ketí Grin. Isključio je televizor i pogledao u Ketí, Sumiko i Leslija. — Čini se da televizija ipak nije tako moćna kao što želi da se prikaže. Mi znamo mnogo više, zar ne?!

— Odakle ti takva ideja? — kroz nestašan osmeh je upitala Sumiko.

— Istina je nesaglediva, jer čovek može da vidi samo jedan njen mali deo — reče Lesli sasvim ozbiljno.

Ketí Grin je ležala i osmehivala se. Bila je gotovo srećna. Srećna što se izvukla iz pakla zvezdane crkve, iz smrtonosnog zagrljaja droge, iz užasa kojeg je bila izložena kada su »Kandže« napale...

— Šalu na stranu — rekao je Pit. — Drago mi je da je Ketí dobro.

— Oh! Dobro sam — reče gotovo vedro Ketí. — Zaista sam dobro kada znam da imam takve prijatelje.

Pit se značajno nakašlja. On je bio taj koji je rekao Ketí da su mu Lesli i Sumiko pomogli da je izvuku iz Crkve...

— Nemoj se zavaravati, Ketí — reče mirno, ali zabrinuto Lesli. — Bojim se da će tvoj oporavak malo duže trajati. Ta droga koju su ti davali u Crkvi je vrlo opasna.

— Šta su mi, uopšte, davali tamo? — upita Ketí.

— U stvari, to i nije neka poznata droga, pa se čak može reći da uopšte i nije droga — razjasni Lesli. — To je, u stvari, bojni otrov!

— Blagi bože! — uzviknu Tabasko Pit.

— Zove se samo »BZ« — reče Lesli. — Pod tim imenom se vodi u knjigama Armije Sjedinjenih Država. Od 1963. je zvanično prihvaćen za upotrebu u vojsci. U Vijetnamu se malo koristio. Zvanično, proizvodnja toga je prestala još pre deset godina, ali nezvanično, naravno, proizvodi se i dalje. To je onemosobljavajući psiho-otrov. Hemičari ga zovu »Enmetil-tri-piperidilbenzilat«, ili aminokilestar benzojeve kiseline. Proizvodi se u obliku smeđeg praha, ali se na višoj temperaturi pretvara u neku vrstu aerosola. Pretpostavljam da se u zvezdanoj crkvi koristio umesto tamjana ili tako nešto. Ali, moguće je »BZ« stavljati i u hranu...

— Zvezdani prah i zvezdani dah! — uzviknu Ketí. — Tako su oni to zvali!

— Eto! — reče Lesli. — »BZ« deluje na centralni nervni sistem, usporavajući psihomentalne aktivnosti otrovanog, odnosno drogiranog čoveka. To,

praktično, znači da otrovani gu bi orijentaciju u prostoru i vre menu i doživljava akustične i vizuelne halucinacije...

— Oh! Pa ja kao da danima uopšte nisam bila na ovom sve tu — objasnila je Ketī. Čula sam fantastične zvuke i videla čarobne prizore. Ali, sve se to odigravalo kao u nekom drugom svetu!

— No, kada dnevna doza otrova pređe pet miligrama otrovani počinje da se ponaša manijački — nastavio je Leslie. — Kao onaj mladić koji je stradao u muzičkoj kući. I, kao oni nesrećnici u paviljonu »permanentnih«. Oni su, bojim se, dobili tako visoku dozu otrova da im je mozak trajno oštećen...

— Ali, nisam se stalno osećala tako... Tako vanvremenski i vanprostorno — reče Ketī. — Ponekad bi halucinacije prestajale, a javljao se silan strah! Moćan strah! I, kao da sam osećala da se taj strah mogao izležiti samo... tim zvezdanim prahom...

— To je upravo klinička slika dejstva tog otrova — potvrdi Leslie.

— Odakle Martenu toliko toga? — upita Sumiko.

— O tome ćemo pročitati u sutrašnjim novinama — osmehnulo se Leslie. — Danas smo

moгли samo da pročitamo deo o pokojnom zameniku gradonačelnika, koji je bio umešan u poslove sa Martenom i njegovim pomoćnicima. Ali, u istom dosijeju postoji i objašnjenje vezano za »BZ«. Naime, Marten ga je ukrao iz vojne baze u San Dijegu pre sedam, osam godina...

— Hvala bogu, sve je završeno! — uzdahnu duboko Ketī.

Pit je pogleda iskosa. Nije još bio načisto da li da izgovori ono što je nameravao. Ipak, odluči se. Prokašlja grlo i reče:

— Pa... Možda nešto i počinje?!

— Šta to? — upita Ketī Grin pogledavši Pita iznenađeno.

— O tome ću ti pričati kada Sumiko i Les budu na nekom drugom mestu.

Lesli se osmehnulo. Znao je da je, i pored sirovog izgleda, Pit u dubini duše veoma stidljiv. Naročito ako treba da govori o svojim osećanjima... Lesli neprimetno stisnu ruku Sumiko. To je bio znak da krenu.

Pozdravili su se sa Ketī i izašli. Koraćali su neko vreme bez reči. Prošli su bolničkim hodnicima i stigli do parkirališta. Pre nego što su ušli u automobil, Sumiko upita:

— Misliš li da je i Ketī bila žrtva onoga o čemu su govorili čak i na televiziji? Mislim... prostitucija i takve stvari... Sa njima su mogli činiti šta im je bilo volja! Ona nije ni mogla da bude svesna...

— Bolje je da niko, a najmanje Ketī, o tome bilo šta dozna — reče Lesli.

— U pravu si — reče Sumiko. — Uostalom, dosta je nesreće! Ovih dana je bilo mnogo nesreće!

Ušli su u automobil i Lesli je povezaao polako put Komstok Loda, izašavši na široki bule-

var Kentaki. Osećao je snažno da je Sumiko još uvek veoma potresena svim onim što se dogodilo. Zato je rekao:

— Bogovi su odredili ovom svetu otprilike istu količinu sreće i nesreće. Nevolja je u tome što se ponekad nesreća nagomila na jednom mestu u kratko vreme. Ali, zato se i sreća nagomila na jednom mestu u kratko vreme. Sve ostaje u velikoj ravnoteži!

Sumiko mu odgovori osmehom. Tim osmehom je sve rekla...

— KRAJ —

Važno obaveštenje kupcima knjige ŠAMPIONSKI KARATE

Knjiga *ŠAMPIONSKI KARATE* je rasprodata. Nemamo više ni jedan jedini primak. Zbog toga više nećemo objavljivati oglase za ovu knjigu. Ukoliko ekonomska situacija bude bolja možda ćemo objaviti novo izdanje knjige *ŠAMPIONSKI KARATE* tokom 1993. godine. O tome ćete na vreme biti obavješteni u vašem omiljenom *NINJA-romanu* i u drugim časopisima.

NOVOGODIŠNJI POPUST!!!

BRUCE LEE

ZAUVEK

HIT 1. "BRUCE LEE ZAUVEK"

Knjiga "BRUCE LEE ZAUVEK" je drugo izdanje rasprodate knjige "Originalni BRUCE LEE NUNCHAKU". Objavljena je povodom 50 ZLATNOG rođendana "Malog zmaja" - sa ZLATNIM super-kolor koricama. Džepni format oko 150 strana. Fini papir. Oko 200 specijalno snimljenih fotosa u Brus Li stilu. Novi snimci "Malog zmaja" u akciji! Sve o životu i smrti "kralja". Konačan odgovor: zašto je umro Brus Li? Sve o njegovom majstorstvu i svim filmovima. Kompletan Brus Li rečnik. SPECIJALNI PRILOG: "Vežbajte i vi Kao Brus Li" - kompletna nunchaku škola po Brus Li metodu sa fotosima i objašnjenjima. Sve što je mogao Brus Li, sada možete i vi! **SUPER POKLON:** Svaki naručilac knjige BRUCE LEE ZAUVEK obavezno dobija na poklon tablu sa 5 ZLATNIH mini BRUCE LEE nalepnica!

HIT 2. "NINJA - DUH BESMRTNOSTI!"

Senzacionalni roman o nepobedivom "duhu izlazećeg Sunca", o viteštvu samuraja i nindama sa devet života. Roman o pravim samurajskim dvobojima i ninda-trikovima, o samurajskim ratovima i ninda-tehnikama. Roman koji se čita bez daha i zbog kojeg lupa srce. Roman koji u vas unosi DUH BESMRTNOSTI i otkriva vam čari ninde erotike!

SPECIJALNI PRILOG: prava ninda istorija, tajanstvene ninda (mikjo) tehnike, istorija, vrste i upotrebe ninda pirotehnike, sve o samurajima i samurajskim mačevima...

SUPER POKLON: Svaki kupac knjige "NINJA-DUH BESMRTNOSTI" obavezno dobija besplatno ZLATNU originalnu nalepnicu NINJA ili MALI ZMAJ.

NINJA

DUH BESMRTNOSTI

SAMO SADA: NOVOGODIŠNJI POPUST 40 % !!!

POPUNITE ČITKO - ŠAMPANIM SLOVIMA!

NARUDŽBENICA

Ovim **NEOPOZIVO** naručujem sledeće džepne knjige: (zaokružite brojeve ispred knjiga koje naručujete)

1. BRUCE LEE ZAUVEK puna cena 4.500, cena sa popustom 2.400 din.
 2. NINJA-DUH BESMRTNOSTI puna cena 3.500, cena sa popustom 2.100 din.
- Navedene cene (plus oko 100 din za otpisnu koliko uzima pošta, platite poštaru prilikom prijema knjige. Najsigurniju i najskuplju poštarinu (u iznosu od oko 1.000 din) plaćamo mi.

STALNA KUĆNA ADRESA

Prezime i ime _____

Ulica _____

Broj _____ sprat _____ stan _____

Poštanski broj _____ mesto _____

Ova narudžbenica važi do 31. decembra 1992.

Našu adresu ne ispisujte rukom već isecite i zalepite ovu adresu:

BIS

Biblioteka
istočnih sportova

poštanski fah 126
11070 N. BEOGRAD 27

SPORT MONTEx

Specijalizovani proizvođač sportske opreme za sve borilačke veštine

Telefon: 032/711-170

714-163

Telefax: 032/710-846

Ul. Petra Kočića 3

Pošt. fah 63

32300 GORNJI MILANOVAC

Devizni cenovnik:

NINDA I KUNG FU ODELA

120 - 155 - - - - - 61,- DM

160 - 175 - - - - - 66,- DM

180 - 200 - - - - - 71,- DM

KUNG FU PANTALONE

140 - 155 - - - - - 21,- DM

160 - 175 - - - - - 22,- DM

180 - 195 - - - - - 27,- DM

ZNOJNICA - - - - - 4,7,- DM

DRVENI MAČ - - - - - 11,- DM

NUNČAKE - - - - - 13,- DM

TONFA PALICA - - - - - 9,- DM

KAMA - - - - - 7,- DM

ŠURIKEN metalni - - - - - 9,- DM

META samolepljiva - - - - - 1,6,- DM

OBAVEŠTENJE za sve kupce do 15 godina - narudžbu za njih moraju izvršiti ISKLJUČIVO njihovi roditelji!

Naši cenjeni kupci plaćaju DINARSKU PROTIVVREDNOST, obračunski srednji kurs na dan isporuke!

Dobro došli u porodicu roto romana!

